

10-2364

ஓம தத் ஸத்.
பரப்பிரஹ்மணே நமஃ
பகவத் பூஜ்யபாதான

ஸ்ரீ சங்கர ஜகத்சுரு
வடமோழியி லருளிச்சேய்த

ஸ்ரீ

விவேக சூடாமணி

தமிழ் வசனம்

திருக்கு திருசியவிவேகம், அத்தாமலகம்,
சுருஸ்துதி, அஷ்டோத்தரங்களுடன்.

இ ஃ து

திருவண்ணாமலை

ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷியவர்களாலருளப்

பெற்று அவரது பூஜ்யபாத சேவகனான

இராயவேலூர் மண்டி

எஸ். திருவேங்கட முதலியாரால்

வேலூர் இலட்சுமி விலாஸ அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மூன்றாம் பதிப்பு.

1921

Copy right Registered] [விலை அனா 6

ACC.NO.45474

R65

45474

ஓம்

ஸ்ரீ சற்குரு வணக்கம்.

அன்றுமா லயனுங் காண அருணையந் தலமே மேவி
இன்றுமிங் கெவரும் போற்ற எழுந்தருள் பெரியோய் என்னுன்
தன்றிய இருளை நீக்கித் தூய்மையே யருள்வாய் தக்கோர்
நின்றடி வழுத்தப் பெற்ற நின்மலா ரமண தேவே

பதிப்புரை.

பேரியோர்களே!

திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீ சற்
குரு ரமணமஹர்ஷியவர்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்தரு
ளிய இந்நூல் முன் சில அன்பர்களால் இரண்டுதரம் அச்
சிடப்பெற்று எல்லாக்காப்பிகளும் செலவழிந்து விட்டபடி
யாலும், இத்தகைய அரிய நூலை வெளிப்படுத்திப் பலர்க்
கும் பயன்படுத்துகவென அடியேனைத் திருவருள் தூண்டி
யதாலும், ஸ்ரீசற்குரு ரமணமஹர்ஷி அவர்களின் அநுக்
கரஹம் பெற்று அடியேனால் மூன்றாம் பதிப்பாக (1000)
காப்பிகள் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றன.

ஸ்ரீ ரமணசற்குருவின்

வேதாந்தசபை, }
இராயவேலூர். }

அடியார்க் கடியேன்

திருவேங்கடம்.

91/1

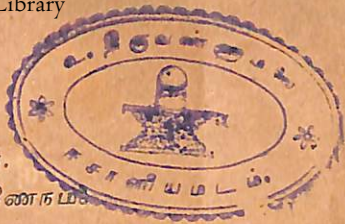
236

ஓம்

தத் ஸத்.

பரப்பிரஹ்மணேநம:

பகவத் பூஜ்யபாதரான

ஸ்ரீ சங்கர ஜகத்குரு

வடமொழியீ லருளிச்செய்த

ஸ்ரீ விவேக சூடாமணி

தமிழ் வசனம்

திருக்கு திருசியவிவேகம், அத்தாமலகம், குருஸ்ததி,
அஷ்டோத்தரங்களுடன்.

இ ஃ து

திருவண்ணாமலை

ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷியவர்களாலருளப்பெற்ற

அவரது பூஜ்யபாத சேவகனான

இராயவேலூர் மண்டி

எஸ். திருவேங்கட முதலியாரால்

வேலூர் இலட்சுமி விலாஸ அச்சுக்கடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

முன்றும் பதிப்பு.

வீடு

சிறு வீடு

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

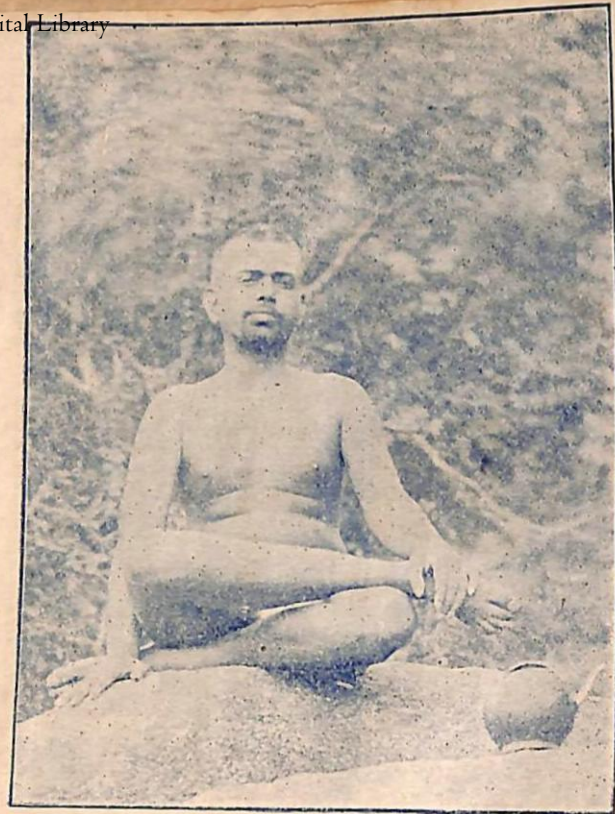
மேலா பகுதி

மேலா பகுதி

ஸ்ரீ ஜகத்குரு
சங்கரபகவத் பூஜ்ய பாதாசார்ய சுவாமிகள்

திருவண்ணாவலை ஸ்ரீ சற்குரு ரமண மஹர்ஷிகள்.

உ

சிவமயம்.

அவதாரிகை.

உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் துக்கமென்பதின்நி
யெப்போதும் சுகமா யிருக்கவேண்டுமென, தன் சுபாவ
மல்லாத ரோகாதிகளை நீக்கி எப்போதும்போல் சுகமா
யிருக்கவேண்டு மென்பதுபோலக் கோருதலானும், யாவர்க்
கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் பிரீதி யிருப்பதா
னும், பிரியம் சுகத்திலன்றி யுண்டாகாததாலும், நித்திரை
யில் ஒன்று மின்றியே சுகமா யிருக்கு மனுபவத்தாலும்
சுகமென்பது தானாகவே யிருக்க, தன்னை யறியாத அஞ்
ஞானத்தாலேயே அபரரசம்சாரத்தி லுழன்று, சுகந்தரும்
மாரக்கம் விட்டு, இசுபர போகமடைதலே சுகவழியெனப்
பிரவிருத்திக்கின்றனர். ஆனால் துக்கமற்ற சுகம்கிடைக்கிற
தில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாக்ஷாத் பூநீ சங்கரர்
சங்கர வேஷம் பூண்டு இச்சுகத்தின் பெருமையைக் கீர்த்
திக்கும் வேதாந்தத்தின் பிரஸ்தானத் திரயத்திற்கும் பாஷ்
யம் செய்து வழிகாட்டி நடந்துங் காட்டினர். அவற்றைப்
பார்த்தனி லசமர்த்தராய் அதி ஜீவித சுகேச்சுக்களான முழு
க்ஷாங்களுக் சுவைபயன் படாமையின் அவற்றினந்தரங்
கத்தை யிந்த விவேக சூடாமணிக் கிரந்தத்தால் வெளிப்

யடுத்தி முழுக்ஷுக்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை சலிஸ் தாரமாய்க் கூறி நேர் மார்க்கம் காட்டியிருக்கின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பது துர்லப மென்றும், அதனால் தன் சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையப் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டு மென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷ மென்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வருமென்றும், அதற்கு குருவை யடையவேண்டுமென்று குரு லக்ஷணம், சிஷ்ய லக்ஷணம், குரு சேவையையுங் கூறிப் பின்னும், சுகமடையத் தன் பிரயத்தனமே முக்கிய மென்றும், வாங் மாத்திர ஞானத்தால் சுகம் கிடையா தென்றும், சிரவணாதி விசாரமே மோக்ஷசாதன மென்று மாரம்பித்து, சரீரத் திரயமும் அனாத்மா, அசத்தியம்; 'அகம்' எனும் ஆத்மா அவைக்கு விலக்ஷணம். அனாத்மாவில் ஆத்ம புத்தி பந்தம், அஞ்ஞானத்தால் வந்தது, ஞானத்தால் நாசமாம் என்று சிரவணத்தையும்; நானார்? என அகத்தில் செய்யும் சூக்ஷ்ம விசாரத்தால் அச்சரீரத்திரயமான பஞ்ச கேச சங்களையும் நான்ன்றெனத் தள்ளி இவைகட்கு விலக்ஷண மாய், ஏகமாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம்' என்றிருக்கும் த்வம் பதார்த்தமான ஆத்மாவை, முஞ்சம் புல்லினுள் ளாணியைப்போலப் பிரித்துக்காணும் மனனத்தையும்; 'தத்' பத உபாதியான நாம ரூபப் பிரபஞ்சம் பிரஹ்ம மாத்ரமென அவ்வுபாதி நீக்கத்தையும்; 'தத்' பதார்த்தத் தையும்; அவ்விரு பதார்த்தங்களான ஆத்ம பர ஐக்கியத் தைத் தெரிவிக்கும் "தத்துவமஸி" மஹா வாக்கிய உபதே சத்தையும்; இந்த 'அகம் பிரஹ்ம' மாயிருக்க வேண்டு மென்பதையும்; அங்ஙனமிருக்கினும் பூர்வ வாசனைகள் அதி திடமா யுதித்துத்தடை செய்யுமென்று, வாசனாத்திர

அவதாரிகை.

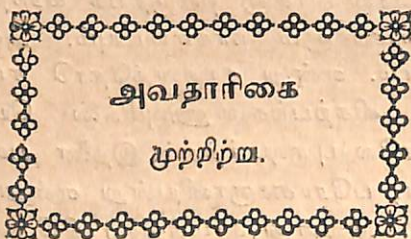
v

யம், மூலமான அகங்கார வாசனை இதன் விருத்திக் கேதுவான பேத பாஹ்ய வாசனை, இவற்றிற் கேதுவான விசேஷப ஆவரண சக்திகளையும்; இவை நீங்கும் வசை மனதை யிதயத்திருத்தி நிரந்தரம் பிரமாதமின்றிச் செய்யும் 'அஹம் பிரஹ்மம்' 'பிரஹ்மமே அஹம்' என்னும் சஜாதீய சத்திய ஆன்மகார விருத்தியைக் கிளப்புதலாகிய பக்தி, யோகம், தியான மென்னப்பட்ட ஆத்மானு சந்தானமாகிற நிதித்யாசனத்தையும்; இங்ஙனம் ஹிருதயத்தில் மனம் எனும் மத்தை நட்டு, அரணி, தயிரிவற்றில் அக்கினி வெண்ணைகளை வெளிப்படுத்துவதுபோலப் பிரமாதமின்றித் தைலதாரைபோல் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாயாச மதனபலத்தாலாவிர்ப்பவிக்கும் சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியால் பிரயத்தன மின்றியே அகம் புறமெங்கும் எல்லாக் காலமும் ஏகமாய்ப்பிரகாசிக்கும் அப்பிரதிபந்த அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞானனுபவம் லித்தியாகும். அதனால் அஞ்ஞான வாசனா ஹிருதயக் கிரந்தியும், ஸம்சயங்களும், கர்மங்களும் நாசமடையும். அகண்டானந்த முக்தி சித்தியாம். என்று சாதனத்தோடு சமாதியையும்; இதில் பேத விகற்பங்க ளனுவுமில்லை யென்பதையும்; இதனை யடைதலே புருஷார்த்தம், இதனை யடைந்தவனை ஜீவன் முக்தன், பரேரக்ஷாஞானியன்று என்று ஜீவன் முக்தன் லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய நிவிருத்தி, இந்நிலை யடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன் முக்தனது யதேச்சாசரணம், அவனடையும் விதேக கைவல்யம், புனரா விருத்தியின்மை என்னு மிவற்றால் இருவித முக்தியான சாக்ஷாத்காரத்தையும்; இவைகளை யனுசரித்த அனைக விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாய், விஸ்தாரமாகக் கூறியிருக்கின்றனர். ஆனந்தானுபவ மடைவித்தற்கு இதனைப்

௪

அவதாரிகை.

பேல் விஸ்தாரமாய்க் கூறியுள்ள கிரந்தம் வெகு துர்லபம். ஆசார்யர் கருணையா லிதனை யனுக்கிரகித்தனர். இஃது பிரஹ்ம ஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளவர்களால் அதி சலபமான தமிழ்க் கவிதைகளாக வெகு நேர்த்தியாய் முன்னமே மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது நானா வர்ணத்தோடனாக ரூபங்களாகச் செய்து வைத்திருக்கும் ஒரே மிட்டாயில் அவரவர்க் கிஷ்டமானதை வாங்கிக் குணதோஷம் பாராதுண்டு அவ்வொரே மிட்டாயின் ரஸத்தை விவேகிகளனுபவித்து சுகிக்கின்றன ரல்லவா!

ஓம்
பரப்பிரஹ்மணே நமः

ஸ்ரீ

விவேக சூடாமணி.

அகமெனு மூல வலித்தை யகன்றிட
வகமக மாக வல்லும் பசுலற
வகமொளி ராத்ம தேவன் பதத்தினி
லகமகிழ் வாக வனிசம் ரமிக்கவே.

குருஸ்துதி.

அதி தீவிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுலபமாகத் தானே யறிந்து அமிர்தத்வத்தை யடையத் தையயினால் வேதாந்தார்த்தங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்தாரமா யிவ்விவேக சூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி சிவ சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத் குரு ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாத சரணுர விந்தங்களில் என் ஹிருதயாரவிந்தத்தை யென்றும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூல்.

ஸகல வேதாந்த வித்தாந்தத்திற்கே கோசரராயும் இதரப் பிரமாணங்களா லறியப்படாதவராயும் விளங்கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்குருவுக்கு நமஸ் காரம்.

ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பதே வெகு துர்லபம். அதில் புருஷனாய்ப் பிறத்தலும், அதிலும் பிரஹ்மணாதலும், அதனில் வேதமோதும் வைதிக தர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வானாதலும், அதில், ஆத்மா னாத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அதனிலும் ஸ்வானுபவக்ஞான மடைதலும் மிக வருமை. அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மாகாரமாக விருக்கும் மோக்ஷமானது அனந்தகோடி ஜன்மாந்தரங்களில் செய்த சுகிர்தங்களால் லன்றிக் கிண்டியாது. இவைக ளெல்லாவற்றையும் கிரமமாயடையா விடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரணமாய் அருமையான மனுஷ்யத்வம், முமுகூத்வம், மஹாத்மாக்களின் சங்கம் என்னும் இம்மூன்றுங் கிடைக்கின் மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம் பெற்று சுருதியி னர்த்தங்களை யறிவதற்கேதுவான புருஷத்துவ மடைந்தும் அசத்தான தேகாதிகளி லபிமானத்தால் தன் மயமான சாக்ஷத மோக்ஷத்தை யடைதற்கு எத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்ம ஹத்தி (தற்கொலை) செய்தவ னவான். தன்னிதத்தை நாடாத அவனினும் மூடாத்மா எவ்விருக்கின்றனன்.

சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணினாலும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபாசித்தாலும், இன்னுமென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத்மைக்ய ஞானத்தாலன்றி எத்தனை கோடி கற்பங்களாயினும் முக்தி சித்தியாது. 'தனத்தினால் (தனத்தால் செய்யப்படும் கர்மத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னும் சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷ காரணமன்று என்று நன்றாய்க்கூறி யிருத்த

விவேக சூடாமணி.

3

லால் மோக்ஷமடைய விச்சிக்கும் தீரன் பாகிய விஷய சக
 ந்களி லாசையை முற்றுந் துறந்து மகாத்மாவாய் சாந்தரா
 யுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அவருடதேசித்த பொருளில்
 மனதை நிறுத்திச் சந்ததம் தியானிக்கும் யோகத்தா லடை
 ந்த அனுபவ ஜ்ஞானநிஷ்டையாகும் கப்பலால் சம்சார
 சமுத்திரத்தில் முழுகிக் கிடக்குந் தன்னைத் தான்றானே மோ
 க்ஷமாகின்ற சரையின் மேலேற்றிக் கொள்ளவேண்டும்.
 ஆதலால் தைரிய சாலியா யுள்ளவன் தார, புத்திர, தன
 மென்னு மீஷணுத் திரயத்தை நீக்கி, கர்மங்க ளனைத்தையுந்
 தூரத் தள்ளி ஜனன மரண சம்சார பந்தம் நீங்கி மோக்ஷ
 மடைதற்கே பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டும். கர்மங்கள்
 சித்த சத்திக்காக ஏற்பட்டனவே யன்றி வஸ்துவை யறிதற்
 கன்று. வஸ்து ஞானம் விசாரத்தால் வருமேயன்றிக் கேரடி
 கர்மங்களாலும் சித்திக்காது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பத்தைக்
 கண்டு பிரமித்தோனுக்கு அப்பிராந்தியா லுண்டான சர்ப்ப
 பயத்தையும், அதனால் வந்த துன்பத்தையும் நிவிர்த்திக்
 கும்படியான 'இது ரஜ்ஜுதான்' என்னும் ரஜ்ஜுஞானம்
 எங்ஙனம்: அறிந்த ஆப்தன் சொல்லினாலும், ஐன்றாய்
 விசாரித்தலாலும் வருகின்றதோ மற்ற எதனாலும் வர
 வில்லையோ, அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தாலும் வஸ்து
 விசாரத்தாலும் பிரஹ்ம ஞானம் ஶரவேண்டுமே யன்றி
 ஸ்நான, தான, பிராணாயாமாதிகளால் ஒருக்காலும் அவ்
 வஸ்துவை யுணர்தல் கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸ்துவை
 யறிய வேண்டிய முழுக்ஷு நிராசை யுற்ற பிரஹ்மவித்தாய்,
 கிருபா சாகரராயுள்ள உத்தம குருவை யடைந்து ஆத்ம
 விசாரமே செய்யவேண்டும். முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே
 அதிகாரிக்கு ஞான சித்தி யுண்டாம். தேசம், காலம், ஈச
 வரானுக்கிரக மிவை ஞானம் பெற ஸுபாபமாம்.

விவேக சூடாமணி.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக்கூடிய சாமார்த்தியவானாய், சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ள லக்ஷணங்கள் யாவும் தன்பா லமையப் பெற்றோன் ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னை? விவேகியாய், விரகதனாய், சமதமாதி சத்குண சகிதனாய் தீவிர முழுக்ஷாவாயுள்ள சாதன யுக்த அவ்வதிகாரிக் கே பிரஹ்மவிசாரம் செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும். சாதனங்கள்: (1) நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம், (2) இகாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், (3) சமாதிக்ஷுட்க சம்பத்தி, (4) முழுக்ஷுத்வம் என நான்கு விதமாக மகான்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வதிகாரிக் கிவையிருந்தாலே பிரஹ்ம நிஷ்டை கிடைக்குமன்றி யின்றேல் சித்தியாது. இவற்றுள்: (1) பிரஹ்மமே சத்தியம்; ஜகத்துமித்யை யென்னும் நிச்சயமே நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகம். (2) தேகாதி பிரஹ்மபரியந்தமுள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துக்களின் அநித்திய துக்க தோஷங்களை பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களால் கேட்பதாலும் அவைகளி லுண்டாகும் வைராக்கியமே இஹாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம். (3) க. விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை யடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தலால் அவைகளில் விரக்தி யடைந்து மனதைத் தன் லக்ஷ்யத்தி லிருத்துவது சமம்: உ. விஷயங்களிற் செல்லும் ஞான, கர்ம இந்திரியங்களைத் திருப்பி அதனதன் கோளக (ஸ்தான) த்திலேயே யிருக்கச் செய்வது தமம்: ஈ. மனது பூர்வ வாசனையால் மீண்டும் பாஹிய விஷயங்களை நினை யாது தன் லக்ஷ்யத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிடல் உபரதி: ச. எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் தடைசெய்யாமலும், அவற்றிற்கா யேங்கி யழாம லும் தைரியத்தா லவைகளை சகித்தல் திதிக்கை: டி. வேதாந்த

விவேக சூடாமணி.

3

சாஸ்திரமும், குரு வாக்கியமும் சத்தியம் எனக் கொள்ளும் நிச்சயம் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்திற் கேதுவான சிரத்தை: கூ. சர்வ யத்தனங்களாலும் சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்தத்தை, பரிசுத்தப் பிரஹ்மத்திலேயே ஸ்திரமாயிருத்துதல் சமாதானம். அதன்றி மனம்போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று: இவ்வாறுங் கூடி சமாதி ஷட்க சம்பத்தி யென்னப்படும். (4) அனாதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தேகார்தமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் தொலைப்பதற்குள்ள இச்சையே முமுக்ஷுத்தவம், அம்முமுக்ஷுத்தவம் மந்தம் மத்திமமா யிருந்தாலும் வைராக்கியத்தாலும் சமதமாதிகளாலும், குரு வனுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளர்ந்து பருவமுற்றுக் காலார்தரத்தில் பலனைக் கொடுக்கும். வைராக்யத்தோடுங்கூடின முமுக்ஷுத்தவம் எவனிடத்தில் தீளிமாயிருக்கின்றதோ, அவனிடத்திற்கூடிய சமதமாதி சம்பத்திலேயே பலனைத்தரும். ஆனால் எவனிடத்தில் மந்தமாயிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதி மரு பூமியில் ஜலம்போல ஆபாசமாகவே பொருந்தும்.

மோக்ஷ மடைதற் கேதுவாயுள்ள சாமக்கிரி (சாதனங்) களில் பக்தியே மிகவும் சிரேஷ்டம். ஸ்வ (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தின் அனுசந்தானமே பக்தி என்று மகாத்மாக்கள் சொல்லுகின்றனர்.

முன் சொன்ன சாதன ஸம்பந்தனை ஆத்ம தத்துவ மடைய விச்சிக்கும் அதிகாரி, தன்னை யாசிரயித்தவர் பந்தத்தை நிவிருத்திப்பவராய், பிரக்ஞாவந்தராய், சர்வமு மறிந்தவராய், நிர்மலராய், காமத்தை வென்றவராய், பிரஹ்ம வித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அக்கினிபோலப் பிரஹ்மத்தில் விசிராந்தி யடைந்தவராய், எக் காரணமு மின்றியே கிருபாசாகரராய், தன்னை யடுத்த சாதுக்களுக்குப் பரம

பந்துவாய் உள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அன்போடும் நமஸ்கரித்துப் பய பக்தியோடு செய்து வந்த நானாவித சிசுருஷைகளால் பிரசன்னரான (சந்தோஷமுற்ற) குரு ஷிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவலுற்றான்;— “ஸ்வாமின் ! தீனபந்தோ ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணா கடாக்ஷ மாகிற கப்பலால் கரை யேற்றிவைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணாவாரிதே ! துரதிருஷ்ட (பாப)க்காற்றால் வற்றித் தப்பிப்போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ) யால் தபிக்கப்பட்ட என்னைக் காருண்யாமிருத வர்ஷத்தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த்திக்கிறேன். சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்த காலம்போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்யப்பட்டவர்களாய், பவசாகர பயத்தைக்கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவரா யிருக்கும் தங்களை யொத்த ஸ்ரேதுக்களுக்கு சூரியனதுஷண கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றதுபோலப் பவத்திற்கஞ்சிச் சரணாகதரான எம்போலிகளை நிரேதுகமாய்க் காத்து ரக்ஷித்தல் சபாவமே யாதலால் சம்சார தாபத்தால் பீதி யடைந்து வேறு கதியின்றி தீனனாய்ச் சரணாகதனை என்னையும், இஜ்ஜன்ன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ ! பவதுக்க மென்னுங் காட்டுத்தீச் சுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தா னுபூதியால் பரம சீதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகமென்னுங் கலசத்தினின்று வெளிப்படும் வாக்கியமா என்ற அமிருத தாரையால் சீக்கிரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய லேசத்துக்குப் பாத்திரராய்

விவேக சூடாமணி.

7

ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியராகின்றனரன்றோ? இப்பவசாகரத்தை யெப்படி நான்கடப்பேன்? இதற்கென்ன உபாயம்? எனக்கென்ன தான்கதி? யென்றென்றுத் தெரியவில்லை. தாங்கள் தான் இந்தச் சமுசார துக்கத்தை யகற்றி ரக்ஷிக்கவேண்டும்.” சம்சார தாவான லத்துக்காற்றும் லிவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விதிப்படி ச்ரணம் பிராபித்தவனாய் சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனான சிஷ்யனே பிறஹ்ம ஞானியாயுள்ள வாசாரியர் கருணை நிறைந்த சீதள் திருஷ்டியால் வீக்ஷித்து அபயந்தந்து தனையினுற்றானே தத்துவோபதேசஞ் செய்கின்றார்:—

“வித்வானான சிஷ்யனே! பயப்படாதே. இனியுன்க் கபாயமே யில்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சமுசார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஒருபாய மிருக்கின்றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களாயுள்ள யதிகள் எதனாலிப்பவத்தைக் கடந்தார்களோ அவ்வுபாயத்தால் நீயும் எவரானுங் கடத்தற்கரிய விப்பவசாகர பீதியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாய். வேதாந்தார்த்த விசாரத்தால் உத்தமமான தத்துவ ஞானமுண்டாம். அதனால் இவ்விடத்திலேயே சம்சார பந்தம் அத்தியந்தம் நாசமாகும். ‘முமுகூஷுவுக்குச் சிரத்தை பக்தி தியான் யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது’ வென்று ஈருதியே கூறலால் இவ்வுத்தம சாதனத்தைப் பெற்று நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனாதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த தேக பந்தம் நீங்கிப் போகும். எப்போதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனாதம் சம்சார பந்தம் வந்தது. ஆதலால், ஆத்மா

னாம் விசாரத்தால் பிறந்த ஞானமாகிற அக்கினியானது அஞ்ஞான காரியமான சம்சார பந்த துக்கத்தை சமூலமாக (காரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்து விடும்” என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து, ஸ்வாமீ ! பந்தமாவது எது? எப்படி வந்தது? இருப்ப தெங்ஙனம்? நசிப்ப தெப்படி? இவ்வனாத்மா எது? ஆத்மா தான் எது? ஆத்மானாத்ம விவேக மெது? தங்கள் முகத்தினின்று முத்தரங் கேட்டு யான் கிருதார்த்தனாகும்பொருட்டுக் கிருபையா லிப்பிரசுனைகளைக் கேட்டனுக்கிரகிப்பிராக. என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவானவர்:

“சிஷ்யனே ! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹ்மமாயிருத்தற் காசை கொண்டனை யாதலின், நீயே தன்யன், கிருத கிருத்தியன், உன் குல முன்னால் பவித்திர மாயிற்று, பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்கப் புத்திர ராதி பந்துக்கருண்டு, அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலை பாரத்தா இண்டான சிரமத்தை நிவிருத்திக்க அன்னிய ரிருக்கின்றனர். ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தை புசித்தலாதியால் எங்ஙனம் தானே யகற்ற வேண்டுமோ மற்றவரால் கூடாதோ, தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே மருந்துண்டு பத்தியமிருந்து போக்க வேண்டுமென்றி மற்றோ ரனுஷ்டிக்குங் கர்மங்களால் நீங் காதோ அங்ஙனமே தன்னஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத் தைத் தன் முயற்சியால் நீக்க வேண்டுமென்றி, அனேக கோடி கல்பங்களாயினும் அவித்யா காம கர்மாதி ரூபமான பாச பந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால் தான் சாத்தியமாகும்? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்தமின்றிய) ஞான சேக்கிரத்தால், பிரஹ்மத்தை யறியலா மல்லாமல் மற்ற

விவேக சூடாமணி.

9

றொரு பண்டிதனாலு மறியக்கூடாது. சந்திரனை சுத்தமான தன் நேத்திரத்தாலன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக்கூடுமா? பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானத்தாலன்றி சாங்கியம், யோகம், கர்மம், வித்வத்வம் முதலெதனாலும் மோக்ஷம் கிடைக்காது. வீணையினது ரூப செளந்தர்யமும் தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ் செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷ மாத்திர முண்டாக்கு கிறதன்றி சாம்ராஜ்யாதிபத்யந்தருவ தில்லையோ அப்படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதுர்யமான வசனம், சாஸ்திர வியாக்யான சாமர்த்தியம் முதலிய வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வத்வம் போகத்தைக் கொடுக்குமன்றி மோக்ஷத்தைக் கொடாது. பரதத்துவத்தையறியாவிட்டால் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் பலங்கொடாமையின் நிஷ்பலம். பரதத்வத்தை யறிந்த பின்னர் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமே. ஆதலால், மனமயக்கத்திற் கேதுவான சாஸ்திரஜால மகாரண்யத்தைக் கடந்து தத்துவ ஞானியாகிற குருவால் ஆத்மதத்துவத்தை யனுபவமா யறிய வேண்டும். அஞ்ஞான ஸர்ப்பத்தால் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்ம ஞான சஞ்சீவியையன்றி வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் மந்திரங்களாலும் மற்ற மருந்துகளாலும் என்னபிரயோசனம். ஒளஷத முட்கொள்ளாது 'மருந்து' எனச் சொல்வதால் தன் ரோகம் போகாதது போல், அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானமில்லாமல் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என வாக்கால் கூறுவதால் தன்பந்தம் நீங்காது. சத்துருக்களை நாசஞ் செய்யாமலும், அகில பூமண்டல சாம்ராஜ்யத்தை யடையாமலும் 'நான் ராஜா' என்று சொல்வதால் எப்படி அரசனாகமாட்டானோ, அப்படியே அனாத்ம திருசியத்தை நாசஞ் செய்யாமலும் ஆத்ம தத்துவ

வத்தை யனுபவமா யறியாமலும் 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் வாக்கு மாத்திரத்தால் பிரஹ்ம மாத்ரமாயிருக்கும் முக்தியடைய மாட்டான். எங்ஙனம் பூமியிலுள்ள புதை யலானது அறிந்த ஆப்தனால் கேட்டு, பூமியை வெட்டி, அதன்மேல் முடியுள்ள கல்லை நீக்கி வெளியே எடுத்தலா லடையப்படுமோ சொன் மாத்ரத்தா லடையப்படாதோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தை யறிந்த குருவினிடத்தில் சொருப லக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மனனம் பண்ணி, நிரந்தரம் தியானிப்பதாலுண்டாகும் அபரோகூத அனுபவ ஞானத்தா லடையலாகுமல்லாமல் மாயையால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் குதர்க்க யுக்திகளா லடையக் கூடாது. ஆகையால் விவேகி யானோர் ஸர்வப் பிரயத்தனத் தாலும் பவ பந்தம் நீங்கி மோகூதமடைதற் பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலிற் போலத் தாங்களே முயற்சிசெய்ய வேண்டும்.

சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய், சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாய், சூத்திர சமானமாய், சூக்ஷ்மார்த்தமுள்ளதாய், மோகூதத்தை யபேகூதப்பவனா லறியக்கூடியதா யிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்த ரத்தை சாவதான சித்தனாய்க் கேள். அதனால் உடனே பந்த மகன்றுபோம். மோகூத மடைதற்கு அறித்திய வஸ்துக்களில் வைராக்கிய மடைதல் முந்தின ஹேது. பின்னர் சமம், தமம், திதிக்கூத, ஸர்வ கர்ம பரித்தியாகம் (உபரதி), எனுமிவை கிரமமாக வது. அதன்பின், வேதாந்த சிரவணம், பின்னரதன் மனனம், அதன் பின்பு இடைவிடாமல் வெகு காலஞ்செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும் ஏது. அந் நிரந்தரத் தியானத்தா லுண்டாகும் நிர்விகற்ப சமாதியால்

விவேக சூடாமணி.

11

பெறப்பட்ட அபரோகூஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகி இவ்விடத்திலேயே மோகூஷானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றான். இதுவே மோகூஷ சாதனக் கிரமம். நீ யறிய வேண்டிய ஆத்மானாதம் விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக் கொள். இரண்டில் முன்னம் அனுத்மாவைக் கேள்.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி, மேதஸ்(கொழுப்பு), மாம்சம், ரக்தம், சர்மம், சுக்கிலம், என்னும் சப்த தாதுக்களுற்று, பாதம், துடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, சிரச முதலிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான் எனது எனவே யாவ ராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாய், பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கு மிதுவே ஸ்தூலதேகமென் றறிஞர் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூல தேகம் ஆகாசம், வாயு, அக் கினி, அப்பு, பிருதிவி என்னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன் மாத் தைகள்) தத்தம் அம்சங்களில் அன்போன்யம் கலந்து பஞ்சீ கரித்ததா லுண்டான ஸ்தூல பூதங்களைந்தா லானது. அவ் வைந்து தன்மாத்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களா யிருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு சுக சாதனம் போலத் தோன்றும். அஞ்ஞராகின்ற எந்தமூடர் ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ்விஷயங்களில் கட்டப்படு கின்றாரோ உடனே யவர் தங்கள் கர்மம் என்னும் தூதனா விழுக்கப்பட்டவராய், அக்கர்மானு சாரமாக மேலும்கீழும் போக்கு வரத் துடையவராய் மிகவுமலைந்து துக்கிப்பர். இச்சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களில், சப்தத்தால் மானும், ஸ்பரிசத்தால் யானையும், ரூபத்தால் பதங்கமும், ரசத்தால் மீனும், கந்தத்தால் வண்டும் ஒவ்வொன்றி லாசை வைத்தே உயிர் துறங்குமாயின் இவ்வைந்திலும் ஆசையுள்ள மனுவ்ய

னது கதி என்னவாகும்? விஷயமானது தன் தோஷத்தால்
 கிருஷ்ண சர்ப்ப (கருநாக) விஷத்தினுங் கொடியது எனெ
 னின், விஷமானது உட்கொண்டவனை மாத்திரங் கொல்
 லும். விஷயமோ கண்ணுற் கண்டவனையும், நினைத்தவனையும்
 கூட நசிக்கச் செய்கின்றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷ
 யாசை யென்னும் மகாபாசத்தை திடவிராகத்தா லறுத்து
 அதினின்றும் விடுபடுகிறானே அவனே மோக்ஷ மடைவ
 னன்றி, அன்னியன் ஷட் சாஸ்திர பண்டித னுயிலும் முக்தி
 பெறமாட்டான். திட வைராக்கியமின்றிப் பவசாகரத்தைக்
 கடந்து மோக்ஷதீரஞ் சார யத்தனிக்கும் முழுக்ஷுண்
 கழுத்தை ஆசையாகின்ற முதலையானது பிடித்து அதிவே
 கமாயிழுத்துப்போய் க்ஷணத்தில் அச் சமுசார சமுத்திர
 மத்தியி லமிழ்த்தி விடுமாதலால், எந்த முழுக்ஷுண் விஷ
 யாசை யென்னும் முதலையை திடவிராக மென்னும் வாஸி
 னால் கொல்வனே அவனே பவக்கடலின் முக்தி தீரத்தைத்
 தடையாதுமின்றி யடைவன். நல்ல புத்தியில்லாதவனாய்
 மாறி மாறித் தோன்றும் விஷய மார்க்கத்தில் பிரவேசிப்ப
 வன், மேன்மேலும் துக்க மனுபவித்துக் கெட்டேபோவன்.
 சுபுத்தியுள்ளவன் தன் யுக்தியால் குருபதேசமார்க்கமே
 சென்று நற்கதியே பெறுவன். இது சத்தியம். ஆதலின்
 உனக்கு மோக்ஷமுற விருப்பமிருக்கும்பக்ஷத்தில் விஷயங்
 களை விஷம்போலுமதிதுரத்தில் தள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம்,
 தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம் (ருஜுமார்க்கம்), சாந்தி, தாந்தி
 முதலாய ஸத்குணங்களை அமிருதம்போ லெப்போதுங் கைக்
 கொண்டு தேகாபிமானத்தால் செய்யும் சகல் காரியங்களை
 யும் விட்டு அவித்தையால் செய்யப்பட்ட பந்தமோக்ஷ
 (நீக்க)த்திற்கே சர்வகாலமும் எத்தனஞ் செய். இத்தேகமோ
 பரார்த்தமாய் (மண், நீ, மிருக, பக்ஷியாதிகட்கிரையாய்)

விவேக சூடாமணி.

13

இருக்கின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானாக வபிமானித்துப் போஷிக்க எண்ணுகிறானோ அவன் ஆத்ம ஹந்தா ஆகிறான். சரீரபோஷணையில் புத்தியுள்ளவனாய் எவன் ஆத்மாவை அறிய இச்சிக்கின்றானோ அவன் முதலே யைக் கட்டை யெத்ப்பிடித்து அதனால் நதி தாண்டச் செல் பவனாவன். தேகாதிகளிலுள்ள மோகமே முழுக்கூறுக் குப் பெரியமிருத்யு வாகும். எவனிருந்த மோகத்தை வென் றானோ அவனே மோகூபதம் பெறுவானாதலால் எதனை வென்று முனீசுவரர்கள் அவ்விஷ்ணுவின் பரமபத (வியா பகப் பிரஹ்மபத) மடைந்தார்களோ, தேக, தார சதாதிகளி லுள்ள அம்மோகத்தை ஜயித்து நீபுமந்த மோகூபகம் பெறுக. தோல், மாமிசம், நரம்பு, மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்தி களோடுங் கூடியதாய், முத்திர புரீஷ (மல) ங்களால் பூர்ண மாயுள்ள இந்தத்தேகம் மிகவும் நிந்துக்கத்தக்கது. பூர்வ ஜன்மாந்தர கர்மானுசாரமாய், பஞ்சிகிருத ஸ்தூல பஞ்ச மகரபூகங்களாலுற்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிர கஸ்தனுக்கு கிரகம்போல விஷய போகங்களை ஆத்மா இருந் தனுபவிக்க ஓர் போகாலயமாம். இதனவஸ்தை ஜாக்கிரம் எனப்படும். மாலை சுந்தன ஸ்திரீயாதி நானு விசித்திரரூப ஸ்தூல போக்கிய பதார்த்தங்களை பாகியேந்கிரியங்களால் ஆத்மா தானே இத்தேகத்துடன் அத்தியாசத்தால் கூடி யனுபவிக்குங் காலம் ஜாக்ரம் எனப்படுதலால் இவ்வவஸ்தை யிலேயே ஸ்தூல தேக மறியக் கூடியது இதனாசிரயத்தா லேயே புருஷனுக்குப் பாஹ்ய சமுசாரமனைத்தும் வந்த தென்றறி. உத்பவம், பெருத்தல், ஜரை, மாணமாதியித் தேகத்தின் தர்மங்கள். சைசவம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்தக்கிய மிவை இதன் அவஸ்தாபேதங்கள். வர்ண ஆசிரமமாதி நியமமாம். மானம், அவமானாதி யிதன் விசே

ஷங்களாகும். இஸ்தூலமோ ரோகங்களனைத்திற்கும் ஜீவ பத (இருப்பிட) மாயிருக்கின்றது.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவைகள் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களை யறிவதால், ஞானேந்திரியங்களாம். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை வசனாதிக்கிரியைகள் செவ்வதால் கர்மேந்திரியங்களாம். அந்தக்கரணம் ஒன்றே ஸங்கல்ப விகற்பாதி விருத்தி, வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்தானுசந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தால் கிரமமாய் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணம் ஜலம் முதலியன விருத்திபேதத்தால் நானு ரூபமாவது போலப் பிராணன் ஒன்றே தன் விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்துவித மாயிருக்கும். ஆகாசாதிபூத பஞ்சகம், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், பிராணாதிவாயு பஞ்சகம், மனாதி அந்தக்கரணசதுஷ்டயம், அனீதை, காமம், கர்மம் இவ் வெட்டையும் புரியஷ்டகம் என்றும் சூக்ஷ்ம தேகமென்றும் கூறுவர். அபஞ்சிகிருதபஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களாலான தாய், வாசனையோடுங்கூடிக் கர்ம பலமான பேரகங்களை ஆத்மா அனுபவித்தற்கு சாதனமாயிருக்கும் இந்தலிங்க தேகமானது, அஞ்ஞானத்தாலுண்டான அநாதியுபாதி யாம். இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னம். இவ்வவஸ்தையில் மனமானது நானாவித ஜாக்கிரத் வாசனையால் தானுனை கர்த்திரு முதலிய பாவங்களை யடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயமே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, மன மாத்திரத்தை யுபாதிவாயடைந்து அதனால் செய்யப்படும் கர்மங்களில் பற்றின்றி அவைகட்கெல்லாம்

விவேக குடாமணி.

15

சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்கும். வாச்சி முதலியன தச்சனது தொழிலுக்குக் கரணமாதல் போல, ஞான ரூப ஆத்மாவின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கு மிந்த லிங்கதேகம் கரணமாம். அக்கரணமும் ஆத்மஸந்தி திரமாத்ரத்தாலேயே ஸர்வ தர்மங்களும் செய்வதால் அவ்வாத்மா எப்போதும் விகாரமின்றி யசங்கமாகவே யிருக்கும். சக்ஷுவின் குணதோஷ வசத்தாலுண்டாகும் அந்த, மந்த, படுத்துவங்கள் (குருடு, மந்ததிருஷ்டி, நல்லதிருஷ்டி), அஹ்நமே பதிர, மூகத்வங்கள் (செவிட்டு, ஊமைத்தன்மைகள்) முதலியன நேத்ர சரோத்திராதி இந்திரிய தர்மங்களையன்றி சுத்தமாயுள்ள ஆத்மாவின் தர்மங்களாகா. உச்வாச, நிசுவாசங்கள் (மேல் கீழ் போக்கு வரத்தாயுள்ள சுவாசம்), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணதிகளின் தர்மங்களாம். பசி, தாகம், பிராணன் ஒன்றன் தர்மம். அநந்தக் கரணமொன்றே சிதாபாசப் பிரகாசத்தோடு சக்ஷுவாதி இந்திரியங்களில் பொருந்திதிடமாக நான் என்றபிமானிக்கும். அதுவே அகங்காரமாம். அவ்வகங்காரமே கர்த்தா, போக்தா அபிமானியாய் சுத்வாதி முக்குணவசத்தால் வரும் அவஸ்தாத்திரயத்தையு மனுபவித்து, அனுகூல விஷயங்களில் சுகத்தையும், பிரதி கூல விஷயங்களில் துக்கத்தையு மடையாநிற்கும். ஆதலால் சுகதுக்கங்கள் அகங்கார தர்மமன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவினதன்று. விஷயங்களனைத்தும் ஆத்மாவின் பொருட்டுப் பிரியமாய்த் தோன்றுவதல்லாமல் சுயமே யுள்ளவாறு பிரியமாகா. உண்மையில் ஆத்மாவே யாவர்க்கும் அத்தியந்தம் பிரியமாயிருப்பதால் அவ்வாத்மா ஸதானந்த சொரூபம். அதற்கு துக்கம் ஒருசிறிதுமில்லை. இந்நிர்விஷய ஆத்மானந்தம் சுழுப்தியில் அனைவர்க்கு மனுபவம். இதில், சுருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதீகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்கள்.

அவ்வியக்கம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்க ளுற்றதாய், திரிகுணத்மிகை (முக்குண ரூபி) யாய், புத்தி மான்களால் தன் காரியங்கொண் டனுமானிக்கப்பட்ட தாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும் மேலானதாய், ஜகமெல்லா முண்டாக்குவதாய், ஸத்து, அசத்து, சதசத்து, பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவப்பிரகாரமு மல்லாமல் அநிர்வசனீய (இன்னதென் றுணரக்கூடாத) சொரூபமாய், அனாதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப்பிராந்தி நசிப்பதுபோல சத் தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்பதாய், மகா அற்புத மாயுள்ள ஓர் பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தியுள்ளது. யர்வரு மறிவதாயுள்ள தங்காரியத்தால் பிரஸித்தமான அச்சக்தி யின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங் களில், (2) கிரியாரூபியான ரஜோகுண சக்தியானது விசுஷ்ப சக்தியெனப்பட்டு சர்வப் பிரவிருத்திகட்கு மேதுவா யிருக் கும். இதனாலேயே ராகாதி, துக்காதிகளான மனோ விகா ரங்களெல்லா முண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அசூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷ்ட, மச்சரம் முதலான மனவிகாரங்களிதன் தர்மங்கள். இவ்விசுஷ்ப சக்தி புருஷர்க்குப் பிரவிருத்தி யுண்டாக்குந்தோஷத் தால் பந்த ஏது. (3) தமோகுண சக்தியானது ஆவரண சக்தி யென்னப்படும். இதனாலேயே வஸ்து அந்ரிய தாவா (வேறு)ப் விளங்குகின்றது. விசுஷ்ப சக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இதுவே புருஷனது சம்சா ரத்திற் காதி காரணம். இவ்வாவரண சக்தியா லாவிருத னான (மூடப்பட்ட) வன், பிராக்ஞானியினும் பண்டித னாயினும், சதானாயினும், சூக்ஷ்மார்த்த மறிந்தவனாயி னும், ஸர்வவல்லபனாயினும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்

துவத்தை நன்றாய் வெகு விதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப்பாலதனை யறியாதவனாய், அஞ்ஞானப் பிராந்தியாலாரோபிதமான வஸ்துக்களை நல்லதா யெண்ணி அவற்றையே யடைகின்றான். மகா சாமர்த்திய முள்ளதாய், எவரானும் நீக்கற் கரியதா யிருக்கும் இத்தமோசுண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனை, அபாவனை (ஏதுமறியாமை), அசம்பாவனை (சொல்லினு மறியாதிருத்தல்), சம்சயபாவனை (சந்தேகம்), விபரீத பாவனை (மாருகவறிதல்) என்னு மிவை விட்டு நீங்குகிறதில்லை. அவனை விசேஷப சக்தியு மெப்போது மிழுத்தலைத்துவைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்), மூடத்துவம், இவை தமோசுண விகாரங்கள். இவற்றையடைந்தவன் ஒன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாதவனாய், நித்திரை புரிபவன் போலும், ஸ்தம்பம்போலும் மூடமாயிருக்கிறான். இனி (1) சத்துவ குணமானது ஜலம்போலதிக பரிசுத்தமாயினும் ரஜஸ், தமோசுணங்களைச் சேர்ந்ததால், 1. மலினமாகி பந்த ஹேதுவாம். ஆத்மா, இதில் பிரதிபிம்பித்து ஜகமனைத்தும் சூரியன்போலப் பிரகாசிப்பிக்கும். அமானித்வ (மானமின்மை) முதலியன, யம நியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம், தெய்வ சம்பத்தி, அசத்துக்களினீக்கம், இவை புருஷ யத்தனத்தால் பூர்வம்போல் ரஜஸ், தம ஸதிகமின்றிய, 2. மிசிர சத்துவத்தின் தர்மங்கள். 3. விசுத்த சத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினால், ஸ்வாத்மானுபூதி, பரம சாந்தி, நித்யதிருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்தமடைதற் கேதுவான பிரஹ்ம நிஷ்டையிவை விதிதியாம். திரிகுணங்களோடுங்கூடின இந்த அவ்வியக்த சக்தியே ஆத்மாவின் காரணதேகம். சர்வ இந்திரிய, மன விருத்திகள், லீனமன சமுபதியே இத னவஸ்தை. இவ

வவஸ்தையில் “ஒன்றுமறியாது சுகமாய்த் தூங்கினோம்” என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சார்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமா யிருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது. தேகம், இந்திரியம், மனம், அதங்கார மாதி விகாரமனைத்தும், விஷய சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மற்றும் அவ்யக்த பரியந்த ஜகமனைத்துமான இதுவே அனாத்மா. மாயை, அதன் காரியமான மஹிதத்துவம் முதல் தேக முடிவாகவுள்ள இவ்வனாத்மா, கானல் ஜலம் போல அசத்தாகும் என நீ யறி.

சிஷ்யனே ! எதனை யறிந்து புருஷன் சம்சார பந்தத் தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை யடைகின்றானோ அந் தப் பரம ஆத்ம சொருபத்தை யினி யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். ‘அஹம், அஹம்’ (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்று மனுபவத்தால் லக்ஷிதமான (குறிக்கப்பட்ட) அந் தத் சொருபமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், பஞ்ச கோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்கிர, சொப்பனங்களில் மனவிருத்தியின் பாவத்தையும், சுழுப்தியில் அதன் அபாவத்தையும், அறிவதாயுள்ள அஹம் புதார்த்தம் (‘நான்’ எனும் சொற்பொருள்) சொருபமே ஆத்மா. எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பார்க்கின்றதோ அச்சர்வமும் எதனைச் சிறிதும் பார்க்கிறதில்லையோ, எது புத்தியாதிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ எதனை யவை பிரகாசிக்கச் செய்கிறதில்லையோ, எதனால் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ எதனை யிஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்க வில்லையோ, யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜடமான விச்சகலமும் விளங்குகின்றனவோ, எதனால் ஸர்வநிதி மாத்திரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகள் யிரேரேபிக்க (ஏவ)ப்பட்டவை போலத் தத்தங் காரியங்

களில் பிரவேசிக்கின்றனவோ, நித்திய ஞான சொரூபமான
எதனால் அகங்காராதி தேகாந்தமாயுள்ளவையும், விஷயங்
களும், சுகாதிகளும் கடத்தைப்போலத் திருசியமாயறியப்
படுகின்றனவோ, எதனால் உயிரும், வாக்கும், மற்றவையும்
சரிக் (அசை) கின்றனவோ அந்த அந்தராத்மா புராண
புருஷனாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட, பரிபூர்ணமாய், ஆனந்த
சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும்
சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமாயிருக்கிறது. இத்தேகத்தின்
சண், ஹிருதய குகையில் அவ்வியாகிருத(சூக்தம், வியா
பகத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றது) ஆகாசத்தைப்
போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மாவானது ஆகாசத்
தில் சூரியனைப்போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகா
சிப்பிக்கின்றது. மன, அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும்,
தேக, இந்திரியப் பிராணதிகளின் செயல்களையு மறிவதாய்,
தப்தாயப்பிண்டத்தில் அக்கினிபோலவைகளில் அனுஸ்
யுதமாயிருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறதுமில்லை. ஒரு
விகாரமடைகிறதுமில்லை இவ்வாத்மா ஜநியாது, மரியாது,
பெருக்காது, இளைக்காது, வேறு விகாரங்களு முறாது. கடம்
நசிக்கினும் நசியாத கடாகாசம்போல இத்தேகம் மரிக்
கினும் மரண முறாத நித்திய ஸ்வரூபம். பிரகிருதி (காரண
மாயை), விகிருதி (அதன் காரியங்கட்கு விலக்ஷணமாய்,
சுத்த ஞான சொரூபமாய், சத்து, அசத்துக்களைப் பிரகா
சிப்பித்து நிர்விசேஷமாய், ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகளில் புத்
திக்கு சாக்ஷியாய் இருந்து 'அஹம், அஹம்' எனவே நித்யா
பரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கு மப்பரமாத்மாவை ஏகாக்கிர
சித்தத்தால் 'இந்த நான் பிரஹ்மம்' என்று அனுபவமா
யறி. இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன்னாத்மாவை
யுன்னிலேயே நீ யுணர்ந்த வதனால் ஜனன மரணத் தரங்கங்

கருள்ள அபாரசம்சார சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்த
னய்ப் பிரஹ்மசொரூப மாத்திரமா யிருக்கக்கடவாய்.

அனுத்மானில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம்
(நான்) எனும் புத்தியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தம்.
இப்பந்தம் புருஷனுக்கு ஜனன மரணங் கொடுக்கும் காரண
மாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்தது. இந்த அஞ்ஞானத்தால் அச
த்தியமான இத்தேகாதிகளை சத்தியமாயெண்ணி யிதிலாத்ம
புத்தி செய்து கோசகாமப்புழு (பட்டுப்பூச்சி) வாய்நூலால்
தன்னைக்காத்து நசிப்பதுபோல சப்தாதி விஷயங்களா வித
னைப் போஷித்து நரசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப்
பட்டவர்க்கெல்லாம் விவேகமின்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ
ஜுபுத்திபோல வஸ்து வல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி
தோற்றல் சபாவமாதலால், அசண்டமாய், நித்தியமாய், அத்
வைதமாய், தன் நிர்மலஞான தேஜஸால் சுயம் பிரகாசித்துக்
கொண்டிருக்கும் அனங்க வைபவமுள்ள ஆத்மாவை சூரிய
யினை ராகு மறைத்தல் போலவே தமோமயமான இவ்வா
வரணசக்தி மறைக்கவும், புருஷனானவன் தன் சொரூப
ஞானத்தை மறந்து, மோகமாகிற முதலையால் விழுங்கப்
பட்டவனாய், அம்மோகத்தால் தானல்லாத சரீரத்தைத்
தானாக எண்ணிக் காமக் குரோதாதிகளுடன்கூடி புத்தி
கெட்டு அப்புத்தியி னவஸ்தைகளனைத்தையும் தன்னதாக
அபிமானித்து அதனால் விஷய விஷம் நிரம்பிய அபார சம்
சார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும் எழுந்தும் ஓர்கதியின்றி
பிரமிக்கும்படி ரஜோகுண விசேஷபசக்தி மகத்தான துண்
பஞ் செய்துவைக்கின்றது. சூரியனது கிரணத்தாலுண்
டான மேகபந்திகள் அச்சூரியனை மறைத்துப்படர்ந்து
கிருத்தியாதல் போல, ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தா உண்

டான அகங்கார பந்தமும் அவ்வாத்மாவை மறைத்துத் தானும் விருத்தியாகின்றது. மழைக்காலத்தில் மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்டதினத்தில் பனியும் குளிர்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத் துக்கந்தருவதுபோல, தமோகுண ஆவரணசக்தி ஆத்மாவை மறைக்கும்போது ரஜோகுண விசேஷபசக்தி அவ்வஞ்ஞானியை மோகத்தால்தானல்லாத தேகத்தைத் தானாக மயங்கச்செய்து நானாவித துக்கங்களால் மிகவுந் துன்புறச் செய்வதால் இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புருஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும். இச்சம்சாரவிருக்சுத்திற்குத் தமஸே (ஆவரணமே) பீஜம்; தேகாத்மபுத்தியே அங்குரம்; ராகமே தளிர்; கர்மமே ஜலம்; தேகமே அடிக்கட்டை; உயிர்களே சாகைகள்; இந்திரியங்களே யவற்றின் துனிகள்; விஷயங்களே புஷ்பங்கள்; நானாகர்மத்தாலுண்டான நானாவித துக்கமே பழம்; அம்மரத்திலுள்ள ஜீவனே இசை பக்ஷிக்கும் பக்ஷிபுமாகும். அஞ்ஞானத்தாலுண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்ம, மரண, ஜராதுக் காதிகளை மேன்மேலுண்டாக்குவதாயுள்ள இந்த அனாத்ம சம்சார பந்தம் உற்பத்தியின்றிய அனாதியே ஆயினும், சுருதியைப் பிரமாண மென நம்பி, அதனாற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்குமதனால் உண்டாகு மந்தக் கரணசத்தியோடு நிரந்தரம் செய்யும்தியானத்தால் மாலின் யமின்றித் தீட்டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்சுஞான மென்னும் வானினால் சமூலம் நாசத்தையடையும். அதன்றிமற்ற அஸ்திர, சஸ்திரங்களாலும், வாயு, அக்கினிகளாலும் அதனை சேதிக்க சக்கியமாகாது.

ஆத்மா, தன்னஞ்ஞான சக்தியின் காரியமான அன்ன மயாதி பஞ்ச கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் படலத்தால் மூடப்பட்ட வாபிஜலம்போல் சுத்தமாய்த் தோற்

றவில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள் ளுபபோது பரிசுத்தமாய், தாக தாபங்களை நீக்கிப் புரு ஷனுக்குப் பரம செளக்கிய முண்டாக்கும் அந்த ஜலம் போல, சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஆத்மாவினின்றும் திருசியப் பஞ்ச கோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித் துத்தள்ளும் அபவாதத்தால் முஞ்சம் புல்லின் மத்தியில் இஷ்டை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி திரிசியவர்க்கங் கட்கு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்கா (ஆந்தரமாய்), பரி சுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதானந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவில் கற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவில் கற்பிதமான அத்திரிசிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவே பெனப் பிரவிலா பித்து ஆத்மா மாத்திரமாய் எவ்விருக்கின்றனோ அவ னே முக்தனும். ஆதலால் விவேகி, தன் பந்த மோக்ஷத் தின்பொருட்டு ஆத்மானாதம் விவேசனமே செய்யவேண் டும். அதனால் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்த மடைகின்றான். அன்னமயம், பிராண மயம். மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என் னும் பஞ்சகோசங்களுள்:—

அன்னத்தா லுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தி யாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிந்த ஸ்தூல தேகமே அன்னமய கோசம். தோல், ரக்தம், மாமிசம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங் கியமாய், முன்னும் பின்னுமின்றி மத்தியத்தில் மாத்திரந் தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் விகாரமுற்று, ஓர் நிய மமு மில்லாமல் கடம்போல் திருசியமாய், ஜடமாய், நானு

வாய், நியம்யமாய் (ஏவப்படத்தக்கதாய்) இருக்கும் தேகமா
 னது, சபாவத்திலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய்,
 அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும் அவ்வச்சக்தி
 கள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பதுபோல அஸ்த, பாதாதி
 அவயவாகரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுறுத நித்திய
 மாய், பரிசுத்தமாய், தேகம், ஷட்பாவ விகாரங்களான
 அதன் தர்மம், கர்மம், அவஸ்தை யிவற்றை சாக்ஷிமாத்திர
 மாயிருந்து சுய மறிந்துக்கொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா)
 யிருக்கும் ஆத்மா வாதல் எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மா
 வாகமாட்டாது. ஜடனாயுள்ள மூடன் துவக்கு, மாமிச,
 அஸ்தி, மல, முத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்
 பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி, தேகம், ஜீவன்
 இரண்டையுங் கூட்டி நான் என்றெண்ணுவன். விசார
 சீலனாய், திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மா இத்
 தேக விலக்ஷணமாய்த் தன்பயமாகவே யிருக்கும் பரமார்த்த
 பிரஹ்ம சொரூபமாகவே தன்னை யெப்போது மறிவான்
 தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாதி துக்கபிஜ மாத
 லால், உன் சரயாசரீரம், பிரதிபிம்பதேகம், மனோதாஜ்ய
 வுடல், சொப்பனவுடம்பு இவைகளில் ஆத்மபுத்தி வைக்
 காததுபோல தேரல், மாமிச, எலும்பாதி விகாரமான இத்
 தூல தேகத்திலும் ஆத்ம புத்தி சிறிதும் வையாது பிரயத்
 நத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச்சிதானந்தகன, நிர்வி
 கற்பப் பிரஹ்மத்தில் ஆத்ம புத்திவைத்தால் மனதை
 நாசஞ்செய்து, பரமசார்தி பெறுவாயாக. பின்னை யுணக்
 குப்பவமே யில்லை. வேதாந்தார்த்தங்களை நன்று யறிந்து
 வித்வானாயினும் பிரமையினால் அசத்தான தேகாதிகளில்
 அகம் புத்தியை எதுவரை விடமாட்டானோ அது பரியந்த
 மவனுக்கு மோக்ஷம் என்னும் வார்த்தையுங் கூடியுயிலை.

கர்மேந்திரியங்களைந்துடன் பிராணன் சேர்ந்து பிராணமய கோசம். முற்கூறிய அன்னமய கோசமானது இப்பிராணமயத்தால் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன்கிரியைகளில் பிரவிருத்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய் அதனைப்போலவே யுவ்வெளியில் போக்குவரத்துள்ளதாய், இஷ்டம், அநிஷ்டம், அந்நியம், தனது என்றொன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாது பரதந்திரமாயிருத்தலின் இப்பிராணமய கோசமும் ஆத்மா வாகமாட்டாது.

ஞானேந்திரியங்களைந்துடன் கூடின மனமே மனோமய கோசம். இது, என்னது, யான் என்று வஸ்து விகற்பகாரணமாய், நாமாதி நானாவிருத்திபேதத்தோடுங் கூடி மகாபலமுள்ளதாய், முற்கூறிய பிராணமய கோசத்தில் பூர்ணமாய் அதனை முற்றும் பவியிருக்கும். பஞ்சேந்திரியங்களுன்னும் பஞ்சஹோதாக்க(ஹோமம் செய்வோர்)களால், சப்தாதிவிஷயங்களாகிற நெய்பினாலும், வாசனைகளாகிற சமித்துக்களினாலும் வளர்க்கப்பட்டு மிகவும் ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய அக்கினி இந்தப் பிரபஞ்சபெல்லாந் தஹிக்கின்றது (தாபமுண்டாக்குகிறது). மனத்தையன்றி வேறு அவித்தையிலலை. அதுவே பவபந்த ஏதுவான அவித்தை. அம்மனம் பெருத்தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிக்கலனைத்தும் நாசமுறுகின்றது. முன்யாதொரு வஸ்துவும் இன்றிய ஸ்வப்னாவஸ்தையில் மனமே தன்சாமர்த்தியத்தால் போக்தா முதலாய்த் தோற்றப்பட்ட ஸ்வப்ன ஜகமனைத்தையும் எங்ஙனமுண்டாக்குகின்றதோ அங்ஙனமே இந்த ஜாகிரத்திலும் மனதாலுண்டாய்க் காணப்பட்ட இனவயர்வும் அம்மனோவிலாசமே. சுழப்பதியில் மனம் ஸீனமாகுங்கால் ஒன்றுந் தோற்றாதது யாவர்க்கு மனுபவமாதலால், புருஷனுக் கிச்சம்சாரபந்தம் மனக்கல்பிதமன்றி யுண்மையில்

விவேக சூடாமணி.

25

பவபந்தமில்லை வாயு தானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச்
சேர்த்துப்பின் விஸக்கிவிடுதல் போலும், மனுஷ்யன் கழிற்
றால் பசுவைக்கட்டிப் பின்னவிழ்த்து விடுதல்போலும், மனந்
தானே முக்குணங்களில் ரஜஸ், தமோகுணங்களைச் சேர்ந்த
தால் மலினமாகி, தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷ
னுக்கு ராகமு (ஆசையு)ண்டாக்கி பந்தத்தையும், ரஜஸ், தம
லின் றியசுத்தஸ்தவத்தை யனுசரித்ததால் வந்த அவ்விஷயங்
களை விஷம்போல கற்றும் விராகத்தாலும், விவேகத்தாலும்
நிர்மலமாய் மோக்ஷத்தையுந்தருங் காரணமாயிருத்தலால்
புத்திமானான முமுகூஷ அவ்விவேக வைராக்கிய மிரண்டையு
ம் முன்னம் திடமாயடையவேண்டும். மனம் என்னும் நாம
முள்ள மகா வியாக்ரமொன்று (ஓர்புலி), விஷயமாகின்ற மகா
ரண்யப் பிரதேசத்தில் எப்போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால்
சாதுக்களாயுள்ள முமுகூஷக்கள் அம்மார்க்கமாய்ப் போக
வே வேண்டாம். ஜீவனுக்கு ஸ்தூல, சூक्ष்ம விஷயங்களைத்
தையும், சரீர, வர்ண ஆசிரம, ஜாதிபேதங்களையும், குணம்,
கிரியை, ஏது, பலன் இவைகளையும் மனமே யெப்போதாந்
தோற்றிவைக்கின்றது. இவ்வற்ப மனம் அசங்கசித்ருப்
வஸ்துவை மோகிப்பித்து தேக, இந்திரியப் பிராண குணங்
களால்பந்திப்பித்து, தன்னுற்செய்யப்பட்ட கர்மபல போகத்
தில் நான், எனது எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது.
அத்தியாச தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக் கிப்பொய்
யான சம்சார பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ், தாமஸ
குண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட் கிதுவே ஜன
னமாதி துக்கங்கொடுக்கும் மூலகாரணம். வாயுவால் மேக
மண்டலம் சுழல்வதுபோல மனதால் இந்த ஜக மனைத்தும்
பிரமைகொண்டு சுற்றுகின்றதல்லவா ! இதனுலேயே தத்
துவவித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத்தையே அவித்தை

யென்பர். ஆகையால் முழுக்ஷுவானவன் தன் பிரயத்தனத்தால் இம்மனதைச் சோதிக்கவேண்டும். இது சோதனை செய்யப்பட்டு சுத்தமாகும்போது மோக்ஷமானது கரதலக்கனி போலாம். மோக்ஷ மாத்திரத்திலுள்ள ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர்மூலமாக்கிச் சர்வகருமங்களைப் புறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணாதி நிஷ்டையுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவிருத்திப்பன். ஆதியந்தமுள்ளதாய், பரிணமியாய், துக்காத்மகமாய், திருசிய விஷயமாயிருத்தலின் இம்மனோமயகோசமும் திருஷ்டாவாய், பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடின புத்தியே விஞ்ஞானமயகோசம். இது புருஷனுக்கு சம்சாரகாரணமாய் பிரகிருதி விகாரமாய் அனாதியாய், சித்திரிதி பிம்பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்கார சுபாவனை ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடுகூடிய கர்த்தாவாய், ஞானக்கிரியைகளுள்ளதாய், சர்வதா தேகேந்திரியாதிகளை நானேன்றும், அவற்றின் ஆசிரம, தர்ம, கர்ம, குணங்களை என்னதென்றும் மிகவும் அபிமானித்துப் பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாபகர்மங்களைச் செய்து, அக்கர்மானுசாரமாய் ஊர்த்துவ, அதோலோகங்களிற் போவதும் வருவது மாயலைந்து திரிந்து, நானாவிசித்திரயோனிகளிற்கூடி, ஜாக்ரஸ்வப்னாதி யவஸ்தைகளுற்று, சுக, துக்கங்களாகிற அக்கர்ம பல பேராகங்களை புணிக்கின்றது. இவ்விஞ்ஞான மயாதிகோசங்கட்குள் ஹி நுதயத்தில் கூடஸ்தனாய், சுயஞ் ஜோதியாய் ஸ்பிரிதது (விளங்கி)க்கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, சுபாவமாகவே ஏக, சத்திய, சர்வாத்மக, பரிபூர்ண, நிர்விகார, பரமாத்மாவாயிருந்து, தன் சுநிதான சாமீப்ய விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியாயிருக்கும்

இவ்விஞ்ஞான மயகோச புத்தியின் அத்தியாச தாதாத்மிபத் தால் (பொய்க்கூட்டுவால்) மித்யா பரிச்சேதமடைந்து 'அக்கோசமே நான்' என்று மண்ணின் வேறுகக் குடத் தைக் காண்பதுபோலத் தன்னைத் தனக்கெனயமாகவும், கர்த்தா, போக்தா வாதியாக அபவிகார முற்ற நிர்விகார அக்கினிபோல அவ்வுபாதியின் தர்மங்களைத் தானடைந்த தாகவும் மதித்து பிரமையினால் சம்சாரத்தையடைகின்ற து”

என்றுரைத்த குருவை நோக்கி, “குருமூர்த்தி! பரமாத் மாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும், மற்ற எதனாலேனும், அனாதி ஜீவ பாவம் தோன்றிற்றெனின் அவ்வனாதி யுபாதிக்கு அந் தமு மில்லையாமே. இன்றெனின் ஜீவபாவமும் நித்தியமாய், சம்சார பந்தமும் நீங்காதே. அங்ஙனமாயி னிதன் மேர்க்கு முற லெங்ஙனம்? இதனை யருள் செய்யவேண்டும்.” எனக் கேட்ட சிஷ்யனைப் பார்த்து, “வித்வானான சிஷ்யா! நன் றாய்க் கேட்டனை. யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதான மாய்க் கேள். பிராந்தி மோகத்தால் கல்பிதமான வஸ்துக் களையெல்லாம் பிரமாணத்தால் நன்றாக விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி காலத்தில் தோன்றி, யப்பிராந்தி நாசத் தில் நாசமுறும் சர்ப்பாதிகள்போல, பிராந்தியுள்ளவரை தோற்று மவை, யப்பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்துவா காது அசத்தாய் நசித்தலால், அசங்க, நிஷ்கிரிய, நிர்க்குண நிர்விகார, நிராகார, சச்சிதானந்த, பிரத்தியக், ஸாக்ஷி சொரூபமாய், ஆகாசத்தில் நீலாதிபோலப் பிரமையாலன்றி யொரு வஸ்து சம்பந்தமு முறாத ஆத்மாவுக்குப் பிராந்தி ஞானத்தால் வந்த புத்தியாகிற அனாதி மித்யா வுபாதியின் தாதாத்மிப சம்பந்தத்தால் கான்ல் ஜலம்போற் கற்பிதமான அசத்ய ஜீவ பாவம், அனாதியே யாயினும், வஸ்து வாகாமை

யின், ஆத்மாநாதம் விவேகத்தால், அழுக்கு ஜலத்தி
 னழுக்கை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல,
 ஆத்மாவின்னும் அனாதியவித்தை, அதன் காரியமான
 அஹங்காராதி யசத்தான உபாதிகளை நேதிசெய்து நீக்கும்
 போது நிர்மலமாய் சயம் பிரகாசிக்கும் சுருதி சம்மதமான
 பிரஹ்மாத்மைக்கிய சத்திய ஞானத்தா லப்பிராந்தி நசிக்
 கவே அனாதி பிராகபாவம் அந்த முறல் போலும், ஜாக்கிரத்
 தில் சொப்பனப் பிராந்தி நஷ்டமாதல் போலவும், சமூல
 மாக (அனாதி யவித்தையாதி யுபாதிகளோடு) நாசத்தை
 யடையும். ஆத்மானாதம் விவேகத்தா லுண்டான சத்திய
 ஞானத்தாலன்றி மற்றவையால் அசத்திய ஜீவ பாவ பந்த
 மோக்ஷ முண்டாகாததால் நீயும் விவேகித்து அகங்காராதி
 யசத்துக்களை யகற்று. இந்த விக்ஞானமயகோசமும்,
 விகாரியாய், ஜடமாய், பரிச்சின்னமாய், திருசியமாய், விய
 பிசாரியாய் (ஒரு படித்தாயிராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ்
 டமான ஆத்மாவாக மாட்டாது. அநித்தியம் நித்திய
 மாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடின அவித்
 யா விருத்தியே ஆனந்தமயகோசம். ஜாக்ர, ஸ்வப்பனங்
 களி லிஷ்ட முண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம்,
 மோதம், பிரமோதம் (விஷய தரிசன, லாப, அனுபவத்
 தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத்
 தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமாயனுபவிக்கப்பட்டு,
 சுழுப்தியில் பிரயத்தனமின்றியே ஆனந்த மயமா யனு
 தினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப்படுவதாயுள்ள
 இவ்வானந்தமயகோசத்தின் பூர்ணனுபவத்தையே ஸாதிக்
 களாயுள்ள விவேகிகள் சார்வதா அடைவதாகும்.
 ஸோபாதியாய், பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ய காரியமாய்

விகாரசங்காதங்கள் லுட்பட்டதாயிருத்தலின் இவ்வானந்த கோசமும் பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

இப்பஞ்ச கோசங்களையும் ஆத்மாவன்றென நீக்குங் கால் அவ்வபவாதத்தின் முடிவில், இவற்றின் விலக்ஷணமாய், அவஸ்தாததிரய சாக்ஷியாய், சுயஞ் ஜோதியாய், நிர்விகார, நிரஞ்ஜன, நித்ய போதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கடமு மாகாது அதன் தர்மமு முறது அதனையறிந்துக்கொண்டிருக்கும் தேவதத்தனைப்போல, திருசிய பஞ்சகோசங்களு மாகாது, அவற்றின் தர்மமு மடையாது, அவற்றையறிந்துக் கொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித்தோன்றும் இவ்வாத்மாவையே 'அஹம்' என அறியவேண்டும்." என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன்,

“குருவே! இப்பஞ்ச கோசங்களும் சுத்தமித்தை யெனவே யுகத்தால் நேது செய்து நீக்கிய பின், சுத்த சூன் யத்தை யன்றி 'நான்' என்றென்றுங் காணோமே. ஆதலால் 'அஹம்' என்றறியத்தக்க ஆத்மவஸ்து வேறேதிருக்கின்றது?” என்று வினவக் குருவானவர், “வித்வானுன சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்தனாகலா லுண்மை சொன்னாய். 'எது எதனை 'இது' என அறிகின்றதோ அது அதற்கு சாக்ஷி: அறியாதது சாக்ஷியன்று.' என்னும் நியாயத்தால் அஸ்திர மாய், நானாரூபவிகாரத்தோடு கூடிய அஹங்காராதி திருசிய வஸ்துக்களின் பாவத்தை (இருப்பை)யும், அவற்றின் அபா வரூபமான சூன்யத்தையும், இவற்றின் மேல் ஞான சொரூ பமாயிருந்தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேல் தன்னை யறிவதற் கொன்றின்றித் தன்னைத் தன் தேஜஸால் தான் றுனையறிவதால் தனக்கும் சாக்ஷியாயிருந்து ஜாக்ர,ஸ்வப்ந, சூழுப்திகளில் ஏகமாய், பிரத்தியகாத்மாவாய், ஹிருதயத் தில், 'அஹம், அஹம்' என்று ஸதா தானாகவே ஜ்வலித்துக்

கொண்டிருக்கும் நித்திய ஞானானந்த ஆத்மாவை அதி
 சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்) என்றறிவாயாக. மூடன்
 கட ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியப் பிரதிபிம்பத்தை
 சூரிய னென்பன். விவேகி, கடம், ஜலம், பிரதிபிம்பம்,
 இவற்றை விட்டு ஆகாசத்தில் ஏகமாய், தாக்கற்று இம்முன்
 றையும் பிரகாசிப்பித்து சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்
 சூரியனை யுள்ளபடியறிவான் அதுபோல அஞ்ஞானியுள்ள
 மூடன் பிராந்தியால் தேகத்தின்கண் புத்துயுபாதியில் தோற்
 றும் ஆத்மப்பிரதிபிம்பமாகிய ஜீவனையே அஹமென் றெண்
 னுவன். விவேக ஞானமுள்ள வித்வான் தேகம், புத்தி;
 சிதாபாச மிவற்றைவிட்டு, ஹிருதயாகாசத்தில் ஏகமாய்,
 இவையாவு மறிந்துக்கொண்டு நித்தியமாய் சர்வத்திலும்
 நிறைந்து அச்சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய்,
 வியாபகமாய், ஸத், அஸத்துக்கு விலக்ஷணமாய், உள், வெளி
 யின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அகண்ட
 ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆத்மாவை நன்றாய் விசா
 ரித் தறிந்து, அதனால் நிர்மலனாய், ஜனன, மரணாதிகளற்று,
 ஒன்றாலும் பயமின்றி, துக்கரகிதனாய், நிச்சலானந்தகனசொ
 ரூபமாகிறான். ஸத்ய, ஞான, அனந்த, ஆனந்த, ஏகரஸ,
 நித்ய, நிரந்தர, ஸ்வதசித்த, சத்த, பிரத்தியக்கபின்ன பிரஹ்
 மத்தை யுள்ளவாறு அகமென் அனுபவமா யறிந்த ஞானி
 மீண்டும் இச்சம்சார மடைதலின்றி அவ்வத்வைதானந்தப்
 பிரஹ்மமே யாவதால் 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் பிரஹ்மாத்
 மைக்கிய ஞானமே ஸம்சார பந்தத்தினின்றும் முக்திபெற
 முக்கியகாரணம். இந்தப் பிரஹ்மாத்ம ஞானத்தையன்றி
 பவபந்த மோக்ஷத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை
 யாதலால், நீயும் அஹம் பிரஹ்மம், பிரஹ்மாஹம், பிரஹ்மை
 வாஹம்' என்றுன்னையனுபவமா யெப்போது மறி.

வீவேக சூடாமணி.

31

இந்தப் பிரஹ்மம், தன்னில் வேறு வஸ்துவின்மையின் பரமாத்வைதமாம். மிருத்காரியமான சூம்பத்திற்கு மண்ணுருவத்தையன்றி வேறு ரூபமின்மையின், மண்ணையன்றி யன்யமாய் கடத்தைக்காட்ட எவனும் சமர்த்த னாகாமையால், போகத்தால் கற்பிதமாய் நாம மாத்நிரமா யிருக்கும் அசத்திய சூம்பம் சத்தியமன் மாத்நிரமா யதற் கற்பமும் பின்னமின்றி யிருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானத்தில் கற்பிதமாயன்யம் போற்றோற்றும் யாவும், பிரார்தியால் அதிஷ்டானமே யாரோபமெனத் தோன்றலால், ரஜ்ஜுஸர்ப்பம் போலுண்மையிலின்றி சுத்தப் பொய்யாக தோற்றுமவை, ஆரோப ரஜதம் தன்னதிஷ்டான சுத்திக் கன்யமின்றி யச்சுத்தியே யாதல்போலவ்விதிஷ்டானத்தற் கன்யமின்றி யதிஷ்டானமே யாதல்போலவும், பிரார்தனாயுள்ள மூடனுக்கு அஞ்ஞானப் பிரமையால் நானூரூபமுள்ள இச்சர்வ ஜகமாய் எது வெது திருசியமாய் சத்தியம்போற் றோற்றுகின்றதோ சாதுவே! யதார்த்த ஞானதகையில் பிரஹ்ம காரியமாய், அவ்விதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தில் கற்பிதமாயன்யமாய் சத்யம் போற் றோற்று மச்சர்வமும், பிரார்தியால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மமே யாரோப ஜகமெனத்தோற்றலால், நாம மாத்நிரமாய் அற்பமுமோர் பொருளாபிராது சுத்தமித்தையாய், அவ்விதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தற் கன்யமாகாது உதயாஸ்தமன ரஹித அச்சச்சிதானந்தப் பிரஹ்மமாத்நிரமாகவே யிருக்கின்றது. அன்றியும், பிரஹ்மத்தற் கன்யமாய் ஜகம் சத்தியமாய் யிருக்கிறதெனின், பிரஹ்மத்தின் பரிபூர்ணத்துவத்தற் கானியும், 'இப்பிரபஞ்ச மனைத்தாம் பிரஹ்மமே' என்றுமாய் அதர்வண சுருதியில்கூறும் வேதத்திற்கு அப்பிரமாணத்வவிரோதமும், 'சர்வபூதங்களு மென்னிலில்லை' எனவும் யாணுமவற்றிலில்லை' என்றுரைத்த சர்வஞ்ஞான ஈசுவரனுக்கு

அசத்திய வர்தித்வமும் வரும். இம்முன்று தோஷங்களும் ஸர்துக்களாயுள்ள மகான்களுக்கு சம்மத மாகாது. அதுவு மன்றி சுழுப்தியிலும் ஜகம் சிறிதும் தோன்றாது, முற்கூறிய படி விசாரிக்கில் சொப்பன ஜகம்போல வெறும் பொய்யாப் போதலின், அங்ஙனம் கூறும் மோகமருத அம்முடர் வசனம் தூங்குவோனது பிதற்றல்போலசத்தியமாம். அதனால் பிரஹ் மமே எங்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. அத்விதீயமாய், அருப, அக்கிரிய, அவ்யக்த, அவ்வியய, அப்பிரமேய, ஆதிய ந்தரஹித, சத்திய, சாந்த, பரிசுத்த, ஆனந்தரஸ சொரூப மாய், மாயையால் செய்யப்பட்ட சர்வபேதங்களுமின்றி நித்ய, நிரந்தர, நிஷ்கள, நிரஞ்ஜன, நிர்நாம, நிர்விகற்ப, சுயஞ் ஜோதியாய், ஞாதிருஞானஞேய மென்னுந் திரிபுடி சூன்ய, கேவல, அகண்ட, சின்மாத்ரமாய் சதா பிரகாசிக்கு மிந்த பரப்பிரஹ்ம தத்துவத்தை ஞானிக ளறிகின்றார்கள்.

சிஷ்யனே! பற்றவும், விடவுங் கூடாததாய், மனவாக் குகட் ககோசரமாய், அப்பிரமேயமாய், ஆதி யந்தமற்ற அப் பரிபூர்ணப் பிரஹ்மமே, நாமும், நீயும், மற்ற ஜீவர்களும். இவ்வாறு சோதிக்கப்பட்டுத், 'தத்', 'துவம்' பதங்களா லறியப்பட்ட பிரஹ்ம ஜீவர்க்கு, 'தத்துவமஸி' மகா வாக்கிய மும், இன்னு மனேக மகாவாக்கியங்களும், முறையே ஈசுவர னது மாயையாதியும், ஜீவனது பஞ்சகோசங்களு மென்னப் பட்ட கற்பித அசத்திய காரண காரிய வுபாதிகளால் சூரிய னும் மின்மினியும்; ராஜனும் சேவகனும்; சமுத்திரமும் க்ஷணமும்; மேருவும் அணுவும்போன்று விரோத தர்மங்க ளூற்று ஏகத்துவமுருத வாச்சியார்த்தத்தால் ஐக்கியங் கூற மல், லக்ஷணைகளில் இங்கு பயனின்றிய ஜஹதி, அஜகதி (விட்டது விடாதது) களை விட்டு ஜகதஜகதி (விட்டு விடாத) லக்ஷணையால், 'சோயந் தேவதத்த:', என்னும் வரக்கானது

விவேக சூடாமணி.

33

விவராத தர்மங்களை நீக்கி யவன தேகத்வ மறிவிப்பதுபோல, பிரஹ்மத்தில் கற்பிதத்துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அச் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும், ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம், சொப்பனம்போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசிய விருத்த வுபாதிகளை யிரண்டிடத் தும் 'நேதி, நேதி' யென யுக்திகொண்டு நீக்கவே, முறையே ராஜ்யபார, கேடயாதிகளாகிற ராஜ, சேவகர துபாதிக்களை யகற்றும்போது, ராஜ, சேகவரில்லாமல் மனுஷ்யத்வத்தா லொன்றாவதுபோல, ஈசுவர ஜீவரின்றி, சின்மாத்ரமாய், அகண்டேகராமாய் விருத்தமின்றி சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற சத்தமான லக்ஷ்யார்த்தத்தால் சபாவ ஐக்கியத்தை நன்றாய்க்கூறுகின்றன. இந்தப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய வகண்ட பாவத்தை மஹத்துக்களாயுள்ள ஞானிகள் பரிசயிப்பதால், நீயும் தேகாதி யசத்துக்களை நானன்றென நன்றாய்பவாதித்து சொதசித்தமாய், ஆகாசம்போ லதிசூக்ஷ்மமாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கும் சத்திய ஞானந்த பரிபூர்ண பிரஹ்மமே நானென்று தெளிவான புத்தியா லுன்னையறி.

மண்ணிலுண்டாய், மண்மயமாகவே யிருக்கும் கடாதிசகலமும் மண் மாத்ரமே யாதல் போல் சத்ருபய் பிரஹ்மத்தி லுண்டாய் பிரஹ்ம மயமாகவே யிருக்கும் இவ்வுலகனைத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரமாயும், சொப்பனத்தில் நித்திரையாற் கற்பிக்கப்பட்ட தேச, கால, விஷய, ஞானரு முதலிய சர்வமும் மித்தையாதல்போல் இந்த ஜாகக் கரத்திலும் தன்னஞ்ஞானத்தால் கலபிக்கப்பட்ட டன்யம்போற றேன்றும் தேச, கரண, பிராண, அகங்காராதி ஜகம் சத்த மித்தையாயும் இருத்தலால், தன்னி லன்யமா யெதுவுமின்றி சத்தியமாய், ஆத்மாவர யிருக்கும் அதிசாந்த, நிர்மல, அத்வைதப்

பிரஹ்ம மெதுவோ சத்தியமாக, 'அது நீயாகிறாய்' (தத்துவமசி). ஜன்மாதி ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி, நீதி, குல, கோத்திர, நாம, ரூப, குறி, குண, குண (நல்ல), தோஷ, ஆதி, வியாதிகளும், பசி, தாக, சோக, மோக, ஜரா, மரண மென்னும் ஷடீர்மிகளும், தேச, கால, விஷயாதிகளுமின்றி, சகல வாக்குகளாலு மறியப்படாது ஞானக்கண்ணு லறியப்படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தால் பாவிக்கப்பட்டு, மற்றக் கரணங்களால் பாவிக்கப்படாததாய், ஸ்தூல புத்தி அறிதற்கரியதாய், பிராந்தி கல்பித மித்யா ஜகத்திற்கும், தனக்கும் தானே யாசிரயமானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, நாச ஏதுவாய், காரிய நானூரூப சர்வ ஜகத்திற்கும், தனக்கு வேறு காரணமின்றிய பரம காரண மாயினும், காரண, காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத், அஸத் விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா கார்யம்), அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரமாக்ஷரமாய், பிரமையால் சுவர்ணம்போல நாம, ரூப, குண, விகார, பேதமாய்த் தோற்றினாலும் நிர் நாம, நிரூப, நிர்க்குண நிர்ப்பேத, நிர்விகாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல நிச்சலமாய், நித்ய, நிஷ்கள, நிரஞ்ஜன, நிருபம, நிர்விகற்ப, நித்யமுக்த, அவ்யய, அனாதி, பரிசுத்த, பராத்பர, பிரத்தியக், அகண்ட, பரிபூர்ண, சத்திய, ஞான கன, அனந்த, ஆனந்த, ஏக ரசமாயுள்ள பிரஹ்ம மெதுவோ சத்தியமாய் 'அது நீயாகிறாய்' (தத்துவமசி). இவ்வர்த தத்தை யுக்தியோடு குக்ஷ்ம புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்ன மின்றி நிச்சலமாய் எப்போதும் சிந்தை செய். அதனால் காதல ஜலம்போல் சம்சயமின்றிய தத்துவ ஞானமுண்டா கும். சேனாசமுக மத்தியில் அரசனைப்போல தேகாதி சங்கா தங்கட்குள் ஞானமாத்ரமா யிருக்கும் பிரஹ்ம ரூப ஆத் மாணவ விவேசித்தறிந்து அதற் கன்யம்போற் றேன்றும்

திருசிய வர்க்கங்களை யவ்வஸ்துவாகவே பிரவிலாபித்து அவ்வாத்மாவாகவே யெப்போது மிருப்பதா லானந்தமுற்று பசார்தனாவாய்.

புத்தியாகின்ற குகையிலே சத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அத்வீதீய சத்தியப் பிரஹ்ம வஸ்து விருக்கின்றது. எவன் அவ்வஸ்துவாகவே யெப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானோ அவனுக்குப் பின்னர் சரீரகுகையில் பிரவேசமேயில்லை (பிறப்பில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலும், சம்சார காரணமாய், நான் கார்த்தா, போக்தா என மிகவும் கெட்டிப்பட்டு மகா பலமுள்ள அனாதி வாசனை அடிக்கடி தடையாக வரும். சுவாத்தும திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்நத்தால் வரும் அவ்வாசனைகளை யப்போதே அடக்கிவிடு. வாசனாகூடியத்தைத் தான் வசிஷ்டாதி முனீசுவரர் முக்தி யென்பர். லோக வாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனைகளால் ஆத்ம ஞானம் உள்ளபடி தோன்றுது. அன்றி 'சம்சார காராக் கிருகத்தி (சிறைச்சாலையி) னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ்வாசனாத் திரயமும் இருப்பு விலங்கு' என்றறிஞா முரைப்பதால் லோகப்பற்று சாஸ்திரப் பற்றுடன், தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்குமெனுந்திட நிச்சயத்தால் தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகாதேரியவானாய், சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ, ரஜோகுணங்களால் தமோ குணமும், மிசிர சத்துவத்தால் ரஜசும், சுத்தத்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்த சத்வத்தை யனுசரித்தவனாய், சாவ்தான சித்தத்தோடு 'தத்துவமசி, முதலிய மகா வாக்கியங்களால் ஜீவப்பிரஹ்மபேதங் கூறும் சுருதிப் பிர

மாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும், ஸ்வானுபவத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று, புத்தி விருத்தி காசுஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத்தேசத்தில் அகம் புத்தி சேஷமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போலிஜீவ ஜகத் தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிசுஷயெடுத்தல், ஜல மல விசர்ஜன மன்றி தியானிக் கற்பமும் வேறு வேலை யின்மையி னெல்லாக் காலத்திலும், நித்திரை, லோக வர்த்தை, சப்தாதி விஷயங்கள் இவற்றால் சுவாத்தும சிந்தனையை மறத்தலுக்கு சிறிதுமிடங் கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருதயத்தில் அனுசந்தானிக்கும் ஏகாத்ம நிஷ்டர்பலத்தால், வாசனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தி யுண்டாதற்பொருட்டு அவ்வாசனா வேகத்தால் ஒவ்வோர் கால முண்மைபோற் றேற்றிவரும் தேகேந்திரியாதிகளில் நான், என்னது, எனும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாச மனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடு. ஜலாதி சம்பந்தத்தால் தோற்றும் துர்க்கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற் கட்டையின் சுபாவ சுகந்தமானது, அக்கட்டையை அரைப்பதால் துர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல, இந்நிரந்தர ஞானப்பியாச மென்னும் அரைத்தலால், மனம் ஆத்மாவில் லயிக்கு மவ்வளவே வாசனையும் நீங்கலால், சந்ததம் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம் நாசமுற, அதனால் ஹிருதயத்துள்ள அனாதம் பாகிய வாசன்கள் நிச்சேஷமாய் நீங்கவே, அவ்வாசனா ஜாலத்தால் மறைபட்டது போன்றிருந்த ப்ரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதி பந்தமின்றி சந்தனகந்தம் போல நீர்மலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும்.

சர்வப் பிரகாரத்தாலும் திருசியமாய்த் தேன்தும்
 அகங்காராதி சர்வமும் பொய்யாய், விகாரியாய், க்ஷணிக
 மாய்க் காணப்படுவதால் சர்வத்தையு மறிதல் கூடாது ஜட
 மாயிருத்தலால், இவ்வகங்காராதிகளையும், மனோரத, சொப்
 பன சுழுப்திகளில் அடிக்கடி யில்லாததாய்க் காணப்படுமவற்
 றின் விகாரங்களையும், சுழுப்தியிலும் நீங்காதிருந் தறிவத
 னால் சுருகி சொல்லும்படி ஜன்ம நாசமின்றிய நித்தியமாய்,
 சாக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சத்து, அசத்து விலக்ஷணமா
 யிருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் பிரத்தியக் காத்மா வாகா,
 ஆதலால் மாதா பிதாக்களின் மலத்தால் பிறந்த மல, மாமிச்
 மயபிண்டமான இப்பிண தேகத்தைச் சண்டாளன்போ
 லதி தூரத்தில் நீக்கி, இத்தூலத்திலும், புத்தி கற்பித இத்
 தனபிமானத்திலும், இதிஷ்டிள்ள நாம, ரூப, குல, கோத்திர,
 ஜாதி, ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்க தேகத்திலும்,
 கர்த்திருத்துவாதி யதன் தர்மங்களிலும் அகம் புத்தியை
 விடுத்து சத்திய ஞானானந்த ஆத்மாவில் அகம் புத்தி
 வைத்து எவ்வஸ்துவில் கண்ணாடியில் நகரப் பிரதிபிம்
 பம்போ லிஜ்ஜக மெல்லாம் சாயா மாத்திரமாய் விளங்குகி
 றதோ அந்த சர்வாதிஷ்டான சுயம் பிரகாசப் பிரஹ்மத்தில்
 மகா காசத்தில் கடாகாசத்தைப்போல ஆதமாவைப் பிரவி
 லாபித்து 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அரூப, அக்கி
 ரிய, அத்வைத, அகண்ட, சச்சிதானந்த சொரூபமான உன்
 நிஜ ரூபத்தை, யனுபவமா யறிந்து, கூத்தாடி தன் நிஜ ரூப
 மடைந்து வேஷ ரூபத்தை நீக்கி விடுதல்போ லிப்பொய்
 யுடம்பைவிட்டு, இப்பிண்டாண்ட பிரஹ்மாண்டத்தை மல
 பாண்டம்போல் விசாரித்து அறிவாலகற்றி, அந்நிச்சல
 அகண்ட பாவத்தால் அகண்ட சுகரூப கேவல பிரஹ்ம மாத்
 ரமாய் சதாகாலமும் சும்மாயிருந்து கிருத கிருத்தியனாய்
 பரம சாந்தி யடைக.

புருஷனுக்கு சம்சார காரணமான பிரதி பந்தங்கள
 னேக மிருக்கினும், முதல் விகாரமாக முளைக்கும் அகந்
 காசமே யவை யனைத்திற்கு மாதி காரணம். அனந்த மகிமை
 யுள்ள அகண்ட, ஏகாச, நிர்விகார, சத்திய ஞானனந்த மூர்த்
 தியான வுனக்கு இவ்வகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாதாத்
 மிய வசத்தாலேயே ஜன்ம, மரண, ஜரா, துக்காதி சம்சாரம்
 வந்தடைந்ததன்றி சுபாவமாக சிறிது மில்லாமையாலும்,
 தேகத்தில் விஷ தோஷம் அற்ப மிருக்கினும் ஆரோக்கிய
 மில்லாததுபோல, அற்பமேனும் அஹங்காரத்தோடு சம்
 பந்த மிருக்கும்வரையார்க்கு மெவ்வளவும் மோக்ஷமென்
 னும் பேச்சு மில்லாததாலும், தமசால் மூடப்பட்ட மூட
 புத்தியால் முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் காரிய
 நானு விகற்பமும் சேடமின்றி யத்தியந்தம் நசித்தலால்
 பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்திதி பிரதிபந்த மின்றி விளங்கலின்,
 பிரத்தியக்கரத்தமத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே
 சுயம்பிரகாச, பரிபூர்ண, சதானந்த ஸ்வரூபத்தவத்தை
 யடைந்து ராகுவால் விடுபட்டு நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும்
 பூர்ண சந்திரனைப் போல் அவ்வகங்கார முக்தன் அதுவா
 கவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹிருதய மாகின்ற பூமியில்
 மகா பலமுள்ள அகங்கார மென்னு மதி பயங்கர சர்ப்பத்
 தால் சுற்றப்பட்டு, அதன் குணத்திரயமென்னும் சிரத்திரயத்
 தால் எவருமடையாவண்ணம் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணனந்
 தம் கொடுக்கும் பிரஹ்மானந்த மஹா நிதியை, மகா தைரி
 யத்தோடு சுருதி சம்மத அனுபவ ஞான மென்னும் பெரிய
 வாளினால் அதன் கோரமான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ்
 வகங்கார முத்தலைப்பாம்பை முற்றுந் தொலைத்தவனே
 அடைந்தனுபவிக்க சமர்த்தனாதலாலும், நீயும், கர்த்தாவாய்,
 விகாரியாய் ஆத்மப் பிரதிபிம்ப முற்று அகனாஸ் சத்துப்

போல் தோன்றும் அகங்காரத்தில் ஆகம் புத்திவிட்டு அவ்வகங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தியினை யந்தர் முகமாகத்திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையிலடைத்த முள்போலுனக்குத் தீங்கு செய்து வந்த உன் சத்துருவான அகங்காரத்தை ஞான வாளால் கொன்று, உன் பரமார்த்த சொரூப மடைந்ததால் இதர ஆசையை விட்டவனாய் ஸ்வஸ்வரூப சாம்ராஜ்ய சுகத்தை யிஷ்டப்படி நன்றயனுபவித்துப் பூர்ணாத்மாவாய் அந்நிர்விகற்பப் பிரஹ்மபதத்தில் எப்போதும் தூஷணீம் பாவ (மௌன்) முற்றிரு.

இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப்பட்டாலும், பின்னர் கூனமாத்ரமேனும் மனதால் சிந்திக்கப்படினமீண்டு முயிர் பெற்றுக் காற்றா லையுங் கார்கால் மேகம்போ லன்ற விசேஷங்கள் செய்யு மாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷயங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனை யுள்ளவனே பாச பத்தனம், அஃதற்றவன் மூக்தனுமாகலின், விஷய சிந்தனையே பேத பாவத்தால் பவ பந்த ஏதுவாகலானும், இவ்விஷய சிந்தனையால் அவ்வகங்கார சத்துருவுக்குக் கொஞ்சமு மிடங் கொடுக்க லாகாது. வாடிய எலுமிச்ச மரத்திற்கு விடும் ஜலம்போ லிச்சிந்தனையே அகங்கார முயிர் பெற்றெழுங் காரண மாகும். காரிய விருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரியநாசத்தால் பீஜமும் நசிப்பதைப் பார்த்தலால், முன்னம் காரியத் (சிந்தனை) தை நீக்குக. காரிய சிந்தனை வளர்ந்தால் காரண அகமாதி வாசனையும் அவ்வாசனா விருத்தியால் சிந்தனையும் விருத்தியாகும். அச்சிந்தனையால் பாசியக் கிரியையுண்டாம். இவ்விரண்டாலும் அவ்வாசனை மிக வளர்ந்து புருஷ றனைவார்க்கும் பலவித சம்சார பந்த முண்டாக்கும். இப்பந்தத்தைச் சேதிக்க முன் சொன்ன முன்றையும் நசிப்பிக்க வேண்டு மாதலாலும் அத

ற்கு சர்வதேச, சர்வகால, சர்வாவஸ்தையிலும், 'நானு ரூப மாயத் தோன்று மிச்சர்வமும் பிரஹ்மமாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியே மிக நல்ல உபாயமானதாலும், இந்தப் பிரஹ்ம பாவனையின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை ஒடுங்க, அதனால் சிந்தனை (நினைவு) யிறக்க, அதனால் வாசனைக் கூடியமாகும். அவ்வாசனாகூடியமே மோகக்ஷ மாகும். இங்ஙனம் 'ஸர்வம் பிர ஹ்மம்' என்னும் சத்வாசன முதிர்ச்சியால் அருணப்பிர பையால் இருள் போல அகமாதி மலினவாசனைகள் லயித் துப் பின் சூரிய னுதிக்கவே இருட்டும், அதன்காரிய சர்வா னர்த்தங்களும் சிறிதுமின்றி நசிப்பதுபோல, அத்வைதானந் தானுபவ முதிக்கவே, பந்தமும், அதனால் வந்த துக்க லேச முமின்றி முற்றும் நசிப்பதால் நீயும் திருசியமாய்த் தோற்று விவைகளைப் பிரஹ்மமாத்திரமாய்ப் பிரவிலாபித்து 'அவ்வா னந்தகனப் பிரஹ்மமாத்திரோஹம்' எனும் நிச்சலபாவனை யால் பாகியத்திலோ ஆந்தரத்திலோ சார்வகாலமும் சமாதி நிஷ்டனாய்க் கர்மபந்த முள்ளவரைகாலங்கழித்துவா.

இப்பிரஹ்ம நிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண)க் கூடாது. விடின், அப்பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலே) மிருத்யுவாகு மென்று பிரஹ்ம புத்திரரான * ஸனத்கஜாத பகவான் விசேஷித் துரைத்திருப்பதன்றி ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று நமுவும் பிர மாதத்தால் மோகமும், அதனால் அகம் பாவமும், அதனால் பந்தமும், அதனால் துன்பமுமுண்டாவதால் ஞானிக்கிப் பிர மாதத்தை யன்றி வேறு அனர்த்தமில்லை. ஜலத்தினின்றும் விளக்கப்பட்ட பாசி சற்றும் நில்லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல பஹிர் முகப்பட்ட புருஷன் பிராஞ்ஞன (ஞானியா) யினும் மாயை ஆவரணம் செய்தலால், தன்னை

*கவியில் வசிஷ்ட ரொனப்பட்டிருக்கிறது.

விவேக குடாமணி.

41

மறந்த மறதியானது விஷயமார்க்கமாய்ச் செல்லு மந்த வித்
வானான பராமுகனையும் வியபிசாரி ஸ்திரீ தன்னிடத்
தில் மோகமுள்ள ஜாட புருஷனை யலைப்பதுபோல புத்தி
தோஷங்களால் பலவாறு ஆட்டிவைக்கும். என்னை? பிரமா
தத்தினால் சித்தமானது சுவசவருபமாகின்ற லக்ஷ்யத்தில்
நின்று அற்பம் நழுவுமாயின் கையினின்று நழுவிப் படிக்கட்
டினமேல் விழுந்த பந்தைப்போ லாங்காங்கு பாகிய விஷயங்
களில் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ்விஷயங்களை நல்லதென
ஸங்கற்பிக்கும். அதனால் இது நமக்கு வேண்டும் என்னும்
காமமுண்டாம். அக்காமத்தால் புருஷனுக்கு அவ் விஷயா
னுபவத்திற்குள்ள பிரவிருத்தி யுண்டாகும். அப்பிரவிருத்
தியால் ஸ்வரூப நிஷ்டை விட்டுப்போய் அதோகதியிலாழ்ந்து
திரும்பியேறி சொரூபத்தையடைதலின்றி நாசமுறுவான்.
ஆதலால் பிரஹ்மநிஷ்டையில் செய்யும் பிரமாதத்தை யன்றி
பிரஹ்ம நிஷ்டராயுள்ள விவேகிகட்கு வேறு மிருத்தியு
வில்லை. அந்நிரந்தர நிஷ்டையுள்ளவனே சித்தி பெறுவா
னாதலால் சர்வானர்த்த ஏதுவான பிரமாதத்தாலுண்டாகும்
சங்கற்பத்தைத் தள்ளி சாவதானமாய் அச்சொரூப நிஷ்ட
னாகவே யிரு.

ஜீவித்திருக்கு மிப்போதே பிரஹ்மாகாரமாக இருக்கும்
முக்தி யுற்றவ (முக்த)னே, விதேக ஸ்திதியிலும் அங்ஙனமே
பிரகாசிப்பன். 'பேததிருஷ்டி யற்பமேனு மூள்ளவர்க்கு
பீதி யுண்டாம்,' எனயஜுர் வேத முரைத்தலின், பிரமா
தத்தா லெப்போதாவது பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தில் அணு
மாத்ரபேதம் பார்ப்பவன் அப்பின்ன திருஷ்டியால் பயத்தை
யடைவதுடன் நானுவித சுருதி ஸ்மிருதி நியாயங்களால்
நிஷேதிக்கப்பட்ட அசத்தான தேகாதி திருசியத்தில் ஆத்ம
புத்தி செய்பவன் நிஷித்த கர்மம் செய்யும் பாபியைப்போல

துக்கத்தின்மேல் துக்கத்தையே யடைவன். அன்றி சத்தியானுசந்தானபரன் (பெய்யன்) துக்கவிழுத்தனய் மகத்துவ மடைவதையும், மித்யானுசந்தானபரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும் *அசோர, சோரர்களிடத்துப் பார்த்தலாலும், அசத்தாயுள்ள பாகிய விஷய நிரோதத்தால் மனப்பிரசாதமு (தெளிவு)ம், அதனால் பரமாத்ம தர்சன(ஞான)மும், அதனால் சம்சார பந்த நாசமும், சித்திப்பதால் பாகிய நிரோதமே மோக்ஷமார்க்க மாதலாலும், சத்தியாசத்திய விவேகியாய் சுருதிப் பிரமாணத்தால் பரமாத்ம நிர்ணய மறிந்த புத்திமானான எந்த முழுக்ஷு அசத்தானது தன் நாச ஹேதுவென்றறிந்தும் பாலன் போலத்னைப் பற்றுவன்; எவனும் பற்று இதலாலும், மேன்மேலும் தூர்வாசனையே விருத்தியாக்கிப் பந்த ஹேதுவாயுள்ள அசத்திய பாகியானுசந்தானத்தைவிட்டு விவேகியாயுள்ள யதி 'சத்திய ஞானானந்த பரப்பிரஹ்மவைவாஹம்' எனு மனுபூதிபால் அவித்யா காரிய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமானந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்ம நிஷ்டையில் தற்பரனா யிருக்கவேண்டும். விரோத லக்ஷண முற்றிருத்தலின், ஜாக்கிரமுள்ளவனுக்கு சுழுப்தியும், சுழுப்தனுக்கு ஜாக்கிரமு மில்லாததுபோல தேகாதி யபிமான முள்ளவனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களினுள் வெளியில் தன்னையேகமாய் அவைகட்குசாஷியாயும், அதிஷ்டானமாயும் குக்ஷிமமான தன் மனத்தால் பார்க்கும் சர்வாத்மபாவத்தினால் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி யகண்ட பரிபூர்ணமா யிருப்பவனே முக்தனாகலின் அம்முக்தனுக்கு தேகாதி யபிமானமும் இல்லை. இச்சர்வாத்ம பாவத்தையன்றி

* களவில் சம்சயமுள்ள பதின்மர் கைகளிலும் காய்ந்த இரும்பைக் கொடுக்க எடுத்தவனை மாதிரித் தகிக்க மற்றவர் சுசமுறுகின்றனர். (சாந்தோக்கியம்).

சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி யெதுவுமின்று. சர்வாத்மபாவமோ சதா காலமும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்றுகின்றவதால் வித்தியாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹிய விஷயானுபவத்தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனாய் அதற்கான கிரியைகளையே எப்போதும் செய்துக்கொண் டிருப்பவனுக்கு எவ்வாறு திருசியத்தை யகற்றக்கூடும். கூடாதாகலின், ஸர்வாத்ம, கர்ம, விஷயங்களையும் துறந்து தத்வஞ்ஞாய், நிரந்தராத்ம நிஷ்டாபரனாய், சதானந்தத்தி லாசக்தியுள்ள மனதுடையவனுக்கே பிரயத்னத்தால் திருசிய நீக்கக்கூடும். இவ்வாறு திருசியத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர்வாத்மபாவம் சித்தித்தற் பொருட்டே 'சாந்தோதாதந்த,' எனும் சுருதி சாந்தராயுள்ளயதிகட்கு சிரவணதி கர்மஞ் செய்த பின் சர்வதா நிர்விகற்பசமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந்நிச்சல நிர்விகற்பசமாதி யடைந்தவனன்றி அனந்தகோடி ஜன்மாந்தர வாசனையுள்ளவன் எவ்வித பண்டிதனாயினும் அகங்காரதி திருசிய நாசஞ்செய்ய ஒருபோதும் சக்கியமாகாது.

ஆவரண சக்தியின் பலத்தினால் விக்ஷேப சக்தி அஞ்ஞானகின்ற புருஷனை மோக காரணமாயுள்ள இவ்வகங்காரத்தோடு கூட்டி வைத்து அதனது குணங்களால் விருதாவாய்ப் பேய்போ லாட்டி வைக்கின்றதாலும், இவ்வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப்பிரதிபந்த ரகிதமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும், விக்ஷேபமு மில்லாமற் போம், இருக்கினும் சுத்தப் பொய்யாகவே தோற்றிக் கொண்டிருக்கு மாதலாலும், இவ்வாவரணம் நசியாவிடின் விக்ஷேபமும் நசியா தாதலாலும். சுரீர ஜல விபாகம்போல திருக், திருசிய, விபாகத்திலேயே அவ்வாவரணம்

ணம் நசிக்கு மாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தால்
 பிறந்த நல்ல விவேகமே திருக் (ஆன்மா), திருசிய(அன
 ன்மா)ங்களை நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோக
 ரூப பந்தத்தைக் கெடுக்கு மாதலாலும், விவேகியாயுள்ள
 புருஷன் 'அவித்யையா லுண்டான புத்தி தானே அய அக்
 கினி சம்பந்தம்போல சத்ரூப ஆத்மாவோடு மித்யாதாதத்
 மிய முற்று ஞானரு, ஞான, ஞேயப் பிரபஞ்சாகாரமாய்
 விஜிரும்பித்தலின் சித்தப்பிரமண. மனோத, சொப்பன
 மிவைகளிற் போலக் காணப்படுமவை அசத்யமே யாவதோடு
 பிரகிருதி விகாரமான இவ்வகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ள
 வையும், மற்றும் திருசியமாயுள்ள சர்வ விஷயங்களும்
 க்ஷணத்தில் நானா விகார முறுவன; சத்திப ஆத்மாவோ ஓர்
 காலும் விகார முறுது. சதசத் விலக்ஷணமாய், புத்திபாதி
 சாக்ஷியாய் 'அகம்,' பதலக்ஷயார்த்தமா யிருக்கும் இவ்வேக
 நித்தியாத்வைத அகண்ட ஞான பிரத்தியகாத்மா, ஸதா
 னந்தகன பரமாத்மாவே' என்றிவ்வாறு விவேகத்தால்
 சத்ய(ஆன்மா), அசத்தியங் (அனாத்மா) களைப் பகுத்து
 அதில் சத்தியமான ஆத்மாவை நிச்சரித்துத் தன் ஞான
 திருஷ்டியால் 'இந்த நானே அகண்ட ஞான பரப்பிரஹ்ம
 சொரூபம் என்றனுபவமாய்க் காணுந் தன் னாத்ம தரிசனத்
 தால், ஆவரணமும், மித்யா ஞானமும், விக்ஷேபத்தால் வந்த
 துக்கமனைத்தும் ரஜ்ஜு தரிசனத்தில் நிவிருத்தி யாவதைப்
 போல நிவிருத்தியாகலின், இவற்றில் நின்றும் முத்தனாய்த்
 தானே பரம உபசாந்தி யடைகின்றான். இங்ஙனம் நிர்வி
 கற்ப சமாதி யால் அத்வைதாத்மாவை எப்போது தரி
 சிக்கின்றானோ அப்போது தான் அஞ்ஞானமும், அதனது
 காரிய ஹிருதயக் கிரந்தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும்.
 இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானாக்கினியால் அவித்யாரண்யம்

சேஷமின்றி நசித்தபின் அத்வைதாத்மரூப மடைந்துள்ள அம்முத்தனுக்குப் பவபீஜம் வேறே திருக்கின்றது. இன்மையின் புனர் ஜன்ம மரண ரூப சம்சாரமின்று. ஆதலின்விவேகி சம்சார பந்தமோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்ம தத்வத்தை யறியவேண்டும்.

இந்நிர்விகற்ப பரமாத்வைதாத்மாவில் புத்தியின்றோஷத்தாலேயே தோன்றும், நீ, நான், இது முதலியகற்பனா விகற்பங்க ளனைத்தும் சமாதியில் பிரஹ்மானுபவத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதி பேதத்தால் பின்னனாய்க் காணப் படுந் தானே உபாதி யற்றால் ஏகனாய்ப் பிரகாசித்தலின், இவ்விகற்போபாதி லயித்தற்பொருட்டு சதா சமாதி நிஷ்டா யிருத்தல்வேண்டும். இவ்வேக நிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தி லாசக்தியுள்ள புருஷன் அப்பிரஹ்மத்தை நிச்சலமா யெப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்தான பலத்தால் புழு சர்வகாரியங்களையும் விட்டுக் குளவியைத் தானே சதா தியானித்துக் குளவியே யாவதுபோல அப்பரமாத்ம சொரூபமே யாகிறான். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மரப்பியாச பலத்தால் புடம் வைத்தலால் களங்கமற்று சுத்தமான தன்சுபாவ குணத்தையடையும் சுவர்ணம் போல, சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களாகிற மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமுற் றில்வாறு பரிபக்குவமான மனம் எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பிலுப் பென அம்மயமாய் லயிக்) கின்றதோ! அப்போது தான் அத்வைதானந்தாசானுபவத்திற் கேதுவான நிர்விகற்ப சமாதி லித்தியாகும். அச்சமாதியால் ஸமஸ்த வாசனாக்கிரந்தியும் ஸர்வ கர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்னமின்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும் சொரூபப் பிரகாசம் சுயமேயனுபவமாகும். இவ்வாறு

சமாதியா லதி சூக்ஷ்மமான விருத்தி ஒன்றால் அவ்வதி சூக்ஷ்மப்பிரஹ்மம், அதி சூக்ஷ்மபுத்திமான்களா லனுபவமாயறியப்படுமே யல்லாமல், ஸ்தூல திருஷ்டியால் அறிவதற்கெவராலும் சக்கிய மாகாது. அங்ஙனமே சாந்தி, தாந்தி, உபரதி, திதிக்கையோடுங்கூடின யதி சதா சமாதி நிஷ்டையால் தன் சர்வாத்மபாவமடைந்து அவித்யாந்தகாரத்தாலுண்டான ஸமஸ்த விகற்பங்களை யு மகற்றி நிஷ்கிரிய நிர்விகற்பனாய் பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போதும் சுகிப்பன். இங்ஙனம் சப்தாதி பாகிய விஷயங்கள், சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள், மன மிவற்றைத் தானாகிற ஞானத்மாவில் பிரவிலாபித்து நிர்விகற்ப சமாதி யடைந்தவர் எவரோ, அவர்களே சம்சார பாச பந்தத்தினின்று முக்தராவரன்றிப் பரோக்ஷஞானம் பேசு மேனையோர் ஒருபோதும் முக்தராகார். இந்நிர்விகற்ப சமாதி யொன்றால் நிச்சயமாக பிரஹ்ம சொரூபத்தைப் பிரதி பந்தமின்றி ஸ்பஷ்டமாயறியலாம். அஃகின்றேல் சதா மன விருத்தி சஞ்சலிப்பதால் இதர விருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால் இந்திரிய மனதுகளை யடக்கி சந்ததமும் நின்னாத்தமாவில் நிஷ்டையுள்ளவனாய் அவ்வேகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்தியாந்தகாரத்தை யசேடம் நாசஞ்செய்து அவ்வாத்மாவாகவே எப்போது மிரு. சிவனாத்தில் மனனம் நூறு மடங்கும், அதில் நிதித்தியாசனம் லக்ஷம் பங்கும் பலாதிக்க முள்ளது. நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறும் பலத்திற்கோரளவே யின்று.

இச்சமாதி யோகத்திற்கு வாக்கு மௌனம், அபரிக்கிரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியை யின்மை, எப்போதும் ஏகாந்த வாசம், என்னு மிவையெல்லாம் ஆரம்ப மார்க்கம். ஏகாந்த வாசத்தால் இந்திரியமடங்க, அதனால்

மனமடங்க, அம்மன நிரோதத்தால் அஹமாதி வாசனையற்று
சதா நிச்சலப் பிரஹ்மானந்த ரசானுபவ முறுவதால்
யோகி யெப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தால் சித்த நிரோத
மே செய்யவேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மன
தை புத்தியிலும், அப்புத்தியை சாக்ஷியிலும் அடக்கி அச்
சாக்ஷியை பரிபூர்ண நிற்விகற்பப் பிரஹ்மமாக அறிவதால்
பரம சாந்தி யடைக. தேக, இந்திரிய, பிராண, மனோ
புத்தியாதிகளில் சித்தம் எவ்வுபாதிபுடன் சேருமோ,
தியானியும் அம்மயமேயாய் சுகமுறான். ஆதலால் அச்சித்த
நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவை ஸ்னைத்தையு மகற்றிப்
பிரஹ்மத்தில் சாந்தி யுறுவதே சதானந்தம்.

விரக்தியுள்ளவனே மோக்ஷேச்சையால் பிரஹ்ம நிஷ்
டையை யடைந்து அகங்காராதிகளோடுள்ள அகப்பற்றை
யும், பாகிய விஷயங்களோடுள்ள புறப்பற்றையும் ஒழிக்க
சமர்த்தனாகையால் அவனுக்கே அதத்துறவு, புறத்துறவு
இரண்டும் வித்திக்கும். அன்றி அத்தியந்த வைராக்கிய
முள்ள விரக்தனே சமாதியையும், சமாதியுற்றவன் திடஞ்
னத்தையும், அந்தத் தத்துவ ஞானி முக்தியையும், முக்தன்
நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷகார்த்தையைக்
கூடி சுக மனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனை
யன்றி சுக மடைவிக்கும் காரணம் எங்குங் காணோம். இவ்
வைராக்கியம் அதி சுத்த ஆத்மஞானத்தோடு சேர்ந்தால்
அவசியம் மோக்ஷ சாம்ராஜ்ய சுக மளிக்கும். பகிஷ்குள்ள
பகிஷ்த்துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிகை (மாடி)யி லேறப்
புருஷனுக்கு அத்தியாவசியமான வைராக்கியம், ஞானம்
என்னு மிரண்டில் ஒன்றின்றேனும் முக்தி சித்தியாது. ஆத
லின் நாச ஏதுவான் விஷசம விஷயத்திலுள்ள ஆசையை
யறுத்து, ஜாதிசூல ஆசிரமத்தில் அபிமானத்தையும், சர்வ

கர்மங்களையும் தூரத் தள்ளி இவ்வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை விட்டு வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிற யாதலால் உன்னைத் மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

ஸர்வ சாக்ஷியாய் சுயஞ் ஜோதியாயுள்ள இந்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மா விஞ்ஞான மயகோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' எனவே யனவரதம் பிரகாசித்தும் பஞ்சகோச னிலக்ஷணமாய் 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான தித்யா பரோக்ஷ ஆத்ம சொரூப மாத்ரமாய் விளங்கும். இந்த லக்ஷியப்பிரஹ்மத்தில் ஹிருதயத்தை ஸ்திரமாயிருத்தி, பாகி யேந்திரியங்களை யதனதன் கோளாக (ஸ்தான) த்திலேயே யமர்த்திச், சரீரத்தை யசையாமல், அதில் உதாலீன புத்தியோடும் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் இதர (விஜாதீய) விருத்தியின்றிய பிரஹ்மாத்மைக் கிய அகண்டாகார தன்மயாவிச்சின்ன சஜாதீய விருத்திப் பழக்கத்தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலமாக்கி, ஆத்ம பரைக்கிய பூர்ணாபவத்தை நன்று யறிந்தவனாய், அப் பிரஹ்மானந்த ரசத்தை சதாகாலமும் சந்தோஷமாய்ப் பானம் பண்ணு. துச்சமாயுள்ள மற்ற தேகாதி யனாத்மப் பிரபஞ்ச-சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்: ஆதலால் சர்வ துக்க காரணமாய் ஹீனமான இவ்வனாத்ம சிந்தனையை விட்டுத் தானாயிருக்கும் ஆனந் தாத்மாவை 'நான்' என திடமாய்றிந்து, அகங்காராதிகளில் அஹம் புத்தியை யகற்றி, கட படாதிகளிற்போ லவற்றி லுதாசீனனாய் மோக்ஷ ஏதுவான ஆத்ம சிந்தனையே அனிசம் செய்.

கடம், குசுலம் (குதிர), ஊசி முதலானபின்னோபாதி யறின் ஆகாசம் ஒன்று யிருத்தல்போலும், ஒன்றில் பிராந தியால் கற்பிக்கப்பட்டவஸ்து பிராந்தி நாசத்தில் ரஜ்ஜு

விவேக சூடாமணி.

49

ஸர்ப்பம்போல் அதில் வேறுகாது அவ்வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த்தோன்றும் அலை, நுரை, குமிழி சுழி முதலியன, விசாரிக்கில் ஒரே ஜல மயமாயிருத் தல்போலும், கட, கலச சூம்பாதிசுள் மண்ணினும் பின்ன மாகாது அம்மண்ணே யாதல்போலும், தன் அஞ்ஞான கற் பித தேக, இந்திரிய, பிராண, மன, அகங்காராதி பின்ன வுபாதிகளற்று மகாகாசம்போ லேக பூர்ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுத்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவில், மாயா மத் யத்தைப் பானம்பண்ணி அம்மயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அதுவெனப் பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற் றும் பிராந்தி கற்பிததேகாதி அகங்காரார்தமும், மற்றும் மனோ வாக்கா லறியப்படும் சுத்த மித்தையான பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பாந்தமாய்க் காணப்பட்ட ஜகமனைத்தும் அவ்வாத் மாவினும் பின்ன மாகாது பிரகிருதி விலகிண அச்சத்ரூப ஆத்மாவே யாதலால், அகண்டேகரச சித்ரூப பரமாத்மா வான தானே கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு, உள், வெளி, மேல், கீழ் எங்குமா யிருப்பதன்றி, பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், தேவர், மனிதர், முதல் மற்ற டெல்லாமுமாம். மிகச் சொல்வானேன்? சுருதியே மித்யாத்யாசத்தை நீக்க 'துவைதமே யில்லை' யென்றும், 'ரகமே வாத்வைதம் பிரஹ்மம்' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவரனும், ஜீவர்களும், பரமானு பரியந்த ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரமே. ஆகாசம்போல் நிர்மலமாய், பாகியார்தா மின்றி நிர்விகற்ப, நிர்விகார, நிச்சல, நிரவதி (எல்லையற்ற) நிரப்பின்ன அத்வைதப் பிரஹ்மமே தானுமாம். இனி யறிய வேண்டுவதென்ன இருக்கிறது 'புருஷன் சவ மயமான தேகத்தை நான் என்றறியும் வரை அசுத்தனாய், ஜனன், மரண, வியாதி முதலிய நானுவித துக்கங்கட்கே யிடமாவன்'

என்றும், தன்னில் பிராந்தியால் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற்றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதி சுத்த அசல சிவ மயமாய் அறியும்போது தானே நிஷ்கிரிய பூர்ணத்தைப் பரப் பிரஹ்மமாய் விழுத்தனவன்' என்றும் சுருதியுரைப்பதன்றி, இந்தப் 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் மகத் ஞான முற்ற ஞானிகளும் பாகிய முற்றும் விட்டு சச்சிதானந்த, ஏகரசப்பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்பதுண்மை யாதலால் நீயும் மல மயமான இஸ்தூல தேகத்திலும், வாயுவைப் போல் சலிக்கும் லிங்கதேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமானம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசயித்து அப்பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போது மிரு.

'துவைதம் மாயாமாத்ரம் அத்வைதமே பரமார்த்தம்' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும், சித்தத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட பேத (விகற்ப)ங்கள் சித்தம் லயித்து சக மயமாயுள்ள சுழுப்தியிலேயே யில்லாமை யனுபவமாதலாலும், சர்ப்பம், ஜலம் முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத் திரயத்திலும் வேறின்றி, அதிஷ்டான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதலானவே யிருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனோ விருத்தி யாத்மகாரமாய் நிருவிகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதியுற்றக்கால் விகற்ப மொன்றுமே காணாமையாலும், மனோ பிராந்தியால் பிரபஞ்ச ரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ்விகற்ப ஜாலங்கள், உண்மை யுணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்தியமாய் பிரஹ்ம மாத்ரமே யிருப்பதால் ஞாதிரு, ஞான், ஞேய ரூன்யமாய் தேஜசில் இருட்டுப்பேரல விகற்பப் பிராந்திக்கு மூல காரணமான அஞ்ஞானந்தகாரம் லயிக்கு மிடமாய், கற்பாந்த சுமுத்திரம்போ லேகபரி பூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல, நிஷ்கிரிய, நிர்விசேஷ, நிர்விகார, நிராகார, அத்வைதம்.

பிரஹ்ம வஸ்துவில், பேத மென்னும் பேச்சுக்கே யிடமில்
 லாதபோது பேதம் என்கிருக்கும். அன்றி நித்திய ஞான
 னந்த, நிருபம, நிச்சங்க, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்ப,
 நிர்க்குண, நிர்விகார, நிருப, நிர்நாமமாய், பந்தமில் நித்ய
 முக்தமாய், ஆகாச சமானமாய், சமான ரஹிதமாய், பிர
 கிருதி, (காரணம்) விகிருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவனா
 தீதமாய், வேதாந்தப்பிரமாணத்தால்வித்திப்பதாய், ஹிருத
 யத்தி லாவிர்ப்பவிப்பதாய், சதா 'அகம்' என்னு மனுபவ
 சொரூபமாய், ஜன்ம ஜரா மரண சூன்யமாய், சாக்ஷதமாய்,
 சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லையற்ற அபாரமாய், நிஸ்தாங்க
 சமுத்திரம்போல் நிறைந்துள்ள ஏகபரிபூர்ணப்பிரஹ்மத்தை
 ஞானியும் சமாதியின்கண், ஹிருதயத்தில் 'அகம்' எனவே
 யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால் மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்
 திற் செல்லா திருத்தற்பொருட்டு ஹிருதயத்தில் தன் மய
 மாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோபாதிகளு மற்ற சச்சிதானந்
 தாத்வைதப் பிரஹ்ம பாவனையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று,
 பிராந்தி காரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி, பவதுக்க ஆஸ்
 பத (இருப்பிட) மான ஹிருதய பந்தத்தை பேதித்து
 (பிளந்து) அகண்டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவ முற்ற
 வனாய், அதி தூர்லபமாய்க் கிடைத்த புருஷ ஜன்மத்தை
 சபல மாக்கு. பிரார்ப்த பலத்தால் புருஷனது சரைய
 யைப்போலத் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்கும் கரீரத்
 தைப் பிணம்போ லதி தூரத்தி லறிவாலகற்றி, அகண்
 டானந்த ஆத்மாவைத் தானாக வறிந்து, அந்த சத்ரூப நிர்
 விகற்பப் பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னோபாதிகளை
 சமூலம் தகித்து, அவ்வானந்தப் பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்த
 னாய், நித்திய ஞானானந்தப் பிரஹ்ம மாத்திரமா யிருக்கும்
 மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன் முக்தனாயுள்ள

யோகி அகம், புறமும் அவ்வகண்டானந்த ரஸத்தை யனுப
விப்பதன்றி யித்தேகத்தைப் பின்னும் எதனை யபேக்ஷித்து
என்பொருட் டபிமானித்துப் போஷிக்கப் போகிறான்.
பிராரப்த பாசத்தால் கட்டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும்
போனாலும் பசுவானது கழுத்திலுள்ள மாலையைப்பேரல்
லக்ஷியம் செய்வான். ஆதலால் நீயும், நித்திய சுத்த ஞான
னந் தாத்மாவை யடைந்து, இஜ்ஜட மலோபாதிபை தூரத்
தள்ளிவிடு. திரும்பி நினையாதே. வார்த்தி செய்த வஸ்துவை
யபேக்ஷிப்ப தசங்கியமல்லவா? கானல் ஜல முதலியவற்றில்
நிவிருத்தி, பிரவிருத்தியே ஞானஞ்ஞானங்கட்குப் பலதைல்
போல, ஆகம் ஞானத்திற்கு அசத்திய துக்க நிவிருத்தி,
நித்ய திருப்தி, சதா தானாகவே தோன்றும் சமான ரகிதா
னந்தம், இவை பிரயோஜனமாயும்: அசத்தய துக்க ரூப விஷ
யப் பிரவிருத்தியே அஞ்ஞானத்திற்குப் பயனாயும் இருத்த
லால், ஞானவியால் அஞ்ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியை சமூல
மறுத்தெறிந்த விஷயேச்சை யின்றிய வித்வான், முன்
பிரார்த்தி காலத்தில் செய்துவந்த ஞானவித துச்ச கர்மங்களை
எங்ஙனம் பின்னும் செய்வான். பிரவிருத்திக்கு காரணமான
விஷயந்தா னேதிருக்கின்றது.

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும், ஞானத்திற்கு உபரதி
யும், உபரதிக்கு சுவானந்தானுபவத்தா லுண்டாகும் உப
சார்தியும் பலன யிருத்தலால், இவற்றில் மேன்மேலுள்ள
சாதனங்கள் சித்தியாவிடின பூர்வ பூர்வ சாதனங்கள் நிஷ்பல
மாம். போக்கிய விஷய வாசனை பின் னுண்டாகாமை,
வைராக்கியத்திற்கும், தேகாதிகளில் அகம் பாவம் என்று
மெழும்பாமை ஞானத்திற்கும், நிரந்தராப்பியாசத்தால்
பிரஹ்மத்தில் லீனமான மனோவிருத்தி யற்பமும் வெளிப்
படாமை உபரதிக்கும் பரமாவதியாகும்.

ஆத்மப் பிரஹ்மங்கட்கும், பிரபஞ்சப் பிரஹ்மங்கட்கும் உள்ள பேதபுத்தி யென்று மின்றி, சுருதி பலத்தால் 'தானே பிரஹ்மம்' என்றறிந்து, சுத்தமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஏக பாவமுற்று நிர்விகற்ப சின்மாத்திர விருத்தியாகிய பிரஞ்ஞையை (சோரநாயகி, ஜார புருஷனிடத்தில் போல) பிரஹ்மத்தின்கண் திடமாய்வைத்து, அதிலேயேனீன சித்தனாய், எப்போதும் பிரஹ்மாகாரமாகவே யிருக்கு மதனால் பாஹ்ய விஷயங்கள் விடுபட்டு, சுழுப்த பாலர்களைப் போல போக, போக்கியங்க ளன்னியரா லறிபவனாய், நிஷ்கிரிய, நிர்விகாரனாய், நிரந்தரானந்தானு போகியாய், ஜகத்தை மறந்தவன்போல் மனம் லயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜாக்ருக (விழிப்புள்ளவ)னும், ஜாக்கிரத் தர்ம மில்லாதவனுமாய், சாயைபோற் றொடரும் தேகத்திலும், இந்திரியங்களிலும் இதர வஸ்துக்களிலும் அக, மம பாவமில்லா துதா சினனாய், சம்சார தோஷமும், விஷய வாசனையு மற்ற விவேகியாய், சித்த மிருந்தும் நிச்சிந்தனாய், கலாசகிதனாயும் நிஷ்களனாய், சென்ற, வரும் கால வஸ்து சிந்தனமின்றித் தற்கால மடைந்தவற்றில் பிரியாப் பிரிய மில்லாதவனாய், பிரஹ்மானந்த ரசானுபவத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனதினால் பாகியாந்தர விஷய ஞான மில்லாதவனாய், ஞானபலத்தால், அன்யோன்ய விலக்ஷணமுள்ள குண தோஷங்கள், இஷ்டா நிஷ்டங்கள், சாதுக்கள் துஷ்டர்களால் செய்யப்படும் பூஜாவமானங்கள், முதலிய துவந்துவங்களில் ஒரு விகாரமு மின்றி சமபாவ முள்ளவனாய், நதிப் பிரவாகம் சமுத்திரத்தில் போலத் தன்னை யடைந்த விஷயங்கள் விகார முண்டாக்காது தன் மயமாகவே லயிக்கப் பெற்றவனாயுள்ள ஞானியான யதியே பவபந்த மற்ற ஸ்திதப் பிரஞ்ஞைகிய ஜீவன் முக்தன், அவனே யபாரமான புண்யத்தின் பலனை

யனுபவிப்போனும், பூஜ்யனுமாவன். இந்த ஞானிக்கு வஸ்துவின் ஏகத்துவ ஞானத்தாலேயே சர்வ வாசனைகளும் நாச மடைந்ததால் பூர்வ வாசனா வேகத்தால் பின்னும் சம்சார முண்டென் றுரைக்கக்கூடாது. அது காழுகனது மனதும் மாதா விடத்தில் போவதில்லை. அதுபோலப் பூர்ணப் பிரஹ்மானந்தானுபவமுள்ள இவனுக்கும் பூர்வம் போல திருசிய சம்சாரமில்லவே யில்லை. இருந்தால் பிரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானியல்ல. பகிர் முகனே.

‘பிரஹ்மைவாஹம்’ என்னும் ஞானாக்கினியால், ஸ்வப்னத்தில் செய்த புண்ய பரபங்கள் விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப் பிராப்திக் கேதுவாகாது நசிப்பதுபோல் அனந்த கோடி கல்பங்களாய் ஆர்ஜிக்கப்பட்ட சஞ்சிதகர்மங்களும், ஆகாசம்போ லசங்க உதாலீனப் பிரஹ்மமாகத் தன்னை யறிந்ததால் கடாதிகளின் சங்கத்தால் ஆகாசத்தில் அவற்றிலுள்ள மத்யாதி வாசனைகள் பற்றாததுபோல ஆகாமிய கர்மங்களும், சேராது தகிக்கப்பட்டு நாச மடைந்துவிடும். ‘கர்மமுண்டேல் பலனுமுண்டு, இன்றேலில்லை’ எனும் நியாயத்தால், கர்ம ஜன்ய சுகாதி பலானுபவ முள்ளவரை கர்மம் விடாததால், சதா சமாதி நிஷ்டானை ஞானிக்குச் சில சமயம் பாகியப் பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப்படலால், விபாக்கிர (பிவி) புத்தியால் விடப்பட்ட பாணம் பசுவென்றறியினும் நில்லாது லக்ஷ்யத்தைச் சேதித்து விடுவதுபோல ஞானத்திற்குப் பூர்வமே யாரம்பித்த பிராரப்த கருமமும் தன் பலனைக் கொடாது விடாததால் ‘ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மாத்ரமுண்டு. அது அனுபவத்தாலேயே நாசமாம்’ என்று மித்யா பிராரப்தத்தை சுருதி சொல்லுகிறது. சொப்பனம் கண்டு விழித்தவன், அச்சொப்பன ஜகமடைதலும், அதிலுள்ள மித்யா விஷயானுபவத்தி லாசையும், அதில்

விவேக சூடாமணி.

55

கண்ட தேசத்தையும், அதற் குபயோகமான பிரபஞ்சத்தையும் ஜாக்கிரத்தின்கண் நான், எனது, இதுவென அறிதலுமின்றி ஜாக்கிரத்திலேயே சுகமாயிருப்பன்; சொப்பனப்பற்றிருக்கின் நித்திரைவிட்டவ னன்று. அதுபோலப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய மடைந்து இதரத்தைப் பாராது சொப்பனஸ்மரணம்போல போஜன விசர்ஜ்ஜனாதி செய்தும் உபாதிசங்கவிஹீன கேவலப் பிரஹ்மாகார மாகவே யென்று மிருக்கும் ஞானிகள் நிர்க்குணப் பிரஹ்மமே யாவதால் அவர்க்குத் திரிவிதமாயுள்ள கர்ம மற்பமுமில்லை யென்றால் பிராரப்தம் மாத்திர முண்டென்ப தெப்படி. நனவுற்றவர்க்குக் கணவுண்டா, கர்ம நிர்மிதமான தேகத்திற் கனுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்த முண்டென்னில், தேகாத்ம புத்தி யிருக்கும் வரை சித்திபாகு மது, அப்புத்தியை அடியோடு விட்டு அஜன், நித்யன், சாஸ்வதன்' என சுருதி கூறும் கர்ம ஜன்யமின்றி யனாதியான நிர்மல ஆக்மாகாரமா யிருக்கும் ஞானிக்குப் பிராரப்த கல்பனை யெங்ஙன மிருக்கும். பிராந்தி கற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப் பிராரப்தத்தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே. கற்பித பதார்த்தம் எப்படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்திருந் திற்கும். இங்ஙனம் எதற்கும் பிராரப்த மின்றெனின், சுருதியே கூறுவானேன் எனின், ஞானத்தால் காரிய சகித அஞ்ஞானம் நசித்தபின் ஞானிக்கு தேகாதி எங்ஙன மிருக்கும் என்றிவ்வாறு சங்கை செய்யும் பிராந்தி யறுத மூடர்களுக்குச் சமாதானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மித்யா பிராரப்தத்தை பாஹ்ய திருஷ்டியால் ஏகதேசம் சொன்னதேயன்றி, ஞானிக்கு தேகாதிகள் சத்தியமாயுளது என்றங் கிகரிக்கச் சொல்லவில்லை. அவனது திருஷ்டியில் ஆதியந்தரகித, பரிபூர்ண, நித்ய, சத்ய, ஞான, ஆனந்தகன, அக்கிரிய, அவிகார, அப்பிரமேய, அனந்த, பிரத்தியக், ஏகாசமா

தள்ளவும் கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதி குக்சுமமாய், அகம் புற மெங்கும் நிறைந்து நிராதார, நிர்க்குண. நிரஞ்ஜன, நிஷ்கள, நிர்விதர்ப சத்தா மாத்ரமாய், இப்படிப்பட்டதென்று மனதால் நிச்சயிக்கவும், வாக்கால் சொல்லவும் கூடாத, (வாங் மன ஆகோசரமாயுள்ள) ஸ்வத சித்தசுத்தாத்விதீயப் பிரஹ்ம மொன்றே பிரகாசித்தின்றது. இங்கு நானாவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பனம்போலும் இல்லவேயில்லை. இவ்வேக ஸ்வரூபத்தை, போகத்தையும், போகேச்சையையும் நீக்கி, சாந்தி, தாந்திகளோடுங்கூடின மகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்ம யோகத்தால் ஹிருதயத்திறிந்து, பரமானந்த முக்தி பெற்றனர். ஆதலால், புத்திரா! நீயும் தன் மயமான பரமானந்த பரமாத்மாவை, நிச்சல சமாதி யா லுண்டாகும் ஞான திருஷ்டியால் சம்சயமின்றிக் கண்டறியின், பின் சிரவணர்த் தத்தில் விகற்பமே யுண்டாகாது. அதனால் மனோ கற்பித பேத மோஹத்தை நீக்கி, ஞானியாய், முக்தனாய், கிருதார்த் தனாய் ஆகக்கடவாய். சுருதிகளைப்போலவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய் போதிப்பர். பந்தம் மோக்ஷம், பசி திருப்தி, ரோகம், ஆரோக்கிய மிவற்றைத் தாங்களே யறிவர். மற்றேரனுமானிப்பர். அதுபோலப் பரமேசுவ ரானுக்கிரகத் தால் கிடைக்கும் தன் னனுபவத்தாலேயே விவேகி, பவசாக ரத்தைக் கடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தன் னஞ்ஞான கற்பித பந்தத்தின் மோக்ஷமுற்றுச் சச்சிதானந்தாத்மாகார மாதலில் சுருதி, யுக்தி, குருவசனம், அகத்திலுள்ள தன் னனுபவம் இவை பிரமாணங்கள்.

(வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுழுப்தி, ஸ்தானுபோலுள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில் அன் யம்போலக் காணப்படு மனைத்தும் அணுவுமில்லை. இருப்ப வன் நானே எனப் பார்க்கும் வாத திருஷ்டி 1, சொப்பனம்,

இந்திர ஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்
தும் மித்தை, நானே சத்தியன் எனக் காணும் மித்யா
திருஷ்டி 2, சமுத்திரத்தில் பின்னம் போற்றோற்றும் பேன,
புத்புக, தரங்காதி (துரை, குமிழி, அலை) யனைத்தும் சமுத்
திரமேயாதல்போலும், சொப்பனத்தில் காணப்படு மனைத்து
மதனைக்காணும் புருஷனே யாதல்போலும், ஸமுத்திரம்,
புருஷன்போன்ற ஏகசிதாகாசமான என்னில் அன்யம்போற்
காணப்படு மனைத்தும் நானே யெனத் தன் மயமாய்ப் பார்க்
கும் பிரவிலாப திருஷ்டி 3 என்னும் இம்மூன்றில் மனதிற்
கிசைந்த எதனாலாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக்குருவ
மான அகண்டநிர்மலாத்வைதப்பிரஹ்மத்தைத்தானாக அறிந்
தவனே முக்தன். இம்மூன்றும் ஞான சாதனமே யாயினும்
தன்மயமாய்க் காணும் பிரவிலாப திருஷ்டியே ஞானத்தில்
சர்வோத்தம எது.*) அதனால் அகண்டாத்மாவாகிய தன்னைத்
தன் னனுபவத்தா லறிந்து தன்மயமாய் எப்போதும் நிர்வி
கற்பனா யிருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன்.
ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மமே. அகண்டாத்
வைத அப்பிரஹ்மமாயிருத்தலே மோகூழ்ம். சகல வேதாந்த
சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்ய மிதுவே, அச்சருதிகளே யிதில் பித
மாணம்.”

என்றுரைத்த குரு வசனத்தாலும், சுருதிப் பிரமாணத்
தாலும், தன் யுக்தியாலும் ஆத்ம தத்துவ மறிந்து இந்திரி
யங்களை யடக்கி, ஏகாக்கிர சித்தனாய், அப்பரமாத்மாவின்
கண் நிச்சல சமாதி நிஷ்டனாய்க் கொஞ்சக்கால மிருந்து பின்
னெழுந்து குருவைப் பார்த்து, “குருவே ! மகானுபாவா !
அதிசார்த மூர்த்தி ! அசங்க நித்யாத் வைதானந்தரஸப்

* இத்திருஷ்டித் திரயம் மூலத்திலில்லை தமிழ் புஸ்தகத்தி
லிருக்கின்றது.

பிரஹ்ம சொரூபா ! அபார கிருபா சாகரா ! நமஸ்காரம்.
 (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன் னனுபவம் கூறுகின்
 றான்), தங்கள் கடாசுஷமாகிற சந்திரிகையால் பவதாபத்தா
 லுண்டர்ன சிரமந் தீர்ந்து சுஷணத்தில் அத்வைதானந்
 தாத்மபத மடைந்தேன். பிரஹ்மாத் மைக்கிய மறிந்ததால்
 பேதபுத்தி கெட்டது, பிரவிருத்தியாவும் விட்டது. இது
 என்றும் இதல்லவென்றும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. சமுத்
 திரத்தில் சேர்ந்த ஆலங் கட்டியைப்போல் பிரஹ்மானந்த
 சமுத்திரத்தின் அம்ராம்ச லேசா லேசத்திற் கலந்து என்
 புத்தி இன்னதென்றும் இவ்வளவென்றும் அறிதற் கசாத்
 தியமான அப்பிரஹ்மானந்த சாகரமேயாய் விட்டது. ஆ!
 ஆ ! ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பியுள்ள இப்பிரஹ்மானந்த சாக
 ரத்தின் பெருமையை நினைப்ப தெப்படி, சொல்வ தெப்
 படி. இப்போது பார்த்த ஜகமனைத்தும் காணவே
 காணோமே ! எங்கு போயிற்றோ ? யாரால் நீங்கிற்றோ ?
 எவ்விடத்தில் லயித்ததோ ? இதென்ன அதிசயம் ! இவ்
 வகண்டானந்தம் பூர்ணமாயுள்ள பிரஹ்மானந்த மகா
 சமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கேட்
 கவும், அறியவும் அன்யமான (விலக்ஷண) பதார்த்த மே
 திருக்கின்றது? விலக்ஷணானந்தாத்மாவான நானே யிருக்
 கிறேன். நான் அசங்கன். ஸ்தூல சூக்ஷ்ம தேகமில்லா
 தவன், நாச ரஹிதன், பரம சாந்தன், அகர்த்தா,
 அபோந்தா, அனிகாரன், அக்கிரியன், திருஷ்டா,
 சுரோதா, வக்தா, கர்த்தா, போக்தா வல்லாதவன். இது
 (அறிபடுபொருள்), அது (அறிபடாப்பொருள்), என்னும்
 பதார்த்தங்க ளாகாது, அவ்விரண்டையும் பிரகாசிப்பிப்
 பவன். பாகியாந்தர சூன்யன். சமான ரஹிதன். புராண
 புருஷன், அனாதி, நான், நீ, இது, அது என்னுங் கற்பனை

யற்றவன். ஸர்வ பூதங்களிலு மிருப்பவனும், அவற்றினுட் புறமும் ஞானகாசமாய் நிறைந்து அவற்றிற் கதிஷ்டர்ன பூதனு யிருக்கப்பட்டவனும் நானே. பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், ருத்திரனும், ஈசனும், சதாசிவனும் நானே. நான் நிரீசவரனாய் நிர்மம நிரகங்கார சர்வ சாக்ஷியாய், எல்லையற்ற நிரந்தர கேவல அகண்ட பரிபூர்ண சத்ய, நித்ய சத்த புத்த முக்த பரமானந்த, ஏகரஸ அத்விதீயப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறேன். முன் வேறாய் 'இது' என்று போக்திரு போக போக்கியங்களாய்க் காணப்பட்ட வனைத்தும் இப்போது நானே யானேன். அகண்டா நந்தசாகரனான என்னில் மாயையாகிற வாயு வேகத்தால் நானாவிதமான பிரபஞ்ச அலைகள் உதித்தொடுங்கினாலு மெனக்கென்ன? அனேக தோஷங்களால் தூஷிக்கப்பட்ட மூடர்கள் தமது பிரார்த்தியால் காணப்படும் தேகாதி பாவங்களை, ரூபபேதமற்ற காலத்தில் கல்ப வருஷ அயன ருதுவாதிகளைக் கற்பிப்பதுபோல, நிஷ்கள நிர்விசுர்பனான என்னிடத்திலும் கற்பிக்கின்றனர். அதனால், கானல் ஜலப் பிரவாகத்தால் மருபுமி ஈரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய், ஆகாசம்போ லெவற்றினும் பற்றாது, அதித்தன்போல பிரகாசிக்கப்பட்டவைகளுக்கு விலக்ஷணனும், பர்வதம் போல நிச்சலனும், சமுத்திரம்போல அபாரனுமான எனக்கு ஒரு ஆனியுமில்லை. மேக சம்பந்த முறாத ஆகாசத்தைப்போல எனக்கு தேக சம்பந்தமே யில்லையெனில் ஜாக்ர, சொப்பன, சுழுப்திகளான அதன் தர்ம மெப்புடியிருக்கும். தேகாதி யுபாதிகளே வரும், போகும், கர்மஞ் செய்யும், அவற்றின் பலனை யனுபவிக்கும், பிறந்திருந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும்; குல பர்வதம்போ லெப்போதும் நிச்சலனாய், நிர்ப்பிண்ணனாய், இந்திரியம், சித்தம், ரூபம்,

விகாரம் இன்றி ஆகாசம்போல் நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ணனான நான் கர்மம் செய்வதெப்படி; எனக்குப் பிரவிருத்தி யேது. நிவிருத்தி யேது. அக்கர்ம பலனான புண்ய, பாபந்தானேது. நிழலைப் பற்றின சீதம் உஷ்ணம் நன்மை தீமை இவை யதற்கன்யனான புருஷனைச் சிறிதும் சேராததுபோல எனக்கும் புண்ணிய, பாபமில்லை. சுருதியு மிங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிரக தர்ம மங் குள்ள தீயத்தை யடையாததுபோல திருசிய தர்மங்க ளொன்றும் அத்திருசிய விலக்ஷணமாயுள்ள, நிர்விகார, உதாவீன சாக்ஷியான என்னை யடையாது. நான் சூரியன் கர்ம சாக்ஷியா யிருப்பதுபோலத் திருசியப் பிரபஞ் சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி இரும்பினைத் தகிப்பது போலப் பிரபஞ்சத்தி லனுஸ்யுதனாய் அதனை விளக்கு கிப்பவனும், ரக்ஷுஸர்ப்பம்போலப் பொய்யாய்த் தோற் றுமதற் கதிஷ்டானனுமா யிருக்கிறேன். சுயம் பிரகாச சொரூபனாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செய்விப்ப வன், புஜிப்பவன், புஜிப்பிப்பவன், காண்பவன், காண்பிப் பவனுமன்று. மூடர்கள் உபாதி சலனத்தால் சலிக்கும், சித்பிரதிபிம்ப சலனத்தை சித்ரூப ஆத்மாவி லேற்றி நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன் என்பர். சூரியன் போல நிஷ்கிரியனாய், பிம்ப பூதமாயுள்ள ஆத்மாவா மெனக்கு அச்சிதாபாச தர்மங்க ளொன்றுமில்லை. இத் தேகம் ஜலத்திலோ, ஸ்தலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும். கட தர்மங்கள் ஆகாசத்தைப்போல அதன் தர்மங்களென் னைப் பற்றா. கர்த்திருத்வ, போக்திருத்வ, கலத்துவ, ஜடத்வ, மத்தத்துவ, பத்தத்துவ, முக்தத்துவாதி புத்தி தர்மங்கள் கேவலாத்தவதப் பிரஹ்மமாகும் எனக்கில்லை. மேகஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்காததுபோலப் பத்து,

விவேக சூடாமணி.

61

நூறுபிரங்களா யுண்டாகும் பிரகிருதி தர்மங்களும் ஏத
 சிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்கா. பிரகிருதி முதல்
 ஸ்தூல பரியந்தமான இப்பிரபஞ்சம் சாயைபோலத் தோற்ற
 மாத்திரமாய் எதில் விளங்குகின்றதோ. ஸர்வாதாரமாய்,
 சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிப்பதாய், ஸர்வாத்மாவாய், சர்வா
 காரமாய், ஸர்வ வியாபியாய், ஸர்வ விலக்ஷணமாய், சர்வ
 குணியமாய், மாயா விசேஷங்க ளொன்றுமின்றிப் பிரத்தி
 யக்காய், ஸ்தூல புத்தி விருத்தியா லறிதற்கறியதாய்,
 ஆகாச துல்யமாய், ஆதிபந்த ரஹிதமாய், அதி குக்ஷமமாய்,
 நிச்சல, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்பமாய் யுள்ளது எதுவோ
 அந்த சத்த, கேவல, அகண்ட, நித்ய, சத்ய, ஞான, அனந்த,
 ஆனந்த, அத்விதீயப் பிரஹ்மமே நானா யிருக்கிறேன்.

“ஸ்வாமி! மாயையால் செய்யப்பட்ட ஜன்ம, ஜரா,
 மரண சம்சார வன ஸ்வப்னத்தில் பிரமித்து, அதிலுள்ள தாப
 ஜாலங்களால் கிலேச முற்று அகங்காரப் புலியால் மிகவும்
 துன்பமடைந்த என்னைக் கிருபையா லெழுப்பிப் பரமானந்
 தந்தந்து ரக்ஷித்தீரல்லவா. மகானுபாவா! தங்கள் கிருபாப்
 பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வஸ்வரூப சாம்ராஜ்ய பாக்கியம்
 என்னொ ளு மடையப்பட்டதே. நானே தன்யன், கிருத கிருத்
 தியன். பவபந்தத்தினின்றும் முக்தனாய், பரிபூர்ண நித்தியா
 னந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றேன். ஆ! ஆ! எல்லாம்
 தங்கள் கிருபா வைபவம். தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்ச மெல்
 லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஏக, சத்திய, பேர்தாநந்த ஸ்வரூப
 மான தங்கள் பாதாரசிந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம். நமஸ்காரம்
 பின்னும் பின்னும் நமஸ்காரம். எப்போதும் நமஸ்காரம்.”
 ஏகாத்ம தத்துவத்தை யறிந்து ஆத்மானந்த முற்று இவ்
 வாறு தன்னை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத்
 மாவான ஆசாரியேந்திரர் ஸந்தோஷ ஹிருதயத்தோடு பின்

னும் மகத்தான இவ்வசனம் கூறுவாராயினர்: — “நேத்திர முள்ளவனுக்கு ரூபமன்றிப் பார்க்க வேறில்லாததுபோல பிரஹ்மவித்துக்கும் பிரஹ்மானுபவத்தை யன்றி புத்திக்கு வினோதம் வேறில்லாததாலும் ஸந்தோஷந் தரத்தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனை விட்டுச் சித்திர சந்திரனை யெவனு மிச்சியாததுபோல இந்தப் பரமானந்த ரசானுபவத்தைவிட்டு அசத்திய விஷயத்தில் எந்த வித்வானும் ரமியா னாதலாலும், இவ்வசத்திய பதார்த்தானுபவத்தால் திருப்தி யற்பமுமின்று, துக்கமும் போகாததாலும்; சர்வப் பிரகாரத்தாலும் தன்னில் தோன்றும் ஜகமனைத்தும் தானே யாய் எங்கு மேகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சத்தியாத்வைதப் பிரஹ்மமாகும் தன்னையே ஞான திருஷ்டியால் அதி சாந்த மனதோடு சதா பார்த்து, எப்போது மகத்தில் சிந்தித்து சதா ஆத்ம நிஷ்டையுடைய தன் அகண்டானந்த ரசானுபவத்தி லேயே ரமிப்பவனாய், அதனாலேயே திருப்தனாய்; நிர்விகல்ப, அகண்ட ஞானாத்மாவில் ஆகாச பட்டணம்போலத் தோன் றும் விகற்ப ஏதுவான புத்தி, அந்தப் பிரஹ்மா காரமாய் சும்மாயிருக்கும் நிரந்தரானந்த ஏதுவான பரமசாந்தி யடைந்து எப்போதும் மௌன முற்றவனாய் சுகமாய்க் காலந் தள்ளவேண்டும். வாசனாகித இவ்வுத்தம மௌனத்தை யன்றி, ஆத்மாவையறிந் தகண்டானந்த மனுபவிக்கும் பிரஹ்மவித்துக்களான மகான்களுக்கு சதானந்தானுபவ ஹேது வேறில்லை.

அப்பிரதிபந்த விருத்தியோடுங்கூடி யிவ்வாறு பிரஹ் மத்தை யறிந்த முனி ஆத்மாவிலேயே சதா ரமிப்பவனாய், போவன், வருவன், நிற்பன், இருப்பன், படுப்பன், இன்னு மெத்தனை விதங்களாகவோ இஷ்டப் பிரகாரம் நடப்பன். அவனுக்கு தேசம், காலம், ஆச

விவேக சூடாமணி.

63

னநீ, திக்கு, யமாதி, லக்ஷ்ய திருஷ்டி, முதலிய வெண்
 றுந் தேவையிலலை. தன்னை யறிதற்கு நியமங்களெதற்கு.
 'தேவதத்தன் நான்' என்றறிவதற்கு இதராபேகைக்
 யில்லாததுபோல 'பிரஹ்மமே நான்' என்றறிவதற்கு
 ஒரு அபேகைகூறு மில்லை. 'இது கடம்' என்றறிவதற்கு
 சுத்தமான நேத்திரத்தையன்றி வேறு நியமம் வேண்டா
 ததைப்போல, நித்ய சித்தமான இவ்வாத்மா மனோவிருத்தி
 சுத்தமா யிருக்கும்போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேச,
 கால, சுத்தியாதி யபேகைகூறில்லை. சூரியப் பிரகாசத்தால்
 ஜகத்தைப்போல யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் சர்வ ஜகத்
 தும் பிரகாசிக்கின்றதோ, வேத, சாஸ்திர, புராண, விவித
 பூதங்களையும் பிரகாசிப்பித்து அறிந்துக்கொண்டிருக்கு
 மந்தப் பிரஹ்மத்தைத் துச்சமான எந்த அஸத்ய அனாத்மா
 பிரகாசிப்பிக்கும். இந்தப் பரமாத்மா சுயம் பிரகாசமாய்,
 அனந்த சக்திகளோடுங்கூடி யெவராலு மறியப்படாது
 அனைவரது 'அகம்' என்னும் அனுபவ சொருபமாய் இருக்
 கும். இவ்வாத்மாவையே உத்தமோத்தமனாகிய பிரஹ்ம
 வித்துணர்ந்து, பந்தத்தினின்றும் விழுத்தலாய், நிரந்த
 ரானந்தரசானுபவ திருப்தலாய், அறியக்கூடாத லக்ஷண
 முள்ளவனாய், அனுகூலப் பிரதிகூல பாகிய விஷயங்களில்
 சந்தோஷம், விசனம், ஆசை, நிராசை, எதுவுமின்றி
 பரேச்சையால் பொருந்தும். விஷயங்களுயெல்லாம் பாலர்
 போலனுபவித்து, பசி, தாகம், தேக பீடையிவற்றைவிட்டுப்
 பாலன் கிரீடா தற்பரனாய் சுகிப்பதுபோல, நிர்மம, நிரகங்
 காரனாய், சதா தன்னிலேயே கிரீடித்துக்கொண்டும், தன்
 னிலேயே சுகித்துக்கொண்டு மிருப்பன். சரீர விமான
 ரூடனாய் அகண்ட சிதம்பரத்தி லிருக்குமவன், யாதொரு
 சிந்தனையும், தீனபாவமுமின்றி பிகைக்ஷ யெடுத்துண்டு

நதியாதி ஜலத்தைப் பானம்பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸ்திரம், வற்கலை (மரவுரி) தரித்து, அல்லது திகம்பரனாய், ஒரு நியமுமின்றி சுவதந்திரனாய், பாலர், பித்தர், பேயர் போலப் பூமியில் சரிக்கினும் வேதாந்த வீதியில் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ (பூமி) மெத்தையில் படுத்த நிர்ப்பயனாய்க் காடு சுடுகாடு முதலெங்காவது நித்திரை செய்தும், சதா பிரஹ்மத்திலேயே கிரீடை யுள்ளவனாய், ஸர்வாத்மாவாயுள்ள தான் இஷ்டப்பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந்தரித்து எத்தனையோ அனுபவித்து ஓரிடம் மூடன், ஓரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிரார்தன், ஓரிடம் சார்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைப்பாம்பு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன், என்ன ஒருவனே என்கு மெவராலு மறியப்படாதவனாய் சஞ்சரிப்பன். அவன் நிர்த்தனனாயினும் சுகானந்தி. அசகாயனாயினும் அதிபலவான். புசியா விடினும் நித்ய திருப்தன். விஷமங்களில் சமதிருஷ்டியுள்ளவன். ஒன்றைச் செய்தும் செய்யாதவன். புஜித்தும் புஜியாதவன். சரீரியேனும் அசரீரி. பரிச்சின்னனாயினும் பரிபூர்ணன். இந்த சரீர பந்த விழுத்தப் பிரஹ்ம வித்தினை தேகாபிமானிகட்குள்ள பிரிய, அப்பிரிய, சுக துக்க, சுப, அசுபங்க ளொன்றும் ஸ்பரிசிக்காது. சூரியன் ராகுவால் பிடிபடா திருக்கினும் பிடிபட்டதுபோலத் தோற்றலால் உண்மை யறியா மூடர் தம் பிராந்தியால் 'சூரியன் பிடிபட்டான்' என்பதுபோல, தேகாதி பந்த மற்ற பிரஹ்மவித்தும் தேகிபோல் தோற்றலால் 'இவன் தேகி' என்று தம் மயக்கத்தால் கூறுவர். அதனாலுண்மையா யிவனுக் கொன்றுமில்லை. இத்தேக பந்தம் விட்டிருக்கும் முக்தனது தேகம் பாம்பின் சட்டையைப்போலப் பிராணவாயுவா லங்கு மிங்குஞ் சரிக்கும். நதிப்பிரவாகத்

விவேக குடாமணி.

65

தால் மேடு, பள்ளத்தை யடையும் தாருவைப்போல ஒவ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தும். பிராரப்த கர்ம வாசனைகளால் சம்சாரி தேகம் போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தினும் இவன் ஸாக்ஷிபோலவும் சக்கர மூலத்தைப் போலவும் சங்கற்ப விகற்ப சூனியனாய், உதாசீனனாய், மௌனமாகவே யிருப்பன். இந்திரியங்களை விஷயங்களில் சேர்க்கான். அது நின்றும் பிரிக்கான். அக்கர்ம பலனையும் அகண்டானந்த ரச பானத்தால் மத்தனான அவன் சிறிது மடைய மாட்டான். ஸாக்ஷியாலவியங்களை விட்டுக் கேவலாத்மாவா யிருக்கும் அப்பிரஹ்மவித்தானவன் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே ஸம்சயமில்லை.

ஒரு நடன் வேஷம்கொண்டபோதும், விட்டபோதும் புருஷனே யாவதுபோல, கிருதகிருத்தியனாய் தேகாதிபுபாதிகளோடுங்கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மாகாரமாய் சதா முக்தனான அந்தப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மாகாரமாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்றான். மரத்தின் பழுத்த இலையானது நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் சுபாசபம் மரத்திற்கின்மைபோல, முன்னமே ஞானாக்கினியால் தகிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் இவனுக்கானியில்லை. பத்திர புஷ்ப பலா திகள்போலத் தேகேந்திரியப் பிராண புத்தியாதிபுபாதிகள் நசிக்குமேயன்றி, மரம்போலிருக்கும் சச்சிதானந்தாத்மா ஒருபோதும் நாசமுறாது. சுருதியும் 'உபாதி விகாரமுள்ளதற்கே நாசமென்றும், பிரஞ்ஞானகன ஆத்மா ஸத்யன் நாச ரஹிதன்' என்றுங் கூறியிருக்கிறது. பூர்ணத்தைதானந்தப் பிரஹ்மமாய் சத்ருபப் பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டனாயுள்ள முனிக்கு, தோல், மாமிச,

மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்க தேசகாலாதி யபேகை யில்லை. என்னை? தேகத்தின் மோகை (நீக்க)மும், தண்ட கமண்டலங்களின் மோகைமும் மோகைமன்று. அஞ்ஞான ஹிருதயக்கிரந்தியின் மோகைமே யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோகைம். கல், மரம், திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம், முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண் மயமே யாதல்போல, தேகாதி திருசியோபாதிகளனைத்தும் ஞானாக்கினியால் தகிக் கப்பட்டு ஞானாகாரமாய் ஆதித்தப் பிரகாசத்தில் அந்தகாரம் போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகி விடும். கடமுடைந்தால் கடமகாசம் மகாஹாச மாவதுபோல உபாதி நீங்கவே பாலில் பாலும் ஜலத்தில் ஜலமும் தைலத்தில் தைலமும் போல, பிரஹ்மத்தின்கண் பிரஹ்மமாய் விளங்கும் ஜீவன்முத்தனாகிய ஞானியும் கலந்து எப்போது மேகமாய்ப் பிரகாசிப்பன். இங்ஙனம் சன்மாத்திராகண்ட பிரஹ்ம பாவ முற்றிருக்கும் விதேக கைவல்ய மடைந்த யதி மீண்டு ஜனிப்பதேயில்லை. ஆத்மபர ஐக்கிய ஞானாக்கினியால் அவித்தையாதி தேகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மா காரமாகவே யிருக்கும் யதிக்கு புனர் ஜன்மம் எங்ஙனமுண்டாம். மித்யா சர்ப்பத்தின் தோற்றமும் நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாததுபோல, நாசரஹித நித்ய அசங்க அத்வைத கேவல ஞான ஆத்மவஸ்துவில் உண்டு இல்லை யெனப்பட்டதெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்களன்றி உண்மையி லின்மையின் அப்புத்தி கற்பிதமாய், மேகத்தால்வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை யறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பதுபோல மூடர்களால் விருதாவாய் ஆரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்தமோகைங் களு மிலவேயில்லை. பிரஹ்மத்திலன்ய மாயெதுவு மின்மையின், ஆவரணசக்தியால் பந்தமென்றும் ஆவரண நாசத்தால் மோகைமென்றும் சொல்லக்கூடாது. சொல்லின் அத்வைத

விவேக சூடாமணி.

67

ஹானியும் துவைதப்பிரதிதியும் சித்தியாகும். இது வேதங் களுக்கு சம்மதமாகாது. நிஷ்கள, நிர்மல, நிஷ்கிரிய நிரஞ் ஜனமாய், ஆகாசம்போலப் பூர்ணமா யிருக்கும் அவ்வதிசா ந்த அத்விதியப் பிரஹ்மத்தில் கற்பனை யெங்கிருக்கும். 'உத் பத்தியில்லை, நாசமில்லை, பத்தனில்லை, சாதகனில்லை, முமுக்ஷு இல்லை, முக்தனுமில்லை இதுவே பரமார்த்தம்' எனச் சுருதியும் கோஷிக்கின்றது. ஸகல வேதாந்தத்தின் சித் தாந்தமாய், ரகசியங்களி லதிரஹஸ்யமான இது சிஷ்யனே! என்னுனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கலிதோஷமற்று விரக்தனான முமுக்ஷுவைப் பலதரம் பரீக்ஷித்து நீயும்தனை யுபதேசிப்பாயாக."

என்றிவ்வாறுரைத்த குருவசனத்தைக் கேட்ட சிஷ்யன் அனேக நமஸ்காரங்கள்செய்து குருவினுத்திரவுபெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினன். ஆசாரியரும் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய் ஜகத்தைப் பவித்திரமாக்கும் பொருட்டெங்கும் சுஞ்சரித்தனர்.

இவ்விதமாய் முமுக்ஷுக்களுக்கு சுலபமாய் பேராதமாய் வண்ணம், குரு சிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்மலக்ஷண மறிவிக் கப்பட்டது. நிஷ்காம விஹிதகர்மத்தால் சமஸ்த சித்த தோஷங்களமற்று சம்சாரசுகவிரக்தராய், சார்த் சித்த ராய், சுருதியை நம்பின முமுக்ஷுக்களாயுள்ள உத்தமயதி கள் ஹிதமான இவ்வுபதேசத்தை ஆதரிப்பார்களாக.

ஸம்சார கோரவனத்தில் தாபத்திரயமாகும் கடோர வெய்யிலாலுண்டான தாகதுக்கத்தால் மிகக் கிலேசமுற்று ஜலாசையால் மருபூமியில் பிரமித்து அலைந்து கஷ்டப்படும்

68

விவேக சூடாமணி.

ஜீவர்கள் சுகமடையும்பொருட்டு, அதிசயீபத்திலுள்ள அத்வயப் பிரஹ்மானந்த அமிருத சாகரத்தைத் தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கரபகவத்பாதாசாரியானுக்கிரகித்த சுகரமான இந்த 'விவேக சூடாமணி' க்கிரந்தமானது அகத்தியம் சாசுவத மோகநானந்தத்தைக் கொடுக்கும் சம்சயமே யில்லை. சுபம்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத

குருவாழ்க

ஸ்ரீ விவேக சூடாமணி

சமாப்தம்

ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து

ஹரி ஓம்.

ஸ்ரீ

சங்கரபகவத்பாத ருளின

திருக்கு திருசிய விவேகம்.

அவதாரிகை.

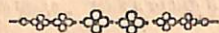
‘ஏகமேவாத்விதீயம் பிரஹ்மம்’ அதாவது இரண்டற்ற பிரஹ்மம் ஒன்றேயுள்ளது என்னும் அத்தைவத சித்தாந்தத்தில் பிரஹ்மம் ஒன்றேயாயின் அதுவிளங்காது பிரபஞ்சம் தோற்றுவானேன் எனசங்கை நிகழும் உத்தமாதிகாரியின் பொருட்டு அப்பிரஹ்மமாய தன் சொரூபத்தில் அந்நியமின்றி அநாதியேயுள்ள ஆவரண விக்ஷேபரூப அவித்யை என்னும் அற்புத சக்தி, (பிரகாசத்திலும் அந்தகாரத்திலும் தோற்றாது இருட்டின் வழியாகத்தோற்றும் பொய்ப் பிரதிபலனப் பிரகாசத்திற் காணப்படும் படச்சாயா காக்ஷிபோல) அவ்விருளை யொத்த தன்வழியாய்த்தோற்றும் நினைவுரூபமான ஆத்மப் பிரதிபலன மித்யாவிக்ஷேபப் பிரகாசத்தில்முதலிலுண்டான கர்த்திருரூப அகங்காரஜீவன், தன் கரணரூபமனம் பூர்வ வாசனையாற் காட்டுந் திருசிய சாயாகாக்ஷியை ஜாக்கிரசொப்பனாதிகளிற் சத்தியமாய்ப் பார்க்க, யதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்து திருசியத் தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமான ஆவரணம் திருசியம் தோற்றுங்காலும் அலையா திகளுடன்கூடின சமுத்திரம்போல் ஏகமாயிருக்கும் தனக்கும் அத்தோற்றத்திற்கும் பேதம்நெரிய வெட்டா திருத்தலின் பூர்வ சம்ஸ்காரத்தினால் அத்தோற்றத்திலுள்ள திருஷ்டியை நீக்கித்

தன்னையே பாஹியார்தர திருஷ்டிபேதமின்றி எப்போதும்
நாடும் சஹஜசமாதிப் பழக்கத்தால் அவ்வாவரணம் நீங்கவே
அத்விதீய பிரஹ்மாத்ம் சொருபமாத்திரம் மிஞ்சிப்பிரகா
சிக்கும் என ஆசாரியர் அக்வைத சித்தாந்த ரகசிய தாத்
பரியத்தை விரிவின்றிச் சுருக்கமாயறிவித்த இச்சிறு கிரந்த
மொன்றுமே உத்தமாதிகாரினான முழுட்சுக்கட்குச்
சாலும்.

உ

திருக்கு திருசிய விவேகம்.

வேண்பா.

திருக்கு திருசிய விவேகந் தெரித்த
திருக்காமச் சங்கர தேவே—திருக்கு
திருசிய மென்னுந் திருக்கறவே நெஞ்சி
லொருசிவமா யோங்கு மொளி.

நாம் பார்க்கும் இப்பிரபஞ்சவுருவம் கண்ணால் காணப்
படுவதால் திருசியம், காணுங்கண் திருக்கு. அக்கண் மனதா
லறியப்படுவதால் திருசியம், மனம் திருக்கு. விருத்திகளு
டன்கூடின அம்மனம் சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவா லறியப்படுவ
தால்திருசியம், ஆத்மா திருக்கு. அது ஒன்றுலு மறியப்
படாததால் திருசியமன்று. நீல, பீதாதிவர்ணங்கள், ஸ்தூல
சூக்ஷ்மம், நெட்டைகுட்டை முதலிய நானூர்பங்களைக் கண்
ஏகமாயும்; நேத்திரத்தின் அந்த, மந்த, படுத்துவாதி நானூ
தர்மங்களை அங்ஙனமே சுரோத்திராதிகளின் தர்மங்களை

மனம் ஏகமாயும்; காமம், ஸங்கல்பம், சந்தேகம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், பயம், லஜை, நல்ல கெட்ட புத்தி முதலிய நானாமனோதர்மங்களை ஆத்மா ஏகமாயும் இருந்தற்கின்றது. இவ்வாத்மா உதிக்காது. ஒடுங்காது. பெருக்காது. சிறுக்காது. தன் பிரகாசத்தாலேயே சுயம் பிரகாசித்து சாதனாந்தராபேக்ஷையின்றி யன்யத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. புத்தியு (சமஷ்டிமனமு) ம் சிற்சாயையுடன்கூடி அகங்காரம், அந்தக்கரணம் (மனம்) என இரு விதம். சிற்சாயையோடு தப்தாயப் பிண்டம்போல் ஒன்று யிருக்கும் அகங்காரச் சேர்க்கையாலேயே தூலதேகமும் சேதனம்போற் றோற்றுகிறது. இவ்வகங்காரத்தின் தாதாத் மியம் (சேர்க்கை) சிற்சாயையோடு சஹஜமாயும், தேகத் தோடு கர்மஜமாயும், ஆத்மாவில் பிராந்திஜமாயும் இங்னம் முன்றுவிதம். புத்தியுபாதி யுள்ளவரை ஸஹஜத்திற்கு நாச மில்லை ஆனால் ஞானத்தால் பொய்யாம். பிராந்திஜமும் கர் மஜமும் முறையே ஸத்ரூப ஆத்மாவில் யாதொன்றன் சம்பந்தமும் இல்லை எனக்காணும் ஞானத்தாலும் பிராரப்த கர்ம ஸூயத்தாலும் நசிக்கும். தேகம் ஜடமாயிருக்கும் சுழுப்தியில், அகங்காரம் முற்றும்வியத்திருக்கும். அது பாதி விரிந்தது சொப்பனம். முற்றும்விரிந்தது ஜாக்கிரம். மன விருத்திதான் பூர்வவாசனையால் சொப்பனத்தில் ஆந்தரம் பிரபஞ்சத்தையும், ஜாக்கிரத்தில் பாஹ்யப் பிரபஞ்சத்தையும் கற்பிக்கின்றது. இம்மன அகங்காரங்கட் குபாதான ஜடலிங்கதேகமே அவஸ்தாத்திரயத்தையும் ஜனனமரணிக் களையு மடைகிறது. காரணதேகமான மாயை, விசேஷம், ஆவரணம் என்னும் இரு சக்திகளுடனிருக்கும். அதில் விசேஷபசக்தியே லிங்கதேகாதி பிரஹ்மாண்டாந்தமான நாமரூப்பிரபஞ்சமனைத்தையும் சமுத்திரத்தில் துரையாதி

களைப்போல சச்சிதானந்த வஸ்துவில் சிருஷ்டிக்கின்றது. மற்ற ஆவரணசக்தி அகத்தில் திருக்கு திருசியங்கட்கும், புறத்தில்பிரஹ்மப்பிரபஞ்சங்கட்கும்சிறிதும் பேதம் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கின்றது. இதுவே சம்சாரகாரணம். ஆத்மசந்நிதியி லடுத்திருக்கும் லிங்கதேகத்தோடுகூடிய சிதா பாசனாகிய ஜீவனே வியாவகாரிகள். இந்த ஜீவத்வம் ஆரோ பத்தால் சாக்ஷியில் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்ட மாயின் பேதம் தெரிகிறது. ஆரோபம் இல்லாமற்போகி றது. அங்ஙனமே பிரஹ்மப் பிரபஞ்சபேதம் தெரியவொட் டாது மறைத்துள்ள ஆவரண வசத்தாலேயே பிரஹ்மம் நானரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமானால் அவ்விரண்டற்கும் பேதம் தெரிகிறது. பிரபஞ்ச விகாரங்க ளெவையும் பிரஹ்மத்திலிருக்கிறதில்லை. அஸ்தி, பாதி, பிரி யம், நாம்ம், ரூபம் என்னும் ஐந்து அம்சங்களில் சச்சிதா னந்தமான முந்தின மூன்றும் பிரஹ்மரூபம். நாமரூபங்கள் பிரபஞ்சரூபம். சச்சிதானந்தங்கள் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங் களிலும் தேவ, திரியக், மனுஷ்யர்களிலும் அபின்னமாயி ருக்கின்றன. நாம ரூபங்களோ பின்னமாயிருக்கின்றன. ஆதலால் நாமரூபங்களை யுபேக்ஷித்து ஸச்சிதானந்த தற்பர னாய் ஹிருதயத்திலோ வெனியிலோ எப்போதும் சமாதி செய்யவேண்டும். ஸவிகற்பம், நிர்விகற்பம் என ஹிருதயத் தில் செய்யும் சமாதி யிரண்டுவிதம். ஸவிகற்பசமாதியும் திருசியானுவித்தம், சப்தானுவித்தம் என பின்னும் இரு வகை. காமாதி திருசியசித்த விருத்திகட்கு சாக்ஷியாய்த் தன் னைச் சிந்திப்பது ஆந்தரதிருசியானுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி. நான் 'அசங்க சொப்பிரகாச ஸச்சிதானந்தாத்வைத ஸ்வ ரூபன்' என்றறிவது ஆந்தரசப்தானுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி. இவற்றாலுண்டாகும் சுவானுபவரகாவேசத்தால் திருசியம்

சப்தம் இரண்டையும்விட்டு நிவாதஸ்தலதீபம்போல நிச்சல-
 மாயிருப்பது ஆந்தரநிர்விகற்ப சமாதி. ஹிருதயத்தில்
 போலவே வெளியிலும் திருசய வஸ்துக்களின் நாமரூபங்-
 களை யுபேக்ஷித்து ஸத்ரூபத்தைப் பார்ப்பது பாஹியதிரு-
 சியானுவித்த சவிகற்பசமாதி. அச்சச்சிதானந்த வஸ்துவை
 யே அகண்டேகரஸபிரஹ்மம் எனவிடாதறிவது பாஹ்யசப்-
 தானுவித்த ஸவிகற்பசமாதி. இவ்விரண்டனுபவத்தால்நி-
 ஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் அகண்டமாய் நிச்சலமாயிருப்-
 பது பாஹ்யநிர்விகற்ப சமாதி. இந்த ஷட் சமாதிகளாலும்
 நிரந்தரம் காலந்தள்ளவேண்டும். இவற்றால்தேகாபிமானம்
 நீங்கி ஸதாபரமாத்மாவிலேயே ஸ்திதி செய்யும் மனம் எங்-
 கெங்கு செல்லுமோ அங்கெல்லாம் சமாதியே. இந்நிரந்தர
 சமாதிப்பழக்கத்தால் அப்பராவரமான பரமாத்மாவை
 சாக்ஷாத்கரித்தமாத்திரத்தில் ஹிருதயக்கிரந்தி பேதிக்கப்-
 படும். சகல சம்சயங்களும் நஷ்டமாம். கர்மங்கள் நாச-
 முறும். அவச்சின்னன், சிதாபாசன் (வியாவகாரிகன்),
 ஸ்வப்நகல்பிதன் என்னும் மூவித ஜீவரில் அவச்சின்னன்
 பாரமார்த்திகன். இவனும் கற்பிதனே, அவச்சேத்திய-
 மான சொரூபமே வாஸ்தவம். ஆரோபத்தால் இவனில்
 ஜீவத்வத்தைக் கற்பிப்பதன்றி இவன் ஸ்வபாவத்தில் பிரஹ்-
 மமே. இந்தப் பாரமார்த்திக ஜீவனுக்கே பூர்ணபிரஹ்மத்-
 தோடு ஏகத்வம் 'தத்துவமவி' யாதி மகாவாக்கியங்களால்
 சொல்லப்படுகிறதன்றி யிதரஜீவர்க்கல்ல. பிரஹ்மத்தில்
 அநாதி கற்பிதமான ஆவரண விக்ஷேபாத்மிகையானமாயை
 அவ்வகண்டபிரஹ்மத்தை மறைத்து ஐகத்து ஜீவர்களைக்
 கற்பிக்கின்றது. புத்தியிலிருக்கும் சிதாபாசனான கற்பித
 ஜீவனே கர்த்தா, போக்தா. பூத பௌதிகப் பிரபஞ்சமனைத்-
 தும் போக்கிய ரூபம். அநாதிமுதல் மோக்ஷம்வரை வியவ

காரத்திருத்தலால் இந்த ஜீவஜக மிரண்டும் வியாவகாரிகம். இவ்வியாவகாரிகனிலிருக்கும் ஆவரண விசேஷபருபரித்திரா சக்தி இவனை மறைத்து முன்பார்த்ததும் நூதனமுமான ஜீவஜகத்தை சொப்பனத்தில் கற்பிக்கின்றது. பிரதீதிகால மாத்திரமிருத்தலால் சொப்பனத்தினின்று முணர்ந்தவர்க் குப்பின் சொப்பனமின்மையால் பிராதிபாஸிகஜீவஜகமிரண் டும் பிராதிபாஸிகமாம். பிராதிபாஸிகஸ்வப்னத்தை பிராதிபா சிகன் சத்தியமாயும் வியாவகாரிகன் அசத்தியமாயும், வியாவ காரிக ஜகத்தை வியாவகாரிகன் மெய்யாயும் பாரமார்த்தி கன் பொய்யாயுமறிகுறன். பாரமார்த்திகனுக்குப் பிரஹ் மத்தோடுள்ள ஏகத்வம் பாரமார்த்திகமே. அவ்வேக த்வத்தை யறிந்தொன்றையும் பார்ப்பதில்லை. பார்க்கின் மித்தையே. ஜலதர்மமான மாதூர்யம், திரவத்துவம் சைத்தி யம் இவை அலையிலும் அதிலுள்ள நுரையிலுமிருப்பது போல ஆத்மாவின் சச்சிதானந்த தர்மங்கள் தன்னில் கற் பித சம்பந்தத்தால் வியாவகாரிகனிலும் அவன் மூலமாய் பிராதிபாசிகனிலும் கலந்திருக்கின்றன. நுரையும் சைத்தி யாதி அதன் தர்மங்களும் அலையிலும், அலை யதன் திரவத்து வாதி தர்மங்கள் ஜலத்திலும் லயித்துமுன்போல் சமுத்திர மாத் திரமேயிருப்பதுபோல பிராதிபாசிகன் அவனது தர் மங்கள் வியாவகாரிகனிலும், வியாவகாரிகன் அவனது தர் மங்கள் பாரமார்த்திகனிலும் லயித்துப் பூர்வம்போல் சச்சிதானந்த பிரஹ்மமாத் திரமே பிரகாசிக்கின்றது.

திருக்கு திருசிய விவேகம்.

சம்பூர்ணம்

ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

ஸ்ரீ

அத்தாமலகம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீசங்கர ஜகத்குரு மேற்குதிக்கில் விஜயஞ் செய்புங்
கால் அங்குள்ள ஸ்ரீவலி யென்னுங் கிராமத்து வசிக்கும்
பிரபாகரர் என்னு மந்தணர் ஆசார்யரது வரவை யறிந்து
தன் பதின்மூன்று வயதுள்ள புத்திரனை யழைத்துச் சென்று
குரு சந்நிதியில் நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று தநயனையும்
நமஸ்கரிப்பித்துச் சிறுவயது முதல் மூகனாய் ஒன்றிலும்
பிரவிருத்தியற்று விருப்பு வெறுப்பு மானாவமான மின்றி
யிருக்குமவன் வரலாற்றைச் சொல்ல, கிடந்தவண்ண மிருந்த
பாலனை தேசிகர் கரங்களாலெடுத்துப் பார்த்துக் களிமீக்கூர்
இவ்வாறு வினவலாயினர்:—

1. இங்குறு நீயார் பிள்ளாய் யாருடை மைந்த னீதா
னெங்குசெல் கின்ற யுன்பே ரென்னநீ யெங்கி ருந்து
மிங்குவந் தனையென் னுள்ள மின்புற விசைப்பா யென்று
சங்கர னவிலப் பாலன் சாற்றிட வாய்தி றந்தான்.

அத்தாமலக னுத்தரம்:—

2. நானலன் சுரனி யக்க னுனல னந்த ணன்மற்
றாசனும் வணிகன் சூத்ர னல்லனற் பிரம சாரி
கிரகியும் வான ப்ரத்தன் கேடகல் சந்நி யாசி
கிரையினி லாரு மல்லே னிசபோத வடிவ னுமே.

3. தூரியன் சகத்தொழிற்குச் சொற்றிடு நிமித்த மென்ன வாருளஞ் சட்சு வாகி யாட்டத்திற் கேது வாவ னுரெலா வுபாதி யும்விட் டாகாயம் போலி ரூப்ப னூரிய னித்த சித்த வருவன வவ்வான் மாநான்.
4. எரிமது வெம்மை போல வெவனித்த போத ரூப னொருவனாய்க் கம்ப மின்றி யொளிர்தரு மெவனைச் சார்ந்தே யறிவிலாக் கரண மிந்தி யாதிதந் தொழின்மேற் செல்லு மறிவுரு நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.
5. அத்தத்திற் பதிப லித்த வம்முக முகத்தின் வேரோர் வத்துவன் நதுபோற் புத்தி வருசிதா பாச சிவன் சித்தரு வெவன்வே ருகச் சிறிதுமோர் வத்து வாகா னத்வய நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.
6. அத்தமே யில்லை யாகி லம்முகா பாச மின்று வத்துவா யுற்ற தேக வதனமே விகற்ப மின்றி புத்தியற் றிடவே யாவன் பொலிவன பாசமின்றி யத்திற நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.
7. மனச்சட்சு வாகி யோடு மருவிடா திருப்பன் யாவன் மனச்சட்சு வாகி கட்டு மனச்சட்சு வாகி யாவன் மனச்சட்சு வாகி யாலே மருவிடப் படாதான் யாவ னனித்தமி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.
8. கடசலந் தோறுந் தோன்றுந் கதிாவ னொருவ னேபோ லுடலுறு முள்ளந் தோறு மொளிரினு நானு வாகச் சுடருவ னொருவன் ருனே சுத்தசே தனனா யாவ னடைதலி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.
9. ஒளியதா மனேகந் கண்கட் கொருாவி யொருகா லத்தே யொளிசெயு முலகத் தைப்போ லொருஞான வடிவன் யாவ னொளியதா யனேகம் புத்திக் கொளிர்ப்பனில் வுலகந் தன்னை யனவிலா நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

10. இரவியா லொளிருங் கண்ணே யெதிருந் முருவம் பந்து
மிரவியா லொளிரா தின்ரு மிதபோலங் விரவி தானு
மொருவனு ரொளியி னாலே யொளிர்ப்பனோ டேத்தி ராதி
யருவனாய் நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.
11. சலசலத் தனேகன் போலச் சாருவ னேக பாணு
சலனமில் சலத்திற் ருனே சாருவ னேக னாக
சலமதி யனேகன் போலச் சாரினு மேகன் யாவ
னலேதலி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.
12. முடன்மன் விழியி னைக்கார் மூடிட வதால ருக்கன்
மூடுபட் டொளியற் ருனா முன்னுதல் போல யாவன்
மூடனின் பார்வை யாலே முற்றுமே பெத்தன் போல்வ
னாடலி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.
13. அகிலவத் துக்க டம்மி லனுருத் தனேக னாகி
யகிலவத் துக்க டம்மி லசங்கனா யிருப்பன் யாவன்
ககனனேர் நித்த சித்த களங்கமி லுருவன் யாவ
னகமிலா நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.
14. பலவித வுபாதி யாலே பலவிதம் படிசக் தோன்றும்
பலவித புத்தி யாலே பலவித முனக்கு மாகுஞ்
சலமதி னிலவி னாட்டஞ் சான்றாகப் பூன்ற னேயச்
சலமுறு புத்தி யாலே சஞ்சல நினைக்கு மாமே.
15. அத்தத்தி னெல்லி போல வான்மாவைக் காட்ட லாலி
தத்தா மலகத் தோந்ர மாகும்பேர் பெற்ற தன்றி
யத்தா மலக னென்றவ் வறிவினிற் பெரிய பால
னித்தரை யாவ ராலு மேத்திடப் பட்டா னம்மா.

இதனைக்கேட் டாச்சரியத்தாற் றன்னை மறந்து நிற்கும்
மிதாவை யாசாரியர் நோக்கி “இவன் முற்றவக்குறையா
லுமக்கு மகனா னுமது பாக்கியமே. இகத்தில் இவனா

லுமக்கோர் பிரயோசனமிராத. நம்பாலிருக்கட்டும்” என்
றுரைத்தவரை யனுப்பிவிட்டுத் தன்னுடன் பாலனைக்
கூட்டிச்சென்றனர். பின்னர் குருவைப்பார்த்து “இச்சிறு
வன் சிரவணதீசாதன் மின்றியிப்பிரஹ்ம நிஷ்டையடையக்
காரணம் யாதென்று” சீடர்வினவக், குருவானவர் “இவன்
தாய் முன் யமுநாதீரத்திற் றவஞ்செய்யும் சர்வைசவரிய
சம்பந்ந சாதுவான் சித்தயோகியிடம் தன்னிருவயதுள்ள
குழந்தையை விட்டு மற்ற ஸ்திரீகளுடன் ஸ்நானஞ்செய்கை
யில் சிசுமெல்ல நடந்துபோ யந்தியில் வீழ்ந்திறக்க அதற்
காற்றாது துக்கிக்கு மவரைத் தேற்றக்கருணைமிகுதியா
லச்சாது தம்முடலை விட்டச்சிசு வுடலில் புக வதனாலேயே
இப்பெரும்பேறு பெற்றனன்” என்று புகன்றனர்.

அ த் த ர ம ல க ம்

சம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ

கு ரு ஸ் து தி :

அவதாரிகை.

ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கரர் திக்விஜயஞ் செய்யத் தொடங்கி
வடதிசைக்கண் விளங்கும் மாகிஷ்மதி நகரத்து வகிக்கும்
கர்மகாண்டப்பிரவர்த்தகரான மண்டன பண்டிதரைவாதத்
தில் ஜயிக்க அவரது பார்வையே ‘என்னையும் ஜயிக்கின்றி
ஜயம் முற்றாது’ என்றாரைத் தவருடன் வாதித்துத்
தோற்றுப்பின் காமசாஸ்திரத்தில் வாதிக்க அதற்கவர்

ஓர்மாத காலவரையறை கூறி யோர்மலைக்குகையில் சீடர் காவலில் தன்சரீரத்தை வைத்து மரித்த அமருகராசனுடற் புகுந்து அவனது மனைவியரான நூற்றுநூட்கன் கலந்து காம்போக மனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில் குரு கூறிய போன காலங் கடந்தமையால் கவலையுற்றுச் சீடரில் சிலர் பாடகவேடந் தறித்துச் சென் றவ்வரசன் முன்னின் நித் தோத்திரத்தா லேத்தலாயினர்.

1. நேதிநே தியாதி வாக்கா னிடேதித்து மூர்த்தா மூர்த்த மேதுமே தள்ளந் கில்லா வெதைச்சுவ சொருப மாக வோதருஞ் சாது வாணோ ருள்ளத்திற் கொள்ள வார்க ளாதிமெய் யறிவா னந்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.
2. உத்தியாங் ஞத்தி னாலே ஷமியெனு மைந்து தோசம் புத்தியாற் பிரித்துப் பின்னர் பொருந்திடு மரிசி போலு மெத்தினச் சத்துக் கள்கொண் டிதயத்தி லனுப விப்ப ரத்தமி னித்த சித்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.
3. பேரிகளாம் புரிக டம்மைப் புலன்களில் விளங்குந் தோட வறிவெனுங் கசைய டித்தே யகமுகக் கயிற்றா லீர்த்தவ் வறிவறி யறிஞ ரெத்தி லணைத்தொன்றாப் பிணித்தி ருப்ப ரறிபொருட் கதீத மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.
4. பூக்களி னின்று வேறுய்ப் பொருந்திடுஞ் சூத்தி ரம்போற் சாக்கிர மாதிரி யான சருவத்தும் வேற தான சாக்கியா னோக்கி யாதைச் சத்துக்க ளகத்த னைவ ராக்கமு நீக்க மில்லா வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.
5. கடகமரு டாதி யாவுங் கணகமே யாகுமா போற் சடசித்தா முலகம் யாவுஞ் சுற்றுமே பின்ன மின்றிச் சடருமங் வடிவா யென்று சொற்றிடும் வேதம் யாதை யடிநடு முடிவில் லாத வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

6. இன்னிலித் தனுவில் யானாயிலங்குவனேகனேயென்
 மனிசமும் வேதவாதி யாயினோர் முயற்சி யோடு
 மினிமையா யெடுத்துரைப்ப ரெத்தத்து வத்தை நன்று
 யனர்த்தமி லெதார்த்த மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.
7. அருமறை வாக்வி னாலே யகத்தினிற் சிரத்தை யோடு
 மருந்தவம் யாகந் தான மாதிலல் லறங்க ளாலே
 யருமறை மவர்க ளெத்தை யறிந்திட வவாவு கின்ற
 ரருமறைப் பொருளாய் நின்ற வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.
8. காந்திமுத லான வற்றுச் சந்ததந் தன்னுற் றன்னி
 லாயந்தெதை யறிஞர் கண்டவ் வறிவின்ப மெய்யாயென்று
 மீந்தெலா முடிந்தொ ளிர்வர் மிகுபவக் கேத நீத்தே
 யாழ்த்தறி தத்வ மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

இதனைக்கேட் டாசார்ய ரவர்க் குத்தரவு கொடுத்த
 தனுப்பினிட்டுடனவ் வரச னுடல் விட்டுத் தன்னுடற் புக்குச்
 சென் றவ்வம்மையை வென்று அவ்விருவரையுந் தனக்குள்
 ளாங்கி யிக்குவலய முற்றும் விளக்க முற்றனர்.

குருதுதி சபுந்ணம்.

ஸ்ரீ சங்கர ருளிச் செய்த

ஏக சுலோகி.

குருசீட வினா விடை.

ஒளியுனக் கெதுபக வினனெனக் கிருள்வினக்
கொளியுண ரொளியெது கண்துண ரொளியெது
வொளிமதி மதியுண ரொளியெது வதுண
மொளிதனி லொளியுநீ யெனகுரு சரியதே.

பின்னுமோர் ஏகசுலோகி

சீடகுரு வினா விடை.

பெண்பா.

தேவனு ரார்மனந் தேருவ னென்மன
மாவியா மென்னு லறிபடுமே—தேவனீ
யாகுமே யாகையா லார்க்குஞ் சுருதியா
லேகனாந் தேவனே யென்று.

ஏக சுலோகி சம்பூர்ணம்.

சுருதி வசனம்.

இருமுலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
விருமுப் பொருளுள் நிறம்பல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்பல ரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்.

2. அதன்முக மிகலுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலர் சாதியொ டமர்ந்துள திருந்தம
மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருப்பிடம்.

வேண்பா.

3. அகக்கம லத்தே யமலவசல
வகமுருவ மாகு மறிவே—தகத்தை
யகற்றிடுவ தாலவ் வகமா மறிவே
யகவீ டளிப்ப தறி.
4. அதில வுபாதி யகன்ற வறிவே
தகமச் சிவமென் றனிச—மகத்தே
யகலாத் தியான மதனா லகத்தி
னகிலவா சக்தி யகற்று.
5. அகிலவே தாந்தசித் தாந்தசா ரத்தை
யகமுண்மை யாக வறைவ—னகஞ்செத்
தகமது வாகி லறிவுரு வாமவ்
வகமதே மிச்ச மறி.

ஓம். தத். ஸத்.

பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

ஓம்

சத்ஸத்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசாரிய சுவாமிகளின்
ஸ்ரீ குர்வஷ்டோத்தரசத நாமாவளி.

ஓம் ஸ்ரீ சங்கராசார்யவர்யாய நம:

11 பிரஹ்மாநந்தப்ரதாயகாய நம:

11 அஜ்ஞானதிமிராதித்யாய நம:

11 ஸுஜ்ஞானம்புதிசந்த்ரமஸே நம:

11 வர்ணாச்ரமபிரதிஷ்டாத்ரே நம:

5

11 முக்திப்ரதாயகாய நம:

11 கிஷ்யோபதேசநிரதாய நம:

11 பக்தாபிஷ்டப்ரதாயகாய நம:

11 சூக்ஷ்மதத்வரஹஸ்யஜ்ஞாய நம:

11 கார்யாகார்யப்ரபோதகாய நம:

10

11 ஜ்ஞானமுத்ராஞ்சிதகராய நம:

11 கிஷ்யஹ்ருத்தாபஹாரகாய நம:

11 பாரிவ்ராஜகாச்ரமோத்தர்த்ரே நம:

11 சர்வதந்த்ரசுவதந்த்ரதியே நம:

11 அத்வைதஸ்தாபனாசார்யாய நம:

15

11 சாக்ஷாத்சங்கரரூபப்ருதே நம:

11 ஷண்மதஸ்தாபனாசார்யாய நம:

11 த்ரயீமார்க்ப்ரகாசகாய நம:

11 வேதவேதாந்ததத்வஜ்ஞாய நம:

11 துவ்வாதிமதகண்டநாய நம:

20

11 ஹைராக்யநிரதாய நம:

84 ஸ்ரீ சங்கர சுவரஹ்ஸ்தாநாமாவளி.

ஒம் ஸ்ரீ சார்தாய நமஃ

॥	ஸம்ஸாரார்ணவதரகாய நமஃ	
॥	ப்ரஸந்நவதநாம்போஜாய நமஃ	
॥	பரமார்த்தப்ரகாசகாய நமஃ	25
॥	புராணஸ்மிருதிஸாரஜ்ஞாய நமஃ	
॥	நித்யத்ருப்தாய நமஃ	
॥	மஹாதே நமஃ	
॥	முநயே நமஃ	
॥	நித்யாநந்தாய நமஃ	30
॥	நிராதங்காய நமஃ	
॥	நிஸ்ஸங்காய நமஃ	
॥	நிர்மலாத்மகாய நமஃ	
॥	நிர்மமாய நமஃ	
॥	நிரஹங்காராய நமஃ	53
॥	விச்வவந்த்யபதாம்புஜாய நமஃ	
॥	ஸத்யவ்ரதாய நமஃ	
॥	ஸத்பாவாய நமஃ	
॥	ஸங்க்யாதீதகுணஜ்வலாய நமஃ	
॥	அநகாய நமஃ	40
॥	ஸாரஹ்ருத்யாய நமஃ	
॥	ஸுஹிதே நமஃ	
॥	ஸாரஸ்வதப்ரதாய நமஃ	
॥	ஸத்யாத்மனே நமஃ	
॥	புண்யசீலாய நமஃ	45
॥	ஸாங்க்யயோசவிசக்ஷணாய நமஃ	
॥	தபோரரசாயே நமஃ	
॥	மஹாதேஜஸே நமஃ	
॥	குணத்ரயவிபாகவிதே நமஃ	

ஸ்ரீ சங்கர குர்வஷ்டோத்தர சத் நாமர்வளி. 85

ஓம் ஸ்ரீ கலிக்நாய நம:	50
,, காலகர்மஜ்ஞாய நம:	
,, தமோகுணரிவாரகாய நம:	
,, பகவதே நம:	
,, பாரதிஜேத்ரே நம:	
,, சாரதாஹ்வானபண்டிதாய நம:	55
,, தர்மாதர்மவிபாவஜ்ஞாய நம:	
,, லக்ஷ்யாலக்ஷ்யபேதப்ரதர்ச்சகாய நம:	
,, நாதபிந்னுகல்பிஜ்ஞாய நம:	
,, யோகிஹ்ருத்பத்மபரஸ்கராய நம:	
,, அதிந்திரியஜ்ஞானநிதயே நம:	60
,, நித்யாநித்யவிவேகவதே நம:	
,, சிதாநந்தாய நம:	
,, சின்மயாத்மனே நம:	
,, பரகாயப்ரவேசக்ருதே நம:	
,, அமானுஷ்சரித்ராப்யாய நம:	65
,, க்ஷேமதாயிநே நம:	
,, க்ஷேமாதராய நம:	
,, பவ்யாய நம:	
,, பத்ரப்ரதாய நம:	
,, பூரிமஹிம்னே நம:	70
,, விச்வரஞ்சகாய நம:	
,, ஸ்வப்ரகாசாய நம:	
,, ஸதாதாராய நம:	
,, விச்வபந்தவே நம:	
,, சுபோதயாய நம:	75
,, விசாலகீர்தயே நம:	
,, வாகீசாய நம:	
,, ஸர்வலோகஹிதோத்ஸகாய நம: [காய நம:	
,, கைலாஸபாத்ரா ஸம்ப்ராப்தசந்தாமௌலிப்பூஜ	
,, காஞ்ச்யாம் ஸ்ரீசக்ர ராஜாக்ய யந்த்ர ஸ்தா	
பன திஷ்டிதாய நம:	80

86 ஸ்ரீ சங்கர சூர்வஷ்டோத்தர சத நாமாவளி.

- ஓம் ஸ்ரீ ஸ்ரீ சக்ராத்மகதாடங்கதோஷிதாம்பாமநோரதாய
 ,, ஸ்ரீ ப்ரஹ்மஸூத்ரோபநிஷத் பாஷ்யாதி [நம:
 ,, க்ரந்தகல்பகாய நம:
 ,, சதுர்திக்சதுராம்நாய ப்ரதிஷ்டாத்ரே நம:
 ,, மஹாமதயே நம:
 ,, த்விஸப்ததி மதோச்சேத்ரே நம: 85
 ,, ஸர்வதிக்க்விஜயப்ரபவே நம:
 ,, காஷாயவஸநோபேதாய நம:
 ,, பஸ்மோத்தூனிதவிக்க்ரஹாய நம:
 ,, நூனாத்த்ம கைகதண்டாய நம:
 ,, கமண்டலு லஸத்கராய நம: 90
 ,, குருபூமண்டலாசார்யாய நம:
 ,, பகவத்பாதஸம்ஸுகாய நம:
 ,, வ்யாஸஸந்தர்சன ப்ரீதாய நம:
 ,, ரிஷ்யசிநுங்க புரேச்வராய நம:
 ,, ஸௌந்தர்ய லஹரீ முக்யபஹுஸ்தோத்ரவிதாய
 ,, சதுஷ்ஷஷ்டிகளாபிஜ்ஞாய நம: [நம: 95
 ,, ப்ரஹ்மராக்ஷஸ தோஷகாய நம:
 ,, ஸ்ரீ மன்மண்டனமிச்சராக்ய ஸ்வயம்புஜயஸந்துதாய
 ,, தோடகாசார்ய ஸம்பூஜ்யாய நம: [நம:
 ,, பத்மபாதார்ச்சிதாங்க்ரிகாய நம: 100
 ,, ஹஸ்தாமலகயோகீந்த்ர பிரஹ்மஜ்ஞான
 ,, ப்ரதாயகாய நம: [நம:
 ,, சுரேச்வராக்ய ஸச்சிஷ்ய ஸந்யாஸாச்ரமதாயகாய
 ,, ந்ருவிம்ஹ பக்தஸுத்ரநகர்பேஹுரம்பூஜகாயநம:
 ,, வ்யாக்யானவிம்ஹாஸநாதீசாய நம:
 ,, ஜகத்பூஜ்யாய நம:
 ,, ஜகத்குரவே நம:
 ,, ஸ்ரீ பத் சங்கராசார்யஸர்வலோககுரவேநம:
 ,, பராப நம: 108

இதி ஸ்ரீ மத் க்ருஷ்ணேந்த்ரவிரசிகதா

ஸ்ரீ சங்கராசார்யாஷ்டோத்தர சத நாமாவளி: ஸமாப்தா.

உ

ஓம் தத்ஸத

ஓம் ஸ்ரீ கணேச மஹாதேவ சத்தருப்யோ நம:

ஸ்ரீரமண

சூர்வஷ்டோத்தர சதநாமாவளி:

- ஓம் ஆநந்தவபுஷே நம:
- ” ஆசார்யாய நம:
- ” ஆதிமத்யாந்தரஹிதாய நம:
- ” தயாநிதயே நம:
- ” சத்யஜ்ஞானாதந்தரூபாய நம:
- ” சதாசாராய நம:
- ” யோகயோநயே நம:
- ” ப்ரஜ்ஞானகராய நம:
- ” பஞ்சமீகாசவிலக்ஷணாய நம:
- ” கோடி கந்தர்ப்பசந்தராய நம: 10
- ” க்ருபாவீட்சனாய நம:
- ” அதநவே நம:
- ” அநந்தாய நம:
- ” அஜாய நம:
- ” இச்சாநிச்சாவிரஹிதாய நம:
- ” அபேகாக்தரே நம:
- ” அத்வந்த்வராய நம:
- ” அசிந்த்யாய நம:
- ” குணத்ரயவிவர்ஜிதாய நம:
- ” குஹரூபாய நம: 20
- ” ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞானஜ்ஞேயநாக்ஷணே நம:
- ” நரஞ்சாய நம:
- ” நித்யபுத்தராய நம:
- ” அக்ரகண்பாய நம:
- ” அக்ஷராய நம:

88 ஸ்ரீ ரமண குர்வஷ்டோத்தர சத் நாமாவளி:

ஓம்	உதாரணாய நம:	
॥	உபதேஷ்டரே நம:	
॥	அமலாய நம:	
॥	ஜ்ஞானதேசிகாய நம:	
॥	தத்தவம்ஸ்யாதிவாக்யார்த்தலக்ஷ்யாய நம:	30
॥	நிஷ்களாய நம:	
॥	தாரகாய நம:	
॥	தத்தவபோதகாவ நம:	
॥	நித்யசத்தாய நம:	
॥	நித்யமுக்தாய நம:	
॥	ஜ்ஞானலிங்காய நம:	
॥	ஸ்வரூபம்பரகாசாய நம:	
॥	ஜந்மஜராம்ருத்யுநிவாரகாய நம:	
॥	நிர்லேபாய நம:	
॥	அத்புதசாரித்ராய நம:	40
॥	அத்வேஷ்டரே நம:	
॥	ஊர்த்வரேதேஸ நம:	
॥	ஸதஸத்விரஹிதாய நம:	
॥	ஸாதுகம்யாய நம:	
॥	ஸர்வாத்மநே நம:	
॥	சாந்தாய நம:	
॥	அநந்தசுத்தயே நம:	
॥	நிஷ்ப்ரபஞ்சாய நம:	
॥	சச்வராணுமதிசாய நம:	
॥	வேதாந்தவேத்யாய நம:	50
॥	ஷடீர்மிவர்ஜிதாய நம:	
॥	ஷட்பாவரஹிதாய நம:	
॥	அம்ருதாய நம:	
॥	அநந்தாய்மிணே நம:	
॥	அபரிசேத்யாய நம:	
॥	கூடமிணே நம:	
॥	கூடஸ்தாய நம:	

ஸ்ரீ ரமண குர்வஷ்டோத்தர சத நாமாவளி: 89

ஓம்	கைவல்யதாயகாய நம:	
”	கபடவர்ஜிதாய நம:	
”	காலாதீதாய நம:	60
”	அவஸ்தாத்ரயசாக்ஷிணே நம:	
”	அப்ரமேயாய நம:	
”	அத்வயாய நம:	
”	அவ்யக்த்தாய நம:	
”	கூடாய நம:	
”	க்ரந்தித்ரயவிமோக்ஷணாய நம:	
”	சிந்மாத்ராய நம:	
”	ஜ்ஞாநகம்யாய நம:	
”	ப்ரஹ்மாநந்தாய நம:	
”	பவாப்திதாரணாய நம:	70
”	பராத்பராய நம:	
”	தத்த்வமர்த்தாய நம:	
”	துஷ்டதூராய நம:	
”	தூரசாரநாசநாய நம:	
”	ஆபாஸ்வராய நம:	
”	விதிவிஷ்ணுசிவாக்ருதயே நம:	
”	அசல்லக்ஷணவிலக்ஷணாய நம:	
”	அஜடாய நம:	
”	அபாரசம்சாரார்த்த விகட்டநாய நம:	
”	அமன்யவே நம:	80
”	அமோகவைபவாய நம:	
”	அபயங்கராய நம:	
”	வரதாய நம:	
”	முக்திருபாய நம:	
”	சாச்வதாய நம:	
”	அகண்டமஹிமாம்போதயே நம:	
”	அகண்டபோதாய நம:	
”	மனோவாசாமகோசராய நம:	
”	பரிபூர்ணத்மநே நம:	

90 ஸ்ரீ ரமண குர்வஷ்டோத்தர சத நாமாவளி:

ஓம்	பாஹ்யநதரஸ்திதாய நம:	90
”	பக்திச் சரத்தாத்யநகம்யாய நம:	
”	நிரஹங்க்ருதயே நம:	
”	நிர்விசாராய நம:	
”	நிர்வைராய நம:	
”	லக்ஷ்யாலக்ஷ்யவர்ஜிதாய நம:	
”	நிர்விகல்பாய நம:	
”	அவ்யயாய நம:	
”	அநந்தரூபாய நம:	
”	அதித்தமாய நம:	
”	தக்ஷிணபிமுகாய நம:	1
”	அத்புதாய நம:	
”	அலிங்காய நம:	
”	நி:ஸங்காய நம:	
”	நிர்வாணசுகதாய நம:	
”	கிகமாதீதாய நம:	
”	கித்யாய நம:	
”	தர்மவதாம்வராய நம:	
”	ஸ்ரீகுருமூர்த்தயே நம:	168

ஓம் நானாவித மந்த்ர பரிமள பத்ர

புஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி,

ஸ்ரீ குரவே நம:

ஓம் தத் ஸத்.

ஸ்ரீ ரமண குர்வஷ்டோத்தர சதநாமாவளி: ஸமாப்தா.

ஸ்ரீ ரமண ஸ்ரீகுரு பகவான் சேவடி வாழ்க.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
V	10	வெண்ணை	வெண்ணைப்
"	21	பரேர	பரேர
4	2	சாமர்த்	சாமர்த்
22	7	திரிசிய	திருசிய
"	13	டுடி	டுடி
23	23	வைத்தால்	வைத்தால்
23	19	ஸ்வப்பன்	ஸ்வப்பன்
"	27	சார்வதா	சர்வதா
40	15	சார்வ	சர்வ
41	22	மூர்ள்	மூர்ள்
43	7	திரிசிம்	திருசிய
55	14	சாஸ்வதன்	சாஸ்வதன்
56	7	சொற்பனம்	சொற்பம்
58	9	லேசாலேச	லேசலேச
60	18	சலிங்கம்,	சலிங்கம்
61	8	கறியதாய்	கரியதாய்
65	10	லகழியற்	லகழியற்
67	9	விக்கப்பட்	விக்கப்பட்
68	1	லுள்ள	லுள்ள
79	6	தறித்து	தறித்து
83	8	நம:	நம:
"	22	மார்க	மார்க்க
84	1	நாமா	சதகாமா
85	28	கீர்த	கீர்த்த
86	16	ரிஷ்ய	ருஷ்ய
"	17	விதாய	விதாயதாய

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
6	3	ளால	ளால்
7	20	பந்தம்	பந்தம்
11	6	அனாதமா	அனாத்மா
24	18	முண்டாச்	முண்டாக்
33	25	தால	தால்
„	„	கலபிக்கப்பட்ட	கல்பிக்கப்பட்ட
„	„	டனயம்போற்	டன்யம்போற்
41	2	னிடத	னிடத்
43	15	நிற்	நிர்
44	13	பாதி	யாதி
47	6	நிற்	நிர்
55	15	ஆக்மா	ஆக்மா
56	20	தன	தன்
70	6	காரிளான	காரிகளான
80	17	குருதுதி	குருஸ்துதி
84	14	53	35
„	25	யோச	யோச
„	26	சாயே	சயே
85	29	தோத்ஸ 0	தோத்ஸு
87	1	ஸத	ஸத்
„	27\	ஜஞா	ஜஞா
90	1	பாஹ்யாந	பாஹ்யாந்
„	9	அநந்த	அநந்த
„	12	அத	அத்

ஹிந்துமத வேதாந்த புஸ்தகங்கள்.

ரூ அ.ப.

ஸ்ரீ விவேகாநந்த சுவாமிகள் அமெரிக்கா சிகாகோ பட்ணத்			
திய ஸர்வமத மஹா ஸபையில் வெற்றியுடன் செய்த			
ஹிந்துமத வேதாந்தப் பிரசங்கம்	...	0 4 0	
ஸ்ரீ விவேகாநந்த சுவாமிகளுடைய சரித்திரமும் உபதேசங்			
களும்	...	0 8 0	
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவருடைய சரித்திரமும்			
உபதேசங்களும்	...	0 6 0	
ஈசுவரானுக்கிரகத்தையும் பேராநந்தத்தையும் பெறு			
வதந்திரியவழி. ஸ்ரீ சுவாமி விவேகாநந்தாருளியது...	0 4 0		
மனிதனது உண்மை சுவரூபம்	ரூடி	...	0 6 0
ஸ்ரீ சங்கராசார்ய சுவாமிகள் ஸம்ஸ்கிருத பாவையில் அரு			
ளியுள்ள ஸ்ரீ விவேக துடாமணி, திருக் திருசிய விவே			
கத்திற்கு திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகள் செய்த			
தமிழ்சுணம்-அத்தாமலகம், தருஸ்துதி, அஷ்டோத்			
தரங்களுடன்	...	0 6 0	
திருவண்ணாமலை பிராஹ்மண சுவாமிகளுடைய சரித்திர			
மும் உபதேசங்களும் தமிழில்	...	0 6 0	
ரூடி	ரூடி	தெலுங்கில்	...
ரூடி	ரூடி	ஆங்கிலத்தில்	...
ஸ்ரீ நாகாஜீவ வாதுக்கட்டளைக்கு வேதாந்த தர்க்க போத			
காசிரியரும் காஞ்சிநகர் வித்வானுமாகிய ஸ்ரீமத்			
செங்கல்வராயமுதலியார் அவர்களாலியற்றப் பெற்ற			
சுபோதினி என்னு முரையும்ஸ்ரீ குர்வஷ்டோத்தரத்			
துடன்	...	0 4 0	
வேண்டுமோர் அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதி பெற்றுக்			
கொள்ளலாம்.			

S. நாராயண ரெட்டியார்,

ரெட்டைப் பிள்ளையார் கோவில் தெரு,

திருவண்ணாமலை.

எஸ். திருவேங்கட முதலியார்.

30-நெ. சீதாராம முதலி வீதி,

குயப்பேட்டை, வேலூர்.

